

40 เรื่องราว 10 สังฆมณฑล

สังฆมณฑลเชียงใหม่

ดินแดนแห่งงานแพร่ธรรม

นิตยสารคาทอลิกรายเดือน

จุดมตาใหม่

มีนาคม 2015

พิมพ์เผยแพร่ครั้งแรก ค.ศ. 1917 / พ.ศ. 2460

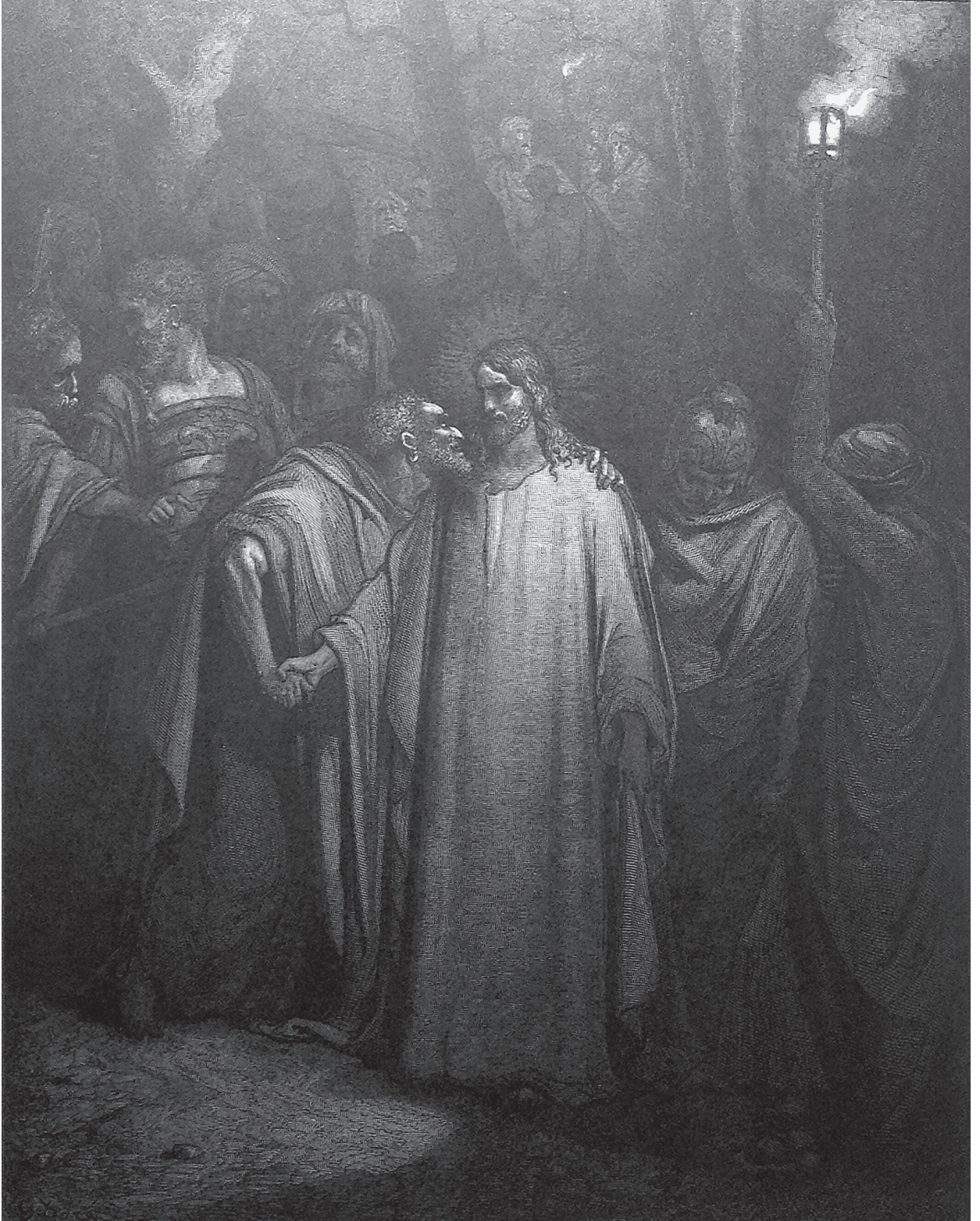

เยาวชนที่รัก ทั่วโลกมีส่วนร่วม
มันเป็นเรื่องที่ดึงดูดหัวใจของลูกเอง
พวกเราคริสตชนไม่ได้ถูกเลือกให้ทำสิ่งเล็กๆ
แต่พระเจ้าเลือกเราให้มาทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่

ข้อคิดจากสมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส
28 เมษายน 2013

วาระประสพของสมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส
ประจำปี ค.ศ. 2015 เดือนมีนาคม

เพื่อบรรดาผู้มีหน้าที่ในการค้นคว้าวิจัยทางวิทยาศาสตร์ ได้ทำงานรับใช้ เพื่อความดีของมนุษย
เพื่อให้การมีส่วนร่วมของสตรีในชีวิตของพระศาสนจักร ได้รับการยอมรับมากยิ่งขึ้นเสมอ

ยูดาสขายพระอาจารย์ด้วยการรูดกำนัน

(มธ 26:47-54)

ความผิดจรรยาที่สุดท้ายที่ยูดาสมีก็คือ ยูดาสคิดว่าคนอื่นทุกคนเป็นคนโง่หมดเลย ยกเว้นตัวเขาเองคนเดียวที่สามารถสร้าง สถานการณ์ให้พระเยซูเจ้าแสดงอิทธิฤทธิ์ และจะได้เป็นวีรบุรุษตรงใจของประชาชน ที่ต้องการผู้นำแบบนี้อยู่พอดี

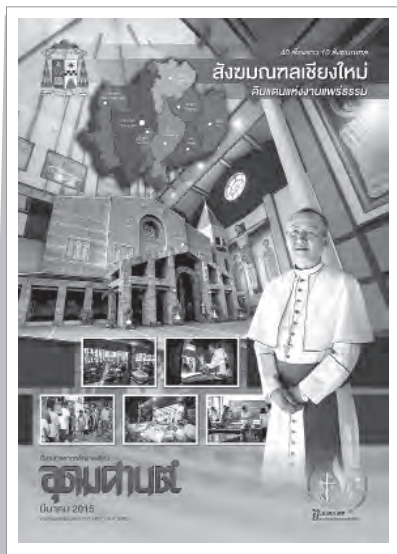
พระอาจารย์เซื่องช้า-บรรดาสาวก คนอื่นๆ ก็ไม่ฉลาด สถานการณ์สูงส่งแล้ว บัดนี้ประชาชนพร้อมใจกันจะยกพระอาจารย์ ขึ้นเป็นผู้นำในการสร้างพระอาณาจักร แบบที่พวกเขาต้องการแล้ว... ทำไมยังชักช้าอยู่? ยูดาสจึงไปตกลงรับเงินกับพวกเจ้าคณะสงฆ์ เพื่อจะส่งมอบพระเยซูเจ้าให้พวกเขาจับ แล้วที่นี้ละ เมื่อพระอาจารย์ทรงเข้าตาจน จะได้สำแดงพลัง และคลื่นมหาชนจะมายืนอยู่ ข้างพระอาจารย์ ปฏิวัติพวกโรมัน และสร้าง อาณาจักรสวรรค์ด้วยการลุกฮือต่อต้าน ต่อสู้ และประกาศอิสรภาพ

แต่ความฉลาดของยูดาสก็เหมือน มนุษย์ที่คิดว่าตัวเองฉลาดและชอบวางแผน แผนการที่คนเหล่านี้วางจึงกลับกลายเป็นเชือก ที่มีรอบตัวเขาแน่น และจะแน่นขึ้นเรื่อยๆ จากข้อเท้าแล้วเลื่อนขึ้นมาจากเอว รอบอก และที่สุดเชือกก็จะรัดขึ้นมาถึงคอ และแขวน คนฉลาดเหล่านี้กับต้นไม้จนถึงแก่ความตาย

...เราไม่ฉลาดที่สุดหรอก และเราก็อย่า คิดว่าคนอื่นโง่ ไม่รู้ว่าเรากำลังคิดอะไรอยู่

ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า...อาณาจักรสวรรค์ เป็นเรื่องความรัก และที่สุดเป็นน้ำพระทัย ของพระผู้เป็นเจ้า มิใช่เป็นแผนการของลูก บางทีลูกอาจจะวางแผนเก่ง ได้อาณาจักรมา แล้วก็จริง แต่ไม่มีพระผู้เป็นเจ้าในอาณาจักร นั้นก็เป็นได้

โปรดสอนลูกให้แสวงหา และได้ อาณาจักรที่มีน้ำพระทัย ซึ่งเป็นไปในแผ่นดิน นั้น เหมือนในสวรรค์ของพระองค์

ปกหน้า

เนื่องในปี ค.ศ. 2015 พระศาสนจักรคาทอลิกไทยประกาศให้เป็น“ปีศักดิ์สิทธิ์” หรือ ปี “ปีแห่งพระคุณการุญ” ระหว่างวันที่ 6 ธันวาคม ค.ศ. 2014 ถึงวันที่ 12 ธันวาคม ค.ศ. 2015 สื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย จึงได้จัดทำโครงการ 40 เรื่องราว 10 สังฆมณฑล นำเสนอเรื่องราวที่น่าสนใจของสังฆมณฑลทั้ง 10 ในประเทศไทย ดังนี้ พระสังฆราช ประมุขสังฆมณฑล อาสนวิหารประจำสังฆมณฑล ประวัติ วิถีชุมชนวัด บุคคลตัวอย่างที่มีเรื่องราวน่าสนใจ รวมทั้งองค์กรคาทอลิกในสังฆมณฑล เราเริ่มกันที่สังฆมณฑลเชียงใหม่ ภูมิประเทศที่เต็มไปด้วยขุนเขาน้อยใหญ่ สลับซับซ้อน ประกอบด้วยกลุ่มชาติพันธุ์หลากหลาย แต่ก็ยังเป็นปึกแผ่นอยู่ได้ด้วยวัฒนธรรม ซึ่งเป็นวัฒนธรรมเดียวกันมาโดยตลอด

ปกหน้าใน

สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสทรงเป็นประธานพิธีเสกและโรยเถ้า ณ นครรัฐวาติกัน ในวันพุธรับเถ้า (18 ก.พ.) ที่ผ่านมา ตามธรรมเนียมปฏิบัติ สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสทรงนำขบวนแห่บรรดาพระคาร์ดินัล พระสังฆราชท้องถิ่น ไปตามถนนในกรุงโรม จากอารามนักบุญอังเซลโม ไปยังวัดนักบุญซาบินา ในบทเทศน์ตอนหนึ่งพระองค์ตรัสว่า “เป็นการดีถ้าจะถามตัวเองว่า ฉันได้ร้องไห้บ้างไหม?

พระสันตะปาปาได้ร้องไห้บ้างไหม? บรรดาพระคาร์ดินัลล่ะ? พระสงฆ์ล่ะ? บรรดาผู้ถวายตัวแด่พระเจ้าล่ะ? บรรดาพระสังฆราชล่ะ? เราได้สวดภาวนาโดยหลั่งน้ำตาบ้างหรือไม่” มีบรรดาทูตานุทูตมาร่วมในพิธีมิสซา รวมทั้งประธานาธิบดีประเทศปานามาและครอบครัวมาร่วมในพิธีด้วย

เชียงใหม่ ไม่เคยเก่า

เริ่มกันแล้ว ในฉบับนี้หลังจากโหมโรงกันมาระยะหนึ่ง 40 เรื่องราว 10 สังฆมณฑล เราเริ่มกันที่สังฆมณฑลเชียงใหม่ ปกฏกออกแบบพิเศษให้เข้ากับบริบทของเรื่องราวสัปดาห์ชุดยาว จากปกติจะมีสัปดาห์หลัก 1 หรือ 2 เรื่อง ตอนนี้มาเรื่องเดียว แต่แยกออกเป็น 4-5 ประเด็น เพิ่มหน้าจาก 80 กว่าหน้า เป็น 100 หน้าเต็ม โปรดอย่าถามว่าใครคุ้ม เราคุ้ม เพราะผลของมันจะคงอยู่ตลอดไป

นาน ๆ มาอัพเดทข้อมูลกันทีให้เป็นปัจจุบัน จากการเดินทางไปเก็บเรื่องราวมานำเสนอผมเดินทางไปถึงก่อนเจ้าหน้าที่นิดหน่อย ก็ทำการบ้านด้วยการไปพบแหล่งข้อมูล และเลือกเฟ้นพิธีกรรมศาสนมาจากโรงเรียนคาทอลิก ที่สนิทชิดเชื้อหรือไหว้วานกันไป และเริ่มงานด้วยการขึ้นไปบนดอย เก็บกิจกรรมดังเหมือนหัวใจหลักของพัฒนาการทางวัฒนธรรมและวิถีศาสนา กลุ่มชาติพันธุ์และเกษตรกรรม รวมถึงแตกต่อมาเป็นการช่วยเหลือแบ่งปัน กองบุญข้าว ไม่ใช่เล่น เข้มขันจนถึงจุดอาสาศัมครจากทั่วโลกมาดูงาน ไม่ง่าย เราเหนื่อยกันทั้งวัน เพื่อรอภาพของคำคืนมิสซาขอบพระคุณและกิจกรรม ผมมีโอกาสพูดนิดหน่อยหลังพิธีมิสซา อากาศเย็นลงและทางกลับมีดสนิท ที่ทีมงานและผู้ร่วมเดินทางไปด้วยทราบดีว่า เส้นทางนั้นไกล แต่เราจะกลับไปด้วยสาระอันเป็นประโยชน์

เช้าวันอาทิตย์กับมิสซาพร้อมกับพระสังฆราชท้องถิ่น**พระคุณเจ้าวีระ อาภรณ์รัตน์** ให้ข้อคิดในบทเทศน์และข้อมูลเกี่ยวกับสังฆมณฑล พ่วงแง่คิดการเจริญชีวิต **คุณพ่อสุรสิทธิ์ ชุ่มศรีพันธุ์** เล่าเรื่องอาสนวิหารพระหฤทัยฯ ต่อจากนั้นเราไปกันที่บ้านพรสวรรค์ เด็กๆ น่ารักมาก ความซุกซนของพวกเขา ทำให้เรากลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง ก่อนกลับภาคเช้า บ้านมารีนา กับชื่อที่ได้ยินจนคุ้นหูจนเราอดไม่ได้ที่จะต้องนำเรื่องราวกลับมาฝากท่านผู้อ่าน นี่แค่เบาะ ๆ เรียกน้ำย่อย เนื้อหาและภาพต่าง ๆ คงช่วยให้ท่านผู้อ่านได้เพลิดเพลินไปกับความรักของพระในดินแดนที่ใหม่เสมอ เชียงใหม่ ไม่เคยเก่า คอลัมน์อื่น ๆ ยังมีอยู่ครบครัน

ฉบับหน้าพบกับเรื่องราวของสังฆมณฑลนครสวรรค์ หนึ่งเดียวในความหลากหลาย หรือหลากหลายในความเป็นหนึ่ง ต้องติดตาม

บรรณาธิการบริหาร

5-8 วันที่ 5-8 มีนาคม	8 วันที่ 8 มีนาคม วันสตรีสากล	9 วันที่ 9 มีนาคม ประชุมคณะกรรมการ อำนวยการ สื่อมวลชน คาทอลิกประเทศไทย ครั้งที่ 1/2015 ที่อาคารแม่พระ รับเกียรติยกขึ้นสวรรค์ สภาการศึกษาคาทอลิก แห่งประเทศไทย
รายการโทรทัศน์ Power of Love ของสื่อมวลชน คาทอลิกประเทศไทย ถ่าย ทำ 40 เรื่องราว 10 สัปดาห์ ในปีศักดิ์สิทธิ์ ที่ สังฆมณฑลราชบุรี	13 วันที่ 13 มีนาคม ครบ 1 ปีแห่งสมณสมัย สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส	14 วันที่ 14 มีนาคม สภาพระสังฆราชคาทอลิก แห่งประเทศไทย และอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ฉลองสมณศักดิ์พระคาร์ดินัลฟรังซิสเซเวียร์ เกรียงศักดิ์ โกวิทวาณิช พระคาร์ดินัลองค์ที่ 2 ของพระศาสนจักรคาทอลิก ในประเทศไทย เวลา 10.30 น. ณ หอประชุมนักบุญยอห์น ปอล ที่ 2 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ สามพราน
19 วันที่ 19 มีนาคม สมโภชนักบุญโยเซฟ ศาสนนาม พระคุณเจ้าสังวาลย์ สุระสรวงค์ พระคุณเจ้าประธาน ศรีธารุณสีล พระคุณเจ้าชูศักดิ์ สิริสุทธิ์ พระคุณเจ้าพิบูลย์ วิสิฐนันทชัย พระคุณเจ้าลือชัย ราษฎร์วิสัย	20-23 วันที่ 20-23 มีนาคม รายการโทรทัศน์ Power of Love ของสื่อมวลชนคาทอลิก ประเทศไทย ถ่ายทำ 40 เรื่องราว 10 สัปดาห์ ในปีศักดิ์สิทธิ์ ที่สังฆมณฑลจันทบุรี	26-6 วันที่ 26 มีนาคม - 6 เมษายน งานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ที่ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ บูธคาทอลิก N 15 โซน C เวลา 10.00-21.00 น.
22 วันที่ 22 มีนาคม พิธีบูชาขอบพระคุณ ฉลองครบ 2 ปีแห่งสมณสมัย สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส ที่วัดเซนต์หลุยส์ เวลา 17.00 น.	24-26 วันที่ 24-26 มีนาคม ประชุมสภาพระสังฆราชคาทอลิก แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 1/2015	29 วันที่ 29 มีนาคม อาทิตย์มหากรรมแห่งไบลาน

อุดมการณ์

คณะผู้จัดทำ

ประธานสื่อนมวชนคาทอลิกประเทศไทย
พระคุณเจ้าประธาน คริสตารุณศิลป์

คณะกรรมการที่ปรึกษา

ภราดาหลุยส์ ซาแนล
อ.ประคิน ชุมสาย ณ อยุธยา
อ.ชัยณรงค์ มนเทียรวิเชียรฉาย

เจ้าของ

สภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย

ผู้อำนวยการ

คุณพ่ออนุชา ไชยเดช

บรรณาธิการบริหาร

คุณพ่ออนุชา ไชยเดช

หัวหน้ากองบรรณาธิการ

วัชร กิจสวัสดิ์

กองบรรณาธิการ

เสกสรร กองคำ
สุพร เล่าเรียนธรรม

อุดมการณ์ นิตยสารรายเดือน

ค่าบำรุงปีละ 400 บาท
โอนเข้าบัญชี ธนาคารกรุงเทพ
สาขาย่อยไอเรียนเต็ล บัญชีเลขสมทรัพย์
ชื่อบัญชี การพิมพ์คาทอลิก เลขที่ 226-0-006040
เช็คติดคร่อมส่งจ่าย การพิมพ์คาทอลิก
ธนาคารในนามซิสเตอร์ศักดิ์ศรี งามวงศ์
ส่งจ่าย ป.ณ. ยานนาวา 10120

สำนักงาน

122/11 ซ.นนทรี 14 (นาคสุวรรณ) ถ.นนทรี แขวงช่องนนทรี
เขตยานนาวา กรุงเทพฯ 10120 โทร. 0-2681-3900 ต่อ 1805
โทรสาร 0-2681-5401
CATHOLIC PRESS OF THAILAND UCIP/SEACPA (THAILAND)
122/11 Soi Nonsi 14 (Nak Suwan) Nonsi Rd.,
Chong Nonsi, Yannawa Bangkok 10120 Thailand
Tel. 0-2681-3900 ext. 1805 Fax 0-2681-5401
E-mail : udomsarn@gmail.com
Website : udomsarn.com

พิมพ์ที่

โรงพิมพ์อัสสัมชัญ โทร. 0-2268-1646-8

wean

บริษัท วี.ไอ.พี. โทร. 0-2683-5544-5

สารบัญ

Content

สกุ๊ป/บทความพิเศษ/สัมภาษณ์

- 6 ปฏิทินคาทอลิก
- 12 สกุ๊ป 40 เรื่องราว 10 สังฆมณฑล
ตอนที่ 1 ณ สังฆมณฑลเชียงใหม่
ดินแดนแห่งงานแพร่ธรรม

ชีวิตคริสตชน

- 42 ระหว่างเดือน
- 44 วันละก้าวกับพระเยซู
- 46 ข้างธรรมาสน์
- 48 ค่อยกับเณรชกร
- 50 บ้านที่กษัตริย์ทอด
- 53 บทความเตือนใจตนเอง
ป็นภูลงเขา
- 56 บัญญัติดีศัพท์
- 57 สื่อศึกษา
- 61 ท่วงทำนองแห่งรัก
- 63 กว่าจะเป็นนักบุญ
- 64 มุมเล็กๆ ของนักเดินทาง
- 66 ผ่านมา 55 ปี พอจะมีเรื่องเล่าสู่กันฟัง
- 70 คริสต์ ดิด กับนักจิตฯ
- 72 ดูหนัง
- 75 ใต้ตามโค้งตะวัน
- 78 เยวชนของเรา

เด็กและเยาวชน

- 82 สโมสรรอดมตามนต์
- 85 ชวนน้องคุย
- 86 เก็บมาเล่า
- 88 ไชกลองคำถาม
- 90 ฟ่อนคลายสไตร์ที่อ้อย
- 92 มุมเด็กศิลป์
- 96 ชีวิต มันส์ๆ ของพี่เป้ง

กวี-ศิลป์

- 81 พงศ์ ประมวล
- 98 จดหมายจากผู้อ่าน
- 100 เขียนบทกวี เขียนชีวิต

วิสัยทัศน์

ประชากรของพระเจ้าร่วมเป็น
หนึ่งเดียวในความรัก แสวงหา
ติดตามและประกาศพระเยซู
คริสต์เจ้า

พันธกิจ

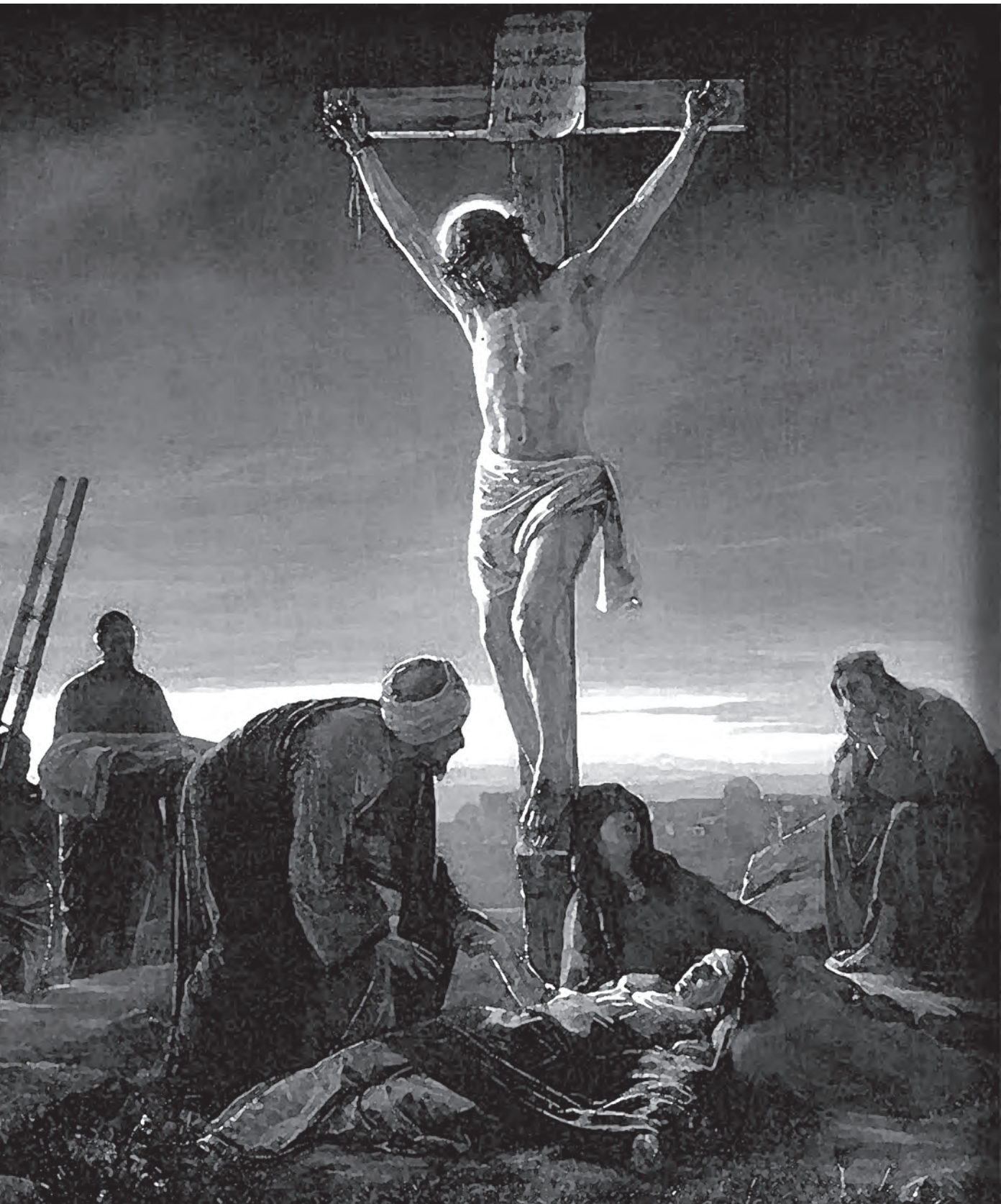
พระศาสนจักรในประเทศไทยมุ่งอุทิศตนฟื้นฟู
ชีวิตให้สนิทกับพระคริสต์เจ้าโดยอาศัยพระ
วาจาและศีลศักดิ์สิทธิ์ เป็นหนึ่งเดียวร่วมมือ
และแบ่งปันซึ่งกันและกัน แสวงหาคุณค่าพระ
อาณาจักรในบริบทสังคม เสวนาอันพี่น้องกับ
ผู้มีความเชื่ออื่น ประกาศพระเยซูคริสต์เจ้า และ
เป็นประจักษ์พยาน ด้วยการดำเนินชีวิตเรียบง่าย
รักและรับใช้ปวงชน โดยเน้นผู้ยากไร้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเป็นสื่อสัมพันธ์ระหว่างพระสงฆ์
นักบวช และฆราวาสทั่วไป
2. เพื่อเสนอข่าวสาร บทความ สารคดี
บันเทิงคดี บทความที่มีคุณค่าต่อชีวิต
ตามจิตตารมณ์พระวรสาร
3. เสริมสร้างความสัมพันธ์และความเข้าใจ
อันดีระหว่างประชาชนในด้านศาสนา
สังคม และวัฒนธรรม

พระวาจาเป็นดั่งประทีปส่องทาง

คุณพ่อยุทธนา วิทยาบุญลักษณ์

วันอาทิตย์ที่ 22 มีนาคม 2015

สัปดาห์ที่ 5 เทศกาลมหาพรต

พระวาจาของพระเจ้าในวันนี้พูดถึง “เสียสละ”

(ยอห์น 12:20-33)

หญิงสาวคนหนึ่ง ขับรถเก่งคันใหม่ บ้ายแดงออกเดินทางไกล เธอเชื่อมั่นในสภาพรถว่าสมบูรณ์พร้อม จึงไม่ได้เช็คตรวจสภาพอย่างละเอียดก่อนออกเดินทาง

หลังจากการเที่ยวพักผ่อนของเธอสิ้นสุดลง เธอขับรถกลับกรุงเทพฯ ระหว่างทางเครื่องยนต์เกิดอาการผิดปกติ รถไม่สามารถแล่นต่อไปได้ เครื่องยนต์ดับเอง มีควันสีขาวลอยขึ้นที่ฝากระโปรงหน้ารถ เธอสังเกตว่าอาการไม่ดี จึงตัดสินใจวิ่งหนีออกมานอกตัวรถ ลักพักไฟเริ่มลุกไหม้รถคันงามของเธอ

คนขับรถทัวร์เล่นผ่านมาเห็นเหตุการณ์ จึงจอดรถและวิ่งปรีเข้ามาพร้อมกับถังดับเพลิง เขานัดพ่นสารดับไฟใส่รถคันงามโดยไม่กลัวว่ารถจะระเบิดก่อนที่ไฟจะดับหรือไม่ สุดท้าย ไฟได้มอดลง ทุกคนปลอดภัย เจ้าหน้าที่เดินทางมาช่วยเหลือ เหตุการณ์ก็กลับสู่สภาวะปกติ

พี่น้องครับ ชาวดีๆ เช่นนี้ ได้ถูกนำเสนอในสังคมน้อยมาก มีคนที่เสียสละและกล้าหาญในการทำความดีมากมายที่ไม่ได้ถูกกล่าวถึง แต่เขาเหล่านั้นก็ยังคงตั้งหน้าตั้งตาทำความดีต่อไป

การทำความดี หลายๆ ครั้งจำเป็นต้องอาศัย “ความเสียสละ” บางครั้งเสียสละสิ่งเล็กน้อย แต่บางครั้งอาจต้องเสียสละแม้ชีวิตของตนเองก็เป็นได้ เหมือนดังเช่นพระวาจาของพระเจ้าในวันนี้

“ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงในดินและตายไป มันก็จะเป็นเพียงเมล็ดเดียวเท่านั้น แต่ถ้ามันตาย มันก็จะบังเกิดผลมากมาย ผู้ที่รักชีวิตของตน ย่อมจะเสียชีวิตนั้น ส่วนผู้ที่พร้อมจะสละชีวิตของตนในโลกนี้ ก็ย่อมจะรักษาชีวิตนั้นไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์”

ขอให้คริสตชนกล้าที่จะ “เสียสละ” เพื่อแลกกับการทำความดีด้วยเทอญ

เอเมเน

วันอาทิตย์ที่ 29 มีนาคม 2015

วันอาทิตย์ ไบเบิล

พระวาจาของพระเจ้าในวันนี้พูดถึง

“หัวใจที่โลเล” (มาระโก 15:1-39)

ขณะที่พ่อไปเยี่ยมผู้ต้องขัง ณ เรือนจำแห่งหนึ่ง ได้สังเกตเห็นผู้ต้องขังต่างชาติคนหนึ่ง ซึ่งไม่คุ้นหน้า เหมือนเพิ่งจะมารวมกลุ่มคาทอลิก หลังจากทำพิธีมิสซา พ่อเดินเข้าไปทักทาย เธอแนะนำตัวเอง และบอก “ขอบคุณ” เธอขอบคุณสำหรับการมาเยี่ยมเยียนเธอ และทุกคนที่นี่ ทำที่ของเธอดูเหมือนจะร้องไห้ คงมีบางอย่างที่อัดอั้นอยู่ในใจ อยากระบายให้ใครสักคนรับฟัง แต่ด้วยความจำกัดของเวลา พ่อจึงยังไม่ได้คุยอะไรไปมากกว่านี้

พี่น้องครับ พระวาจาของพระเจ้าในวันอาทิตย์ไบเบิล มักทำให้เกิดความสงสัยว่า “ทำไมจิตใจคนช่างเปลี่ยนไปง่ายดายเพียงนี้” ก่อนหน้า ทุกคนต้อนรับพระเยซูเจ้าเมื่อพระองค์เสด็จมาถึงเมืองหลวง แต่ภายหลังเพียงไม่กี่วัน หลายคนทอดทิ้งพระองค์ และกลับร้องตะโกนว่า “เอาเขาไปตรึงกางเขน”

ทุกวันนี้ จะเหลือสักกี่คนที่ “จริงใจ” กับเรา มีเพื่อนสักกี่คนที่เรา “ไว้วางใจ” เขาได้ เพื่อนที่คอยเอาใจใส่ห่วงใยเรา ไม่ทอดทิ้งเรา คิดถึงเรา เมื่อยามตกทุกข์ได้ยากลำบากในชีวิตการที่พอเข้าไปเยี่ยมผู้ต้องขังในเรือนจำ ดูเหมือนพอทำไปตามหน้าที่ของพระสงฆ์ แต่ผู้ต้องขังกลับสัมผัสได้ถึง “ความรักของพระเจ้า” ที่ใช้พ่อเป็นเครื่องมือของพระองค์ เขาสัมผัสได้ว่า “ในขณะที่ทุกคนทอดทิ้งเขา เหลือเพียงพระเจ้าที่ไม่ทรงทอดทิ้ง”

พี่น้องครับ ขอให้เหตุการณ์ที่เราได้รับฟังในพระวาจาประจำวันนี้ ได้เตือนสติเราว่าอย่าเป็นเหมือนประชาชน ที่ “ใจโลเล” เช่น เขาเคยต้อนรับพระเยซูเจ้า แต่สุดท้ายก็ทอดทิ้งพระองค์ เขาเคยเป็นคาทอลิก แต่ตอนนี้ไม่เป็นคาทอลิก เขาเคยรักเพื่อนพี่น้อง แต่ตอนนี้ไม่รักเพื่อนพี่น้อง ฯลฯ

ขอพระเจ้าทรงเสริมพลังให้กับเรา เพื่อดำเนินชีวิตเป็นเครื่องมือที่ดีของพระองค์ ด้วยเทอญ

เอเมน

วันอาทิตย์ที่ 5 เมษายน 2015

วันอาทิตย์ สมโภชปัสกา

พระวาจาของพระเจ้าในวันนี้พูดถึง “การเกิดใหม่” (ยอห์น 20:1-9)

ณ งานศพ แห่งหนึ่ง

แขก: เสียใจด้วยนะเพื่อน

ญาติ 1: ทำไมต้องเสียใจ พ่อไปเกิดใหม่แล้ว เขาได้รับศีลล้างบาปก่อนสิ้นใจ และมีลูกชายตนเองเป็นพ่อขุนหัวด้วย ต้องดีใจสิ!

แขก: เสียใจด้วยนะคุณแม่

ญาติ 2: ไม่เสียใจเลย เขาไปอยู่กับพระเจ้าแล้ว...

บทสนทนาระหว่างงานศพ ที่แสดงออกถึงความเชื่อแบบคาทอลิกอย่างเต็มเปี่ยม ปรากฏจากความหวาดกลัวต่อความตาย ปรากฏจากความเศร้าโศกใดๆ แต่กลับเปี่ยมไปด้วยความหวังในพระเจ้าว่าเขาจะได้กลับไปอยู่กับพระองค์และรับรางวัลจากพระองค์ในสวรรค์แล้ว

พี่น้องครับ พระวาจาของพระเจ้าในวันนี้ได้เล่าถึงที่มาของความคิด “การเกิดใหม่” ว่าเริ่มมาจากพระเยซูเจ้า พระองค์ทรงเป็นคนที่ฟื้นคืนชีพเป็นตัวอย่าง และคริสตชนทุกคนก็เชื่อเช่นเดียวกันสืบต่อมา

รูปแบบความตายที่หลากหลาย ถูกนำเสนอผ่านทางสื่อช่องทางต่างๆ ทำให้เกิดความหวาดกลัว แต่สำหรับคริสตชนผู้มีความเชื่อลึกซึ้งจะสามารถก้าวผ่านความหวาดกลัวเหล่านี้ไปได้ เพราะเขาจะได้กลับฟื้นคืนชีพเหมือนองค์พระเยซูเจ้า

เอเมน

วันอาทิตย์ที่ 12 เมษายน 2015

สัปดาห์ที่ 2 เทศกาลปัสกา

พระวาจาของพระเจ้าในวันนี้พูดถึง “คำสั่งเสีย” (ยอห์น 20:19-31)

ชายหนุ่มคนหนึ่ง นำอาหารไปเลี้ยงเด็กกำพร้าที่สถานสงเคราะห์ทุกวันอาทิตย์ที่หนึ่งของเดือน ไม่ว่าเดือนนั้นจะมีเงินมากหรือน้อย เขาก็จะพยายามซื้ออาหารหรือขนมไปแจกเด็กๆ ที่นั่น

พ่อเกิดความประทับใจในน้ำใจดีและความสม่ำเสมอของเขา จึงอดไม่ได้ที่จะถามถึงสาเหตุที่มาของการกระทำเช่นนี้ คำตอบที่ได้รับคือ “เป็นคำสั่งเสียของบิดาก่อนตาย”

บิดาของเขาเป็นเด็กกำพร้า ถูกทอดทิ้งตั้งแต่เกิด สถานสงเคราะห์แห่งนี้ได้รับเลี้ยงดูบิดาของเขาจนเติบโต ให้การศึกษาจนมีการงานที่มั่นคง และสร้างครอบครัวที่น่ารักอบอุ่น ในที่สุด วันที่บิดาลาจากไป ก่อนตายบิดาได้บอกให้ลูกตอบแทนสถานสงเคราะห์แห่งนี้ เขาจึงทำตามคำสั่งเสียของบิดาอย่างซื่อสัตย์ตลอดมา

พี่น้องครับ “คำสั่งเสีย” ที่ฝากฝังกันก่อนตาย ดูเหมือนมีความสำคัญมากสำหรับผู้ที่ได้รับฟัง เรียกร้องให้ต้องปฏิบัติตามอย่างจริงจัง เพราะหากไม่ปฏิบัติตามแล้ว อาจจะทำให้ผู้ตายนอนตาไม่หลับ

แต่วันนี้พระเยซูเจ้าได้มอบ “คำสั่งเสีย” ด้วยวิธีที่แตกต่าง พระองค์ทรงมอบคำสั่งเสียภายหลัง “การกลับฟื้นคืนชีพ” ช่างเป็นคำสั่งเสียที่ดูน่าเชื่อถือ เพราะคนสั่งได้กลับฟื้นคืนชีพมาแล้วด้วยตนเอง “สันติสุขจงสถิตกับท่านทั้งหลายเถิด พระบิดาทรงส่งเรามาฉันใด เราก็ส่งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น” นี่คือน้ำพระทัยที่พระองค์ทรงสั่งคริสตชน ว่าให้เราไปดำเนินชีวิตที่เป็น “สันติ” ของกันและกัน “พระเจ้าทรงรักมนุษย์อย่างไร เรารักกันและกันฉันนั้น”

เอเมน

วันอาทิตย์ที่ 19 เมษายน 2015

สัปดาห์ที่ 3 เทศกาลปัสกา

พระวาจาของพระเจ้าในวันนี้พูดถึง “รอยแผล”

(ลูกา 24:35-48)

พ่อก็มีกีดาร์อยู่ตัวหนึ่งที่พ่อรักมาก เป็นกีดาร์ที่ราคาไม่แพงแต่เสียงดี ทำมาจากวัสดุไม้ฉัตรธรรมดา แต่ถูกประกอบอย่างประณีต จนเรียกได้ว่างาน “คุณภาพ”

วันหนึ่งขณะที่ก้าวขึ้นบันไดอันสูงชัน ประจวบเหมาะกับการยกขาขึ้นสูงไม่พอกับขั้นบันได เสียงกีดาร์กระทบบันไดดังขึ้น พ่อได้แต่คอยประคองไม่ให้มันกลิ้งหล่นไปจากมือ ลืมความเจ็บของหัวเข่าที่กระแทกขั้นบันไดไปชั่วขณะ

กีดาร์สุดแสนรัก ได้รอยแผลเป็นที่รักษาไม่หายขึ้นมาหนึ่งจุด ทุกครั้งที่พ่อหยิบกีดาร์ขึ้นมาเล่นแล้วสังเกตเห็นรอยกระแทกนี้ จะทำให้นึกย้อนถึงเหตุการณ์ในวันนั้นทุกครั้ง

พี่น้องครับ พระวาจาของพระเจ้าในวันนี้เล่าเรื่องศิษย์ที่จำพระเยซูเจ้าไม่ได้ จนกระทั่งได้เห็นรอยแผลตามตัวของพระองค์ “ท่านอุ่นใจทำไม เพราะเหตุใดท่านจึงมีความสงสัยในใจ จงดูมือและเท้าของเราซิ เป็นเราเองจริงๆ จงคลำตัวเราดูเถิด ฝีมือมีเนื้อ ไม่มีกระดูกอย่างที่ท่านเห็นว่าเรามี”

พี่น้องครับ ชีวิตที่เต็มไปด้วยข้อบกพร่อง ความไม่สมบูรณ์พร้อม เตือนให้ระลึกถึงพระเมตตาธิ์ของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษย์ พระองค์ทรงอยู่เคียงข้างและรอคอยให้สำนึกผิด กลับใจมาหาพระองค์อยู่เสมอ ดังคำสั่งที่ว่า “จะต้องประกาศในพระนามพระองค์ให้นานาชาติกลับใจเพื่อรับอภัยบาปโดยเริ่มจากกรุงเยรูซาเล็ม ท่านทั้งหลายเป็นพยานถึงเรื่องทั้งหมดนี้”

เอเมน

40 เรื่องราว 10 สังฆมณฑล ตอนที่ 1 สังฆมณฑลเชียงใหม่ ดินแดนแห่งงานแพร่ธรรม

พื้พระคุณเจ้าเล่าเรื่องสังฆมณฑล

**พระคุณเจ้าปกครองสังฆมณฑลเชียงใหม่
มาเป็นเวลากี่ปีแล้วครับ**

เวลาที่พูดคำว่า “ปกครอง” ก็คิดถึงหน้าที่ที่
สมเด็จพระสันตะปาปาเปาโล ที่ 6 ท่านเคยตรัสว่า
เป็น “ผู้รับใช้ของผู้รับใช้ทั้งหลาย” พ่อมาอยู่ที่นี่
ได้เกือบจะ 6 ปี แล้ว เพราะพ่อมาอยู่เมื่อ
ปลายเดือนเมษายน ค.ศ. 2009 รับแต่งตั้งวันที่
1 พฤษภาคม

ผมยังจำความตื่นเต้นแรกของการเดินทางไปทำสกุ๊ปชุดใหญ่ประจำปีศักดิ์สิทธิ์นี้ได้ เรามุ่งหน้าสู่สังฆมณฑลเชียงใหม่ ผมขึ้นลงเชียงใหม่บ่อย ๆ จนไม่รู้ลึกลับว่าเชียงใหม่เป็นเมืองแปลกหน้า มีหลายที่เหมือนเมื่อมาต้องกลับไปตรงจุดนั้น ร้านหนังสือเล็ก ๆ แบบร้านเล่าซึ่งตั้งอยู่ใจกลางสังคมศิวิไลซ์แถบถนนนิมมานเหมินท์ หรือการได้พาลงตัวปะปนไปในกลุ่มคนท่ามกลางฝูงคนบนถนนคนเดิน ฟังเสียงดนตรีพื้นเมืองและนั่งชมธรรมชาติ ณ ร้านกาแฟบรรยากาศสงบ ๆ สักแห่ง ความคุ้นชินแบบนี้กลับเพิ่มความตื่นเต้นทุกครั้งที่ได้มา เพราะเชียงใหม่ไม่เคยเก่า เชียงใหม่ใหม่ทุกที งานแพร่ธรรมของสังฆมณฑลนี้ก็เช่นกัน มีสีสัน มีชีวิตชีวา ไม่เชื่อลองตามมากันเลย กับเรื่องราว สังฆมณฑลเชียงใหม่ ดินแดนแห่งงานแพร่ธรรม

**พระคุณเจ้าเป็นคนพื้นเพจากอัครสังฆมณฑล
กรุงเทพฯ และต้องขึ้นมำทำงานกับ
ตัวสังฆมณฑล มีความยากง่ายอย่างไรไหมครับ
เช่น เรื่องการปรับตัว หรือว่าการเรียนรู้?**

อยู่ที่กรุงเทพฯ ก็คุ้นเคย มีพี่น้องพระสงฆ์
มีวัฒนธรรมองค์กร มีบุคลากร มีทรัพยากร
มากนะครับ พ่อเองก็อยู่ 28 ปี เป็นพระสงฆ์
และทำงานอยู่ในแผนกคริสตศาสนธรรม ก็มี
ความสุขดี ไม่เคยคิดว่าจะอาสามาเป็นธรรมทูต
ในลักษณะนี้

แต่ว่าเมื่อเวลาที่ผ่านมาแล้ว ข้อความในพระ
คัมภีร์วันนี้ ก็บอกว่า “จงตามเรามาเถิด เราจะให้
ท่านเป็นชาวประมงหามนุษย์” คติพจน์ของพ่อ
ก็คือ “รัก รับใช้” เพราะฉะนั้น เวลาที่ผู้ใหญ่
เสนอมา และให้พ่อตอบสนอง พ่อก็ไม่ได้กังวล

อะไร พ่อคิดว่า ต้องมีคนช่วยเหลือ และพระเจ้า
จะประทานพระพร เหมือนอย่างบทเพลง
พระสัญญา พ่อก็ชอบเพลงพระสัญญา จริงๆ มา
ที่นี่ก็มีความสุขขึ้น มีธรรมชาติ มีพี่น้องชนเผ่า
พ่อก็มั่นใจยิ่งเวลาที่มาดูสถิติ เราจะเห็นว่า มีผู้ที่
สนใจอยากเรียนรู้เรื่องศาสนา ในประสบการณ์
ในความสนใจแม้ว่าอาจจะไม่ได้ทำดีที่สุด แต่พ่อ
ก็ยังทำพ่อไม่ได้กังวลอะไรมาก

เวลาทำงานจริงมันก็มีปัญหาเป็นธรรมดา
เพราะว่า พี่น้องทุกคน หรือบุคคลทั่วไปก็มีปัญหา
แต่นั้นก็ถือว่า ทำให้เราได้ก้าวหน้ามากขึ้นในชีวิต
เพราะฉะนั้นพ่อไม่ได้กังวลอะไร แต่ก็ไม่ได้
หมายความว่าพ่อเก่ง หรือทะเยอทะยานอะไร
อย่างนั้น เราก็ก้าวเต็มที่ของเรา ไม่คิดมาก ไม่
คิดไกล ไม่กังวล ยังนอนหลับได้ทุกวัน

ความรู้สึกแรกเวลาที่พระคุณเจ้าได้รับ ตำแหน่งเป็นอย่างไรครับ?

พ่อตั้งใจที่ตอบรับคำเชื่อเชิญนั้น เพราะเห็น
ว่าความรักของพระนั้นเป็นสากล เราก็อยู่แคบๆ
ในศูนย์คำสอน และในแผนกคำสอน ใครๆ ก็
บอกว่าสำคัญ แต่ในความเป็นจริง เราก็กต้องมา
ดูถึงความจำเป็นของชีวิต เรื่องการสอนคริสต
ศาสนธรรม ก็คงเหมือนกับทุกๆ ศาสนา เหมือน
กับการสอนจริยธรรม คุณธรรม มันเหมือนกับการ
รดน้ำต้นไม้ พ่อก็มีความสุข มีพระสงฆ์
รุ่นพี่ รุ่นน้อง เพื่อนๆ ที่มาอยู่ ไม่ว่าจะเป็น
คุณพ่อวุฒิเลิศ แท้ล้อม คุณพ่อสุรสิทธิ์ ชุ่มศิริพันธุ์
หรือคุณพ่อองค์อื่นๆ อีกที่ทางอัครสังฆมณฑล
กรุงเทพฯ ได้ส่งมา หรือเวลาที่มีพระสงฆ์
รุ่นน้องๆ ยกเว้นท่านเดียวคือ **คุณพ่อนิพนธ์**
เทียนวิหาร คุณพ่อเป็นรุ่นพี่ พ่ออยู่ ป.5 คุณพ่อ
นิพนธ์ เป็นครูแล้ว พ่อก็รู้จัก ฉะนั้นเมื่อมาที่นี่
พระเจ้าเตรียมเราโดยที่เราไม่รู้ตัว มีความรู้สึก

ทุกคนเป็นพี่เป็นน้องของเรา หรือพี่น้องนักบวช
ที่มา เขามาแล้วก็ไปตามวาระ แต่พ่อก็อยู่ที่นี้
ตลอดชีวิต

พระคุณเจ้าสังวาลย์ ศุระศรางค์ ท่าน
อยู่ที่นี้ 22 ปีกว่า และท่านก็ได้แนะนำไว้ ท่าน
รักสังฆมณฑลเชียงใหม่ ท่านก็ยังดูเฟสบุ๊ค ยัง
ติดตามข่าวต่างๆ ของสังฆมณฑลทุกวัน ท่าน
ยังแต่งชุดปกากะญอมากกว่าพ่ออีก และท่าน
ยังเรียนภาษาด้วย ฉะนั้น เมื่อพ่ออยู่ที่นี้ พ่อก็
มีความสุข ความยากลำบากเป็นธรรมดา แต่ก็
พยายามประสานงาน พยายามทำสิ่งที่เราทำได้
มันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่เราจะมาก็ก้น้ำก้นตาเรื่อง
คำสอนอย่างเดียว มันต้องกว้างขึ้น

มีพระสงฆ์ชาวต่างประเทศองค์หนึ่ง ท่าน
บอกว่า พระคุณเจ้าที่นี่มีปัญหาเรื่องยาเสพติด
ไหม? เห็นถูกจับกันได้ทุกวันเลยนะ มันก็ทำให้
พ่อมองกว้างขึ้น และเราต้องประสานงานกับ
หลายศาสนามากขึ้น

**ขอให้พระคุณเจ้าสรุปภาพรวมๆ ประชากร
สังฆมณฑล หรืออะไรต่างๆ พระคุณเจ้า
มองว่าเป็นอย่างไรบ้างครับ?**

สังฆมณฑลเชียงใหม่ อยู่ทางภาคเหนือ
ตอนบน มี 9 จังหวัด แต่ว่าที่เป็นของสังฆมณฑล
เชียงใหม่มี 8 จังหวัด คือ เชียงใหม่ เชียงราย
น่าน พะเยา แพร่ แม่ฮ่องสอน ลำปาง ลำพูน
ยกเว้นอุตรดิตถ์

เชียงใหม่มีประชากรเกือบ 6 ล้านคน
(5,685,305 คน) เป็นคาทอลิกประมาณ 63,273
คน ตรงนี้เราก็คือเป็นคนกลุ่มน้อย และเราก็คือพี่
น้องชาวพุทธ ชาวมุสลิม

มีพระสงฆ์สังฆมณฑล 30 องค์ พระสงฆ์
คณะนักบวชที่มาจากคณะอื่นๆ อีก มาจาก 13
คณะ มี 68 องค์ และมีซิสเตอร์อยู่ 159 ท่าน ซึ่ง
เป็นภคินีที่มาจาก 21 คณะ มีบราเดอร์ของคณะ
เซนต์คาเบรียล คณะซาเลเซียน อีก 9 คน มีครู
คำสอนประมาณ 304 คน มีวัดทั้งหมด 48 วัด

เรามีโรงเรียนคาทอลิกที่เป็นของสังฆ-
มณฑล 7 โรง มีโรงเรียนของคณะนักบวช 8 โรง
มีโรงเรียนของฆราวาสอีก 5 โรง และมีโรงเรียน
ของรัฐบนดอย อย่างที่แม่ปอน ซึ่งก็คาทอลิก
เกือบทั้งหมดเลย มีเด็กที่อยู่ตามศูนย์

เนื่องจากว่า ในสังฆมณฑลเชียงใหม่ จุด
เด่นอย่างหนึ่งก็คือ เป็นพี่น้องชนเผ่า มีเผ่าต่างๆ
อยู่ 5-6 เผ่า 90 เผ่าเร็นต์ มีคนไทยที่เป็น
คนล้านนา อยู่ตามเมือง 2-3 วัด ไม่เกิน 10
เผ่าเร็นต์ เรามีศูนย์ 40 ศูนย์ ตรงนี้เรามีความ
แตกต่างจากสังฆมณฑลอื่นๆ คือไม่ใช่หอพัก
แต่ว่าเป็นศูนย์เยาวชน ศูนย์เด็ก หมายความว่า
พวกเขาต้องการโอกาสด้านการศึกษา โรงเรียน
ของรัฐบาลอยู่บนดอย รัฐบาลอาจจะไม่เน้น
โรงเรียนเล็กก็ตัดไป ตรงนี้จะกระทบต่อบรรดา

เด็กๆ คือการพัฒนาประเทศชาติ การด้อยทางการศึกษา
โรคภัยไข้เจ็บหรือความยากจนนั้นต้องแก้ที่การศึกษา เพราะ
ฉะนั้นในสังฆมณฑลก่อนที่พ่อจะมาประมาณ 40-50 ปี
ตอนนั้นมีนักบวชดูแล ประมาณ 20 ศูนย์ และของสังฆมณฑล
ประมาณ 20 ศูนย์ เราดูแลเด็กที่อยู่โรงเรียนประมาณ 4,200
คน อันนี้ที่เป็นลักษณะพิเศษของเรา

ก็ถือว่าเป็นจุดแข็ง หรือว่าเป็นจุดพิเศษ

เป็นจุดแข็ง ตรงที่เรารวมเยาวชนได้ง่ายกว่าสังฆมณฑล
อื่นๆ

เป็นจุดแข็งที่เราต้องช่วยกันรวมด้วย เพราะบางครั้งมันก็มี ความยากลำบากเหมือนกัน

ใช่ครับ

พระคุณเจ้าครับ ทิศทางและความคาดหวัง ที่อยากจะให้ สังฆมณฑลดำเนินไปในอนาคตเป็นอย่างไรบ้างครับ?

พ่อก็ดูของพระศาสนจักรสากล แล้วก็ดูของพระ
ศาสนจักรในประเทศไทย โดยหลักๆ แล้วก็ตามวิสัยทัศน์
และพันธกิจของพระศาสนจักรในประเทศไทย อย่างเช่น
ปีนี้ พระศาสนจักรสากลเน้นถึงนักบวช แต่ในสังฆมณฑล
เชียงใหม่ เนื่องจากว่าสภาพพระสังฆราชคาทอลิกแห่ง
ประเทศไทย มีแนวโน้มต่อสภาพปัญหาสังคมต่างๆ เราจะ
แก้ไขปัญหาคืออย่างไร ก็คือวิถีชุมชนวัด เรื่องครอบครัว
รวมถึงปัญหาต่างๆ ในครอบครัว เราหาบติว่า เราต้องการ
ความช่วยเหลือ เพราะฉะนั้น ทิศทางงานอภิบาลของพระ
ศาสนจักรคาทอลิก อยากจะเน้น “พระวาจาของพระเจ้า
ทำให้ชุมชนเข้มแข็งขึ้น” และปีนี้เป็นปีที่เราพยายามที่จะทำ
อย่างไรให้ชุมชนวัดของเราเข้มแข็งขึ้น

อันที่จริงพี่น้องของเราที่อยู่ตามดอย เขาก็มีความรัก
มีความสามัคคี เขามีวัฒนธรรมของเขา แต่ละเผ่า ปัญหาของเขา
เวลาที่เขาเข้ามาในเมืองก็เหมือนกับทุกๆ ไป ที่เราก็จะไม่ค่อย
มีเวลาให้กันและกัน หรือเวลาไม่ตรงกัน เพราะฉะนั้นการ
นำพระวาจาไปสร้างให้ชุมชนเข้มแข็งนั้น เป็นเรื่องที่หนึ่ง
นะครับ

ประการที่สอง ก็คือหน่วยงานสังคมของ สังฆมณฑลเชียงใหม่ มีประวัติศาสตร์ที่ยาวนาน เพราะฉะนั้น ถ้าเราได้ยินคำว่า กองบุญข้าว เนื่อง มาจากปัญหาความยากจน ข้าวนั้นเป็นสิ่งสำคัญ ของชาวบ้านพี่น้องชนเผ่าปกาเกอะญอโดยตรง เพราะฉะนั้น เขาก็หาทางช่วยเหลือแก้ไขปัญหา ความยากจน จะเห็นว่ามีคุณพ่อนิพนธ์ เทียนวิหการ กับบรรดาผู้อาวุโส ที่เข้ามาช่วยเหลือกัน

เห็นพระคุณเจ้าบอกว่า ปีนี้เป็นปีที่จะเน้นเรื่อง วิถีชุมชนวัด แผนนี้มีถึงปีไหน อย่างไรครับ?

จะจบปีนี้ครับ เราทำแผน 5 ปี 2010-2015 เริ่มตั้งแต่ปีครอบครัว ปีเยาวชน ปีครู คำสอน และปีผู้ที่ได้รับพระพรแห่งความเชื่อ เพื่อที่จะให้ ครูที่สอนคริสตศาสนธรรม ได้สนใจเรื่องวิถีชุมชนวัด เพราะว่ามีครูคำสอน 300 กว่าคน

ปีนี้เป็นปีศักดิ์สิทธิ์ของพระศาสนจักรคาทอลิก ไทย ของสังฆมณฑลเชียงใหม่ เป็นอย่างไรบ้าง ครับ?

สังฆมณฑลเชียงใหม่ เราไม่มีอะไร ซับซ้อนมาก เรามีโครงการ 1. นำพระคัมภีร์ คาทอลิก ฉบับสมบูรณ์ หรือว่า “นำพระวาจา ของพระเจ้าไปตามบ้าน” ลับดาห์ละอย่างน้อย

1 ครอบครัว คือ ทุกวัด พระสงฆ์พยายามที่ จะไปนำสวด แบ่งปันพระวาจา เพื่อสร้างความ สัมพันธ์กัน 2. เรื่อง 2 นักบุญ พระสันตะปาปา ที่จะมาเยือนสังฆมณฑลในเดือนกรกฎาคม - สิงหาคม เราก็ถือโอกาสนั้น เป็นโอกาสระดม พี่น้องสัตบุรุษให้มีความเชื่อ ความศรัทธา ในการ ดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของพระสันตะปาปา ทั้งสององค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ 3. เรื่องการฉลองวัด ที่นี้อาจจะไม่ได้มีการฉลองทุกปีเหมือนกับวัดใน สังฆมณฑลอื่นๆ จึงขอให้จัดการฉลองวัดนั้น เป็นโอกาสพิเศษบ้าง เพื่อว่าวัดที่จะเป็นวัด แสงบุญนั้น ซึ่งมีวัดใหญ่ๆ อยู่ 5 วัด ใน 5 เขต ของสังฆมณฑลเชียงใหม่ ฯลฯ

พระคุณเจ้าคิดว่าคริสตชนควรดำเนินชีวิต อย่างไร ในปีศักดิ์สิทธิ์นี้?

คำว่า ศักดิ์สิทธิ์ เป็นคำที่เข้าใจได้ในทุก ศาสนา โดยอาศัยพระวาจาของพระเจ้า และเรา มีไบเบิล ไดอารี่ จึงอยากให้ดำเนินชีวิตตามพระ วาจาของพระเจ้า การดำเนินชีวิตตามพระวาจา ของพระเจ้านั้นเป็นเรื่องส่วนตัว เราจึงอาศัยวิถี การของวิถีชุมชนวัด มาช่วยทำให้มีมิตรภาพ มีความสัมพันธ์ที่ดีขึ้น พอมีความสัมพันธ์ที่ดี ขึ้นไม่ใช่เฉพาะในครอบครัว เพราะเมื่อมีความ สัมพันธ์ที่ดีขึ้น คือบางครอบครัวก็เข้มแข็ง บาง

สร้างเสริมภูมิคุ้มกัน

ไขหวัดใหญ่

แพ็กเกจวัคซีน
ป้องกันไขหวัดใหญ่

- ❖ แพ็กเกจวัคซีนป้องกันไขหวัดใหญ่ สำหรับผู้ใหญ่ (อายุ 15 ปีขึ้นไป)

ราคา **850** บาท (รวมค่าแพทย์และค่าบริการ)

- ❖ แพ็กเกจวัคซีนป้องกันไขหวัดใหญ่ สำหรับเด็ก (อายุไม่เกิน 15 ปี)

➤ เด็กอายุน้อยกว่า 9 ปี (ฉีด 2 เข็ม) ราคา **930** บาท

➤ เด็กอายุมากกว่า 9 ปี (ฉีด 1 เข็ม) ราคา **490** บาท

(ไม่รวมค่าแพทย์และค่าบริการ)

ครอบครัวอบอุ่น แต่ว่าบางครอบครัวนี้ก็ต้องการความช่วยเหลือ เพราะว่าสภาพของเศรษฐกิจและสังคมในสมัยปัจจุบันเราทำอย่างไร โดยอาศัยกิจการของกลุ่มหรือหน่วยงานคาทอลิกต่างๆ เช่น พลมารีย์ หรือคณะอื่นๆ ที่เรามีที่จะช่วยบริการ หรือช่วยเหลือกันให้มากยิ่งขึ้น สนใจกันและกันมากขึ้น เพราะฉะนั้นเรียกว่า นอกจากศรัทธาส่วนตัวแล้ว ก็ยังมีมิตรภาพ และการบริการช่วยเหลือกัน โดยอาศัยกลุ่มกิจกรรมต่างๆ ซึ่งในสังฆมณฑลเชียงใหม่มีอยู่ประมาณ 10 กิจกรรม

ดูว่าพระคุณเจ้าก็มีความสุขในการใช้ชีวิต และครับ พระคุณเจ้ามีเคล็ดลับอะไรครับ?

คติพจน์ คือ “รัก รับผิดชอบ” พยายามดำเนินชีวิตในแต่ละวัน เหมือนของคณะฟิลาเร ที่พยายามดำเนินชีวิตในวันนี้ นอกจากรักรับผิดชอบเป็นเจ้าแล้ว ก็ต้องรักรับผิดชอบเพื่อนมนุษย์ ไม่จำเป็นต้องไปคิดถึงอนาคต หรือกังวลมากเกินไป อดีตมันก็ผ่านไปแล้ว เพราะฉะนั้นปัจจุบันเป็นเรื่องที่สำคัญนะ

พอมาเป็นพระสังฆราชที่นี่ พ่อก็ใช้คติพจน์ว่า “ข้าพเจ้าทำทุกอย่างเพราะเห็นแก่ชาวดี” เป็นแบบอย่างของนักบุญฟรังซิสเซเวียร์ ซึ่งท่านเป็นองค์อุปถัมภ์ของตัวเอง แล้วก็เอามาจากบทจดหมายของนักบุญเปาโล และพ่อก็เข้าใจและพยายามสนใจสื่อมวลชน พ่อเองจะไปทำหรือไปเป็นช่างเทคนิคเหมือนอย่างคนอื่นๆ คงไม่ได้ และในฐานะที่พ่อก็สนใจเรื่องการอบรมคริสตศาสนธรรมหรือที่เราเรียกว่างานคำสอน สนใจครูคำสอน สนใจสื่อในการสอนคำสอน สนใจเรื่องการผลิตสื่อ ซึ่งเราไม่ต้องทำเองกว่าจะแปลมา ขอลิขสิทธิ์ ขออนุญาต แล้วก็มาประชาสัมพันธ์ให้กับบรรดาพี่น้องพระสงฆ์

นักบวช ครูคำสอน เพราะฉะนั้น การประกาศข่าวดี ถ้าเราไม่ประกาศข่าวดี สื่ออื่นๆ สื่อต่างๆ ไป เขาก็ประกาศ เขาทำหน้าที่ของเขาเป็นตัวอย่าง

พ่อประทับใจใน ที่เขาทำไปปี รีพอร์ต เขาเป็นฆราวาส แล้วพ่อเองเป็นพระสังฆราช พ่อก็ต้องสนใจสื่อได้ พ่อก็พยายามเขียนคำสอน 5 นาที หรือพยายามอ่านข่าวต่างประเทศบ้าง เพื่อที่เราจะได้สนใจคนอื่น และที่เขาบอกว่าคนไทยอ่านหนังสือน้อยนั้น พ่อก็ต้องเริ่มจากตัวของพ่อเองก่อน แล้วก็แบ่งปันกับพระสงฆ์กับบรรดาครู ฉะนั้นก็ต้องสนใจสื่อ เพราะสื่อเข้ามาถึงในครอบครัว แล้วเราจะทำอย่างไร เพื่อที่จะใช้สื่อได้อย่างมีความหมายยิ่งขึ้น อย่างที่พระสันตะปาปาตรัสไว้ว่า เราจะต้องทำให้ครอบครัวมีความอบอุ่นมากยิ่งขึ้นในเรื่องที่เกี่ยวกับสื่อนี้

**พระคุณเจ้ารับคำสอนหรือสื่งดีๆ
ที่เราพยายามนำเสนอให้กับสังคม
พระคุณเจ้าคิดว่าได้ผลไหม
หรือว่าเราควรจะทำอย่างไรต่อไปครับ?**

พ่อคิดเหมือนอย่างคุณแม่เทเรซา ว่าเป็นน้ำลึกหยดหนึ่งในมหาสมุทร ดีกว่าไม่เป็นอะไรเลย ทำด้วยความรัก เพราะฉะนั้นการสอนคริสตศาสนธรรมต้องให้กำลังใจครูคำสอนฆราวาส จากสถิติของสังฆมณฑลเชียงใหม่ พระสงฆ์ 98 องค์ ชิสเตอร์ 159 ท่าน บราเดอร์ 9 ท่าน แต่เรามีครูคำสอนสถิติใหม่ เป็นครูคำสอนเต็มเวลา ครูคำสอนในโรงเรียน ในหมู่บ้าน ครูคำสอนผู้นำสวด ครูคำสอนอาสาสมัคร ประมาณ 700 กว่าคน ซึ่งถือว่าเยอะ ถ้าหากว่าพ่อสามารถทำให้เขามีความรู้ มีความศรัทธา มีกระบวนการในการสอน แล้วก็เสริมอุปกรณ์ให้เขา เพราะพ่อเชื่อว่า พวกเขาเข้าใจ และรู้ว่าพระสงฆ์ทุกองค์ เอาใจจริงเอาใจในเรื่องนี้ เพราะฉะนั้น “เราจุดเทียนสักเล่มหนึ่ง ดีกว่าตาแข่งความมืด” พ่อก็เลยพยายามทำส่วนของพ่อ แล้วก็พยายามประสานสัมพันธ์

พระคุณเจ้ามีคตินัยอย่างไรในการดำเนินชีวิต และขอให้พระคุณเจ้าฝากข้อคิดแก่ผู้อ่านอุคมศาสนตักด้วยครับ

ขอบคุณที่มีสื่อมวลชนคาทอลิกฯ นะครับ “เกิดมาครั้งหวังทำดีให้ที่สุด เพื่อมนุษย์ทั้งผองครองพระพรฯ ได้รู้จักรักกับใช้เจ้าชีวิต อีกพร้อมหน้าสร้างสวรรค์ ฌ แผ่นดิน” ความรักและรับใช้นั้นรักพระอย่างเดียวนั้นพอ เราก็ใช้ชีวิตในโอกาสที่เรามีอยู่ทำดี ทำให้คนที่อยู่รอบข้างเราให้เขารู้สึกว่าเราอบอุ่น พระสันตะปาปาตรัสว่า “ความเป็นจริงสำคัญกว่าความคิด” เพราะฉะนั้น

พระสันตะปาปาทรงเป็นแบบอย่างให้พ่อ พ่อก็รัก
พระสันตะปาปา พยายามติดตามพระองค์
แล้วก็พยายามดำเนินชีวิตในแต่ละวันติดตาม
พระเยซูเจ้า โดยผ่านทางผู้นำของเรา “ทำแต่ละวัน
ให้ดีที่สุด” และ “ทำตัวเป็นชาวดี”

พ่อขอฝากนะครับว่า “ตัวเราต้องเป็น
ชาวดี” ซึ่งคนไม่ค่อยชอบฟังชาวดีเท่าไร คน
ชอบฟังชาวร้าย แต่ถ้าหากเราพยายามดำเนินชีวิต
ของเราอย่างดี ส่วนที่เหลือนั้นพระเจ้าก็จะทรง
ช่วยเหลือเรา เราก็มักมี ไม้เครื่องมือของเรา ใน
แวดวงของเราครับ นี่ก็เป็นพลังแห่งความรัก ที่
พ่อก็เลียนแบบอย่างพระเยซู เลียนแบบนักบุญฟ
รังซิสเซเวียร์ และบรรดาพี่น้องธรรมทูตที่ทำงาน
ร่วมกัน เราก็มักโดดเดี่ยว มีคนช่วยเหลือเรา แต่
ว่าเราก็ต้องทำส่วนของเรา

พระคุณเจ้าเล่าเรื่องราวเหล่านั้นให้เราฟัง
ก่อนจะขึ้นเครื่องบินไปใช้เวลากับสมาชิกใน
ครอบครัว และทำกิจกรรมบางอย่างที่กรุงเทพฯ
ผมเชื่อว่าตลอดระยะเวลาตั้งแต่การได้ดำรง
ตำแหน่งผู้อภิบาลปกครองบทยอดดอย
พระคุณเจ้าคงทุ่มเทและใช้สิ่งที่ดีที่สุด
มอบให้กับชุมชนที่นี่ ผมเชื่อว่ามันไม่ใช่อะไรอื่น
มันคือความรักในปวงประชาสัตบุรุษ

ชมอาสนวิหารพระหฤทัยเชียงใหม่ งานเอกลักษณ์ที่น่าเรียนรู้

สวัสด์กับคุณพ่อสุรสิทธิ์ ชุ่มศรีพันธุ์
อาสนวิหารนี้ มีประวัติความเป็นมาอย่างไรบ้าง
ครับ?

เราเพิ่งฉลอง 80 ปี เริ่มมาตั้งแต่ ค.ศ.
1931 เป็นคุณพ่อนิโคลาส บุญเกิด กฤษบำรุง
ของเราที่แหละ เป็นผู้เริ่มต้นรวบรวมสัตบุรุษ
จากคนไม่กี่คนในเวลานั้น

80 ปีหมายถึง วัดในพื้นที่นี้

ตัววัดหลังนี้ เป็นหลังที่ 3 คือ หลังที่คุณพ่อ
นิโคลาส สร้างขึ้นเป็นหลังแรก ซึ่งก็ใช้มา
ประมาณ 10 กว่าปี พอมาถึง 1965 ก็เป็นวัด
หลังที่ 2 แล้ว วัดหลังที่ 2 นั้นเป็นวัดหลังใหญ่
กว่าหลังแรก หลังนี้สร้างมาในปี 1999 หลังที่ 2
คนละพื้นที่กับวัดหลังแรก และหลังที่ 3 อยู่ใน
ตำแหน่งเดียวกัน เพราะว่าเป็นการปฏิรูปขึ้นมา
ด้วยโครงสร้างเดิม

การปฏิรูปขึ้นมาเป็นหลังปัจจุบัน ตอนนั้น
สมัยคุณพ่ออะไร และใครเป็นผู้ดูแล
หรือใครเป็นสถาปนิก?

ในสมัยนั้น เราได้มอบหมายกับคุณพ่อ
อเล็กซานโดร บอร์ดิญอง ซึ่งท่านเสียชีวิต
ไปแล้วและมีคุณพ่อทศน์ศิลป์ นวลคำมา
เป็นเจ้าของาวาส ใช้สถาปนิกมาจากประเทศ
อิตาลี ฉะนั้นโครงสร้างอะไรภายในนั้นเป็นแบบ
อิตาลีเลย

วัดหลังนี้ชื่ออาสนวิหารพระหฤทัย ทรนุกไท
บ้างที่มีรูปพระหฤทัย ที่มีสัญลักษณ์ของความ
เป็นชื่อพระหฤทัยนี้

ด้านบนมีสัญลักษณ์เป็นรูปองค์ใหญ่
มีตรงด้านข้าง และนอกนั้นก็จะมีอยู่บนบาน
กระจก ด้านหน้าวัด เป็นรูปเตือนใจแทน
ถึงพระหฤทัย

**คุณพ่อคิดว่า
อาสนวิหารหลังนี้
ความเป็นไทยกับ
ความเป็นล้านนา
ถูกประยุกต์เข้า
มาในการก่อสร้าง
อย่างไรบ้าง?**

ไม่มี มีสถาปัตยกรรมแบบยุโรปเกือบจะ
ล้วนๆ เลย แต่มีภาพบางภาพที่อาจจะแสดง
ถึงวัฒนธรรมท้องถิ่น เช่น ภาพที่อยู่ทาง
ด้านหน้าประตูใหญ่

**เมื่อมาอาสนวิหารหลังนี้ต้องไปดูจุดไหนเป็น
พิเศษครับ**

อาสนวิหารที่นี่เราจะเห็นได้ชัดที่สุด
คือรูปองค์พระเยซูที่ถูกตรึงกางเขน รูปใหญ่
มากๆ เราไม่เคยเห็นถึงลักษณะหรือท่าทาง
การตรึงกางเขนแบบนี้ และใหญ่ขนาดนี้

อาสนวิหารมีตารางมิสซาอย่างไรบ้างครับ?

พิธีมิสซาประจำวัน มีทุกวัน เวลา 19.30 น.
สำหรับวันอาทิตย์มีพิธีมิสซา 4 รอบ เป็น
ภาษาไทย 3 รอบ และภาษาอังกฤษ 1 รอบ

ขนาดของวัดจุสต์บรุชได้ประมาณเท่าไร?

600 คน

ที่บอกว่ามี 4 มิสซานั้น ชาวต่างชาติมามิสซาไหน?

มามิสซาภาษาอังกฤษ ตอน 11.00 น.
ประมาณ 100-200 คน เป็นชาวต่างชาติที่มา
ตั้งหลักแหล่งอยู่ในเชียงใหม่ เป็นชาวฟิลิปปินส์
ก็มีไม่น้อยนะ

**ส่วนใหญ่เราต้องดูแลเรื่องอภิบาล
เรื่องศีลศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ**

ก็มีมาติดต่อขอเรื่องการล้างบาปบ้าง การ
รับศีลมหาสนิทครั้งแรกของเด็กๆ บ้าง แต่งงาน
บ้างบางกรณี

กลุ่มกิจกรรมของวัดเป็นอย่างไรบ้างครับ?

ก็ดี เรามีกลุ่มกิจกรรมประมาณ 9 กลุ่มหลัก

มีกลุ่มไหนที่โดดเด่น เป็นตัวอย่างให้พวกเราได้?

จริงๆ ก็เข้มแข็งกันทุกกลุ่ม มีการประชุม
กันบ่อย อย่างกลุ่มพระเมตตา หรือที่ประชุมกัน
ทุกอาทิตย์ก็มีกลุ่มพลมารีย์ หรือเซอร์รา ประชุม
เดือนละ 2 ครั้ง

ในรอบปีของอาสนวิหารแห่งนี้

คุณพ่อมีโครงการอะไรเป็นพิเศษไหม?

โครงการพิเศษก็ไม่มีนะ คือเขาก็มีครบ
ถ้วนพอสมควร เราก็ได้คอยดูแล และบูรณะ
เท่านั้น ส่วนโครงการที่เกี่ยวข้องกับสัตบุรุษ
พระคุณเจ้าวิระให้พระสงฆ์ได้พยายามส่งเสริม
ให้น้ำพระคัมภีร์ (พระวาจา) ไปเยี่ยมสัตบุรุษ
ตามบ้าน และถือเป็นโอกาสที่เราจะได้พบปะพูด
คุยกับชาวบ้านด้วย เราก็ถือเป็นการได้พูดคุยกัน
ระหว่างเพื่อนบ้าน

อาสนวิหารแห่งนี้ เป็นหลังที่ 3 กับประวัติ
ความเป็นมาเนิ่นนานต่อเนื่อง กางเขนใหญ่
สุดกลางอาสนวิหาร เหมือนจะบอกให้เรารับรู้
มากกว่าพระทรมานของพระเยซูคริสตเจ้า แต่เป็น
พระทุกข์หรือดวงใจดวงนั้นมากกว่าที่บรรจุ
พวกเราที่เข้ามาพึ่งได้หมดครบทุกคน

กองบุญข้าว บุญกองโต

ตลอดระยะเวลาหลายปีที่ศาสนากับ
วัฒนธรรมเดินร่วมทางกัน และกิจกรรมปรากฏ
ที่ชัดเจนที่สุดคือ วัฒนธรรม และเรื่องราว
ของกองบุญข้าว

คุณพ่อนิพนธ์ เทียนวิหาร พระสงฆ์สังฆมณฑลเชียงใหม่ (องค์แรก) บวชมาได้ 40 ปี ผู้อำนวยการศูนย์วิจัย และฝึกอบรมศาสนา และวัฒนธรรมชุมชน คุณลุงชัย สร้างกุศลในพสุธา ทำงานร่วมกับคุณพ่อนิพนธ์ ตั้งแต่คุณพ่อนิพนธ์บวช

ความเป็นมาของงานบรรณรค์กองบุญข้าว

ที่มาของงานบรรณรค์กองบุญข้าวคือ พวกเราคริสตชน โดยมีลุงชัยเป็นผู้นำ เป็นหัวหน้าคริสตังของหมู่บ้านบนดอย เราคุยกันว่า ตอนนี้ชุมชนของเรามีปัญหาเรื่องข้าว เราจะทำให้ความเชื่อที่เราเชื่อในพระเป็นเจ้ากับวัฒนธรรมของเราที่ช่วยเหลือเกื้อกูล คนแก่ คนแม่ แม่ยาย ลูกกำพร้า เราจะเอาความเชื่อนี้ มาตอบคำถามที่เรา กำลังเผชิญอยู่ได้ไหม

ตอนนั้นเราก็คุยกันมีคณะกรรมการประมาณ 20-30 คน เรามาประชุมกัน และพยายามที่จะหาทาง ว่าเราจะทำอย่างไร และจะเอามิตินี้ มาสร้างสรรค์ ทั้งปัญหา และมาสร้างความ เป็นมนุษย์ ศักดิ์ศรีของความเป็นคน ศักดิ์ศรีของความเป็นปกากะญอได้อย่างไร จากนั้น ก็ค่อยๆ วิเคราะห์กันว่า แล้วเราจะเอาอย่างไร เพราะปัญหา มันคือปัญหาเรื่องข้าว เราคุยกัน เรื่องวัฒนธรรม เรื่องข้าว มีภาษาปกากะญอ ที่บอกว่า “ข้าวอร่อย คนดี มีคุณธรรม” ต้องดูแลแม่ยาย ลูกกำพร้า คนเฒ่าคนแก่ และนี่คือ วัฒนธรรมชุมชน ว่าเราจะทำอย่างไร

ส่วนความเชื่อของคริสตัง ก็คือ ตอนนั้น เรามีการรณรงค์มหาพรต คือ การสละ เช่น เรื่องการอดเนื้อ อดอาหาร แล้วเราก็รวบรวมเงิน เอามารวมกัน คือทั้งวัฒนธรรมข้าว และจิตตารมณ์ มหาพรต เอามารวมกันกับประสบการณ์ของทาง พุทธที่ว่าด้วยผ้าป่า และก็รณรงค์ให้คำปรึกษา แก่ชาวบ้าน แล้วเราก็เอาข้าวมารวมกัน

งานกองบุญข้าว เกิดขึ้นมานานเท่าไรแล้ว?

กองบุญข้าว เริ่มตั้งแต่แรกนั้น มีขั้นตอน 5 ขั้นตอน คือ เราเอาข้าวมาจากข้างนอก เช่น จากโรงเรียน จากคนพื้นเมืองเอามาช่วย เขาเรียกว่า สงเคราะห์ หลังจากนั้นเมื่อเราศึกษา วัฒนธรรม เอาความเชื่อมา มันก็ก่อให้เกิด กลุ่มข้าว คือแต่ละหมู่บ้านเอาข้าวมารวมกัน แล้วก็ช่วยเหลือ จากกลุ่มข้าวแล้วก็กลายเป็น กองบุญข้าว

กองบุญข้าว คือ การขยายจากหมู่บ้าน หนึ่งไปอยู่บ้านรอบๆ กลายมาเป็นหลายๆ หมู่บ้าน แต่ละเขตคริสตัง ก็จะมีประมาณ 40-50 หมู่บ้าน ก็มีการรณรงค์ให้แต่ละหมู่บ้านเอาข้าว มารวมกัน แล้วก่อให้เกิดการช่วยเหลือกันอย่าง นี้ แล้วก็กระจายไปทั่วสังฆมณฑล ตอนนี้อง กบุญข้าวทำมาได้ประมาณ 30 ปีแล้ว

คุณพ่อครับหัวใจของกองบุญข้าวคืออะไร?

คือวิถีชาวบ้านก่อนอื่นหมด เพราะว่า วัฒนธรรมของเอเชียัน อยู่ที่ยึดข้าว เป็นกระบวนกร

ผลิตข้าว เป็นหมื่นๆ ปี กระบวนการผลิตข้าว เป็นกระบวนการที่ทำให้มนุษย์นั้นได้วัฒนธรรม เพราะฉะนั้นในกระบวนการการทำมาหากิน มันก่อให้เกิดการสร้างระบบคิด ระบบคุณค่า และความหมาย และสามารถเข้าไปสู่มิติศักดิ์สิทธิ์ได้ ฉะนั้น เมื่อเราจับได้ว่า หัวใจของข้าวก็คือวิถีชีวิตของคนที่อยู่ในกระบวนการผลิตนั้น เวลาที่ ศาสนาคริสต์เข้ามา ปกติเราจะแพร่ธรรม จะพูดถึง พระเยซูเจ้า และสำหรับผมเองเวลาที่มาร่วมทุกข์ กับชาวบ้าน แต่คำถามก็คือว่า เราจะเอาอัตลักษณ์ ของความเป็นคริสต์ ที่เราเรียกว่าแก่นของ ความเชื่อนั้น มันคืออะไร ก็คือเรื่องของรหัส ธรรมปัสกา รหัส แปลว่าซ่อนเร้น ธรรมซ่อนเร้น ก็คือ การตาย และการให้ชีวิต อันนี้คือความเชื่อ สรุปลได้ในชีวิตของพระเยซูเจ้า

เมื่อเอาความเชื่อนี้ไปร่วมทุกข์ ร่วมชีวิต กับประชาชนที่มีวัฒนธรรมข้าว แต่เขาขาดข้าว เราจะนำเอาสิ่งนี้ขึ้นมา แล้วก็บวกเข้าไป จนกระทั่งพบว่า ในข้าวจริงๆ แล้ว มันไม่ใช่เป็น แต่เพียงคาร์โบไฮเดรต แต่มันมีอะไรที่ชาวบ้าน ให้ความหมายว่า ในข้าวมันมีขวัญ ขวัญก็คือ ชีวิต และเป็นแก่นชีวิตด้วย เวลาที่ชาวบ้านเขา ปลุกข้าว หรือทำการผลิตข้าวนี้ มันทำให้เกิด กระบวนการพิธีกรรม ที่เคารพชีวิต ที่ทำให้ พวกเขาได้กิน แบ่งปันในครอบครัว เครือญาติ ญาติพี่น้อง

ฉะนั้น แก่นของมันก็คือว่า เราจะทำ อย่างไร ในโลกของระบบทุนปัจเจก ให้วัฒนธรรม ข้าว ที่เคยแบ่งปัน เกื้อกูล และมีมิติความเชื่อ และชีวิต บวกกับความเชื่อนี้ ไปตอบคำถาม ของทั้งสิ่งที่ดวงอากาศ และพื้นฟูความหมาย และคุณค่าในโลกของวัตถุนิยมที่ตะแคงคุณค่าออกไปจากชีวิตของการพัฒนา ฉะนั้น หัวใจของเรา

ก็คือ สร้างสรรค์พระวรสารสร้างสรรค์ธรรม คนมารวมกัน ค้นหาความหมายของมันที่หายไป

**คุณพ่อครับ เราเลือกคำว่า กองบุญข้าว
ซึ่งแต่ก่อนหน้านี้มีคำว่า ธนาการข้าว
เราเลือกคำนี้ เพราะอะไรครับ?**

ก็เพราะว่า เราค้นพบว่า โลภทัศน์ของเรา ที่มีมิติคุณค่า มันไม่พูดถึง ธนะ (ธน แปลว่า เงิน) ธนาการ แปลว่า บ้านของเงิน เราเอาความคิด ตรงนี้มาใส่ข้าว แล้วเราก็บอก มันไม่ใช่ณะ ไม่ใช่ ระบบการให้คุณค่า หรือโลภทัศน์ของความหมาย และความเชื่อของเรา ความเชื่อของเรามันเป็น อีกแบบหนึ่ง เป็นโลภทัศน์ที่มาจากฐานของเรา เพราะฉะนั้น เราจึงต้องเปลี่ยนกิจกรรมที่ทำออกไปข้างนอกจากระบบคิด และระบบความเชื่อ ซึ่งเราค้นหาที่หลังว่า ข้าวมันมี 3 ระดับ ระดับ ที่ 1 เราบริโภค ระดับที่ 2 เรื่องคุณค่า การให้ การแบ่งปัน ระดับที่ 3 เราค้นพบว่า ในข้าวนั้น ยังมีธรรมะซ่อนเร้นอยู่ ตรงนี้แหละที่เราค้นพบ ที่หลังว่า ในข้าว มันมีรหัสธรรมปัสกา ในตัวของมัน เพราะว่ามันตายทั้ง 3 ครั้ง อย่างที่ พระเยซูเจ้าบอกว่า เวลาข้าวตกในดิน ถ้ามันไม่เน่า มันก็ไม่ได้เป็นต้นใหม่ มันต้องตาย เมื่อตายแล้ว มันให้คนอื่นมีชีวิต

**กองบุญข้าว เติบโตมา มีความร่วมมือมากมาย
มีกิจกรรม มีผู้สนใจ คุณพ่อคิดว่าจะเป็น
อย่างไรต่อไปอีกครับ?**

หลังจากที่ทำมาประมาณ 30-40 ปี นี้ มันเริ่มสรุปว่า กระบวนการที่มนุษย์จะพัฒนา ตัวเองนั้น มันต้องพัฒนามาจากฐานรากของ โลภทัศน์ คุณค่า ความหมาย และความเชื่อ ของตัวเอง ซึ่งการพัฒนาในเมืองไทยนั้น มันไปเอามาจากความคิด การพัฒนากระแสหลัก ของระบบทุน ท่ามกลางกระแสใหญ่ มันจะสร้าง

พื้นที่ของมัน และจะสร้างทฤษฎีว่าการพัฒนา
มนุษย์ จะต้องมองตรงความหลากหลาย ที่มา
จากคนชายขอบที่ต่อสู้ดิ้นรนมา 20-30 ปี
แล้วสรุปบทเรียนว่า มันทำได้

การพัฒนาสามารถสร้างชุมชนที่เกื้อกูล
ไม่ใช่วัตถุนิยม แต่ก็ต้องมีข้าวเป็นวัตถุที่เป็น
พื้นฐานได้ มีอาชีพได้ มีการศึกษาได้ มีพัฒนาการ
ชีวิต และภูมิใจในรากของตนเอง ในการ
เปลี่ยนแปลง เราเชื่อว่า สิ่งๆ นี้จะกลายเป็น
เหมือนกับเป็นทางหนึ่ง ที่เสนอให้กับชุมชนหรือ
สังคม ทั้งในเอเชียด้วยว่า ประสบการณ์แบบนี้
มันเป็นประสบการณ์ของการดิ้นรนต่อสู้ของคน
ชายขอบ ของชนเผ่า ที่จะเสนอ ที่จะสรุปเป็น
ทฤษฎีแห่งการปฏิบัติ ให้กับเขาได้ ซึ่งเป็นจริง
ชาวบ้านมีความหวัง และลูกหลานของเขาก็ภูมิใจ
ในการที่จะสืบทอด

คุณพ่อกำมาที่ปี้แล้ว

จริงๆ แล้วผมเริ่มขึ้นโดยตั้งแต่ ค.ศ.
1970 (พ.ศ. 2513) เราเห็นปัญหา เราเดินขึ้น
ดอยเป็นเดือนๆ แล้วก็เกิดคำถามว่า แล้วความ
เชื่อเรื่องศาสนาคริสต์ ที่เราเชื่อนั้น มันจะมา
ตอบคำถามชีวิตมนุษย์เราได้อย่างไร ไม่ใช่เป็น
แต่เพียงในพิธีกรรม แต่ความจริงของพระเยซู
เจ้า มันจะตอบคำถามให้กับคนในสังคมที่เรา
เจอ ชาวนา คนยากจน

เวลาที่เราเห็นว่ามันไม่ใช่อะไรที่เราคิดอย่าง ที่เราทำนั้น คุณพ่อรู้สึกอย่างไร เด็กวัยรุ่น หลงแสสี้เสียง การเข้าไปในเมือง

เรามองดูว่า เราอยู่ท่ามกลางโลกาภิวัตน์
ของเสรีทุนนิยมใหม่ ซึ่งกระจายมาในรูปแบบ
ของใช้ สื่อมวลชน ใช้ไอซีทีบ้าง เข้ามาครอบงำ
ทางอุดมการณ์ ทำให้ส่วนหนึ่งกระจายเข้าไป อัน
นั้นเรายอมรับ และรู้สึกว่าเป็นหน้าที่ที่เราจะมา

ร่วมกันสร้างเชื่ออันนี้สืบทอด และเราไม่ใช่ทำ
แต่ชนบท เราต้องบุกเข้าไปหาพื้นที่ในเมืองด้วย

เพราะฉะนั้น เราถึงต้องสร้างศูนย์อบรม
และวิจัย ด้วยว่าจิตวิญญาณตรงนี้ หรือระบบคิด
แบบนี้ ทฤษฎีศาสนา วัฒนธรรม ในการพัฒนา
มันจะไปดองในสถาบันการศึกษาได้อย่างไร เรา
เชื่อว่าเด็กหลงไปก็ได้ แต่ถ้ามันไปเข้าในโรงเรียน
หรือในมหาวิทยาลัยที่เราสอนอยู่ มันจะต้องถูก
ล้างสมองอีกทีแน่นอน เพราะว่า โลกสมัยใหม่
เน้นการบริโภค แต่สุดท้ายเรื่องความหมายของ
ชีวิต มันเริ่มว่างเปล่า มันจะต้องมาหาที่ราก และ
ไม่ใช่หาที่หนังสือ แต่มันจะต้องลงไปปฏิบัติ และ
ประสบการณ์ชีวิต

คุณลุงชัย มีเผ่าปกากะญอ เผ่าเดียว หรือเปล่าที่ต้องมาทำงานกองบุญข้าว?

อันนี้เราเริ่มจากเผ่าปกากะญอ เรา
รู้จักวัฒนธรรม และส่วนใหญ่ที่เราทำจะเป็น
คาทอลิกที่เป็นปกากะญอ เรารู้จักวัฒนธรรม
และเราสามารถพูดคุยกันได้ เราเริ่มจากตรงนั้น
เมื่อประมาณ 30 ปีที่ผ่านมา เผ่าปกากะญอ
จะปลูกข้าว แต่ละปีนั้นข้าวไม่พอกิน พอ 2-3 เดือน
แล้ว เราก็จะเริ่มปลูกถั่ว เพราะน้ำไม่พอ แต่เมื่อ
เรามาทำงานร่วมกับคุณพ่อ คุณพ่ออยู่ในศูนย์
สังคมของคาทอลิก เราจึงมาพูดคุยกันว่า เราจะ
ทำอย่างไรเพื่อให้ชาวบ้านมีข้าวกิน เพราะฉะนั้น

เราก็นึกถึงความเป็นปกาเกอะญอ ซึ่งเมื่อก่อนนั้นเราเคยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ไม่ว่าจะเป็นแม่หม้าย เด็กกำพร้า แต่ว่ามาจากหมู่บ้านอื่นหรือมาจากเขตอื่นแทบจะไม่มี เพราะฉะนั้นเมื่อเราบอกว่าเราเป็นคริสตังแล้ว เราถือว่าเราเป็นพี่น้องกัน เราต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เมื่อเราจัดให้มีกองบุญข้าว เราจะได้มีกิน ถ้าพูดถึงวัฒนธรรมปกาเกอะญอ เราช่วยเหลือกันและกันอยู่แล้ว แต่เราเอาศาสนามาเสริม ขยายให้กว้างขึ้น อย่างเมื่อต้นปีนี้มี 3 เขตที่คุณพ่อรับผิดชอบนั้นได้มารวมกัน เราก็มีข้าวเยอะแล้วถ้าข้าวเยอะ เราก็จะช่วยเหลือสังคมได้เยอะ

แล้วงานช่วยเหลือนี้ ถ้าหากว่าเป็นคนที่ไม่ได้อยู่ในชุมชน หรือสังคมอื่นนั้นสามารถเข้ามามีส่วนร่วมได้อย่างไรบ้าง?

จริงๆ เราเริ่มต้นรณรงค์จากชุมชน เพื่อให้ชุมชนปกาเกอะญอ ทั้งที่เป็นคริสตังและไม่ได้เป็นคริสตังด้วย คนที่นับถือประเพณีเดิม หรือพี่น้องทางพุทธด้วย เรารณรงค์ให้ช่วยเหลือเกื้อกูล เราเรียกว่า การพึ่งตัวเอง ไม่ใช่พึ่งแต่คนข้างนอก ฉะนั้นกองบุญข้าวได้เน้นจุดสำคัญว่า ให้ชาวบ้านได้ตระหนักว่า เราต้องช่วยตนเอง ในขณะเดียวกัน เราก็รณรงค์กลุ่มพี่น้องที่อยู่พื้นราบ เช่นที่โรงเรียนพระหฤทัย โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย โรงเรียนเรยีนาเชลีวิทยาลัย นักเรียนก็จะได้รับการรณรงค์ให้เข้าใจว่าพวกเราจะมีส่วนร่วมกับพี่น้องที่อยู่บนดอย ที่อยู่ในความทุกข์ยากลำบาก เราจะแบ่งปันอย่างไร ฉะนั้นโรงเรียนคาทอลิกทั้งหมดก็จะรณรงค์ แล้วก็มาสมทบ ซึ่งจะมีนักเรียนและคุณครู มาร่วม เพราะฉะนั้น ผู้ปกครองก็จะมาด้วย ทั้งพุทธ คริสต์ อิสลาม ทั้งโปรเตสแตนต์ กองบุญข้าวจึงกลายเป็นพื้นที่ของศาสนสัมพันธ์ เพื่อช่วยเหลือคนทุกข์ยาก แล้วก็พัฒนาตัวเอง เป็นการเสวนากันระหว่าง

ประชาชนให้เห็นว่า เราทำบุญด้วยกัน ก็จะได้บุญร่วมกัน คนข้างนอก หรือคนในเมืองก็จะได้บุญในส่วนนี้

ขอให้คุณพ่อนิพนธ์และคุณลุงชัยช่วยฝากข้อคิดให้กับผู้อ่านอุดมศานต์

พ่อได้เห็นว่าการรณรงค์นี้ทำให้ชุมชนซึ่งเมื่อ 30 ปีที่แล้ว ข้าวพอกินแค่เพียง 2-3 เดือน แต่เหมือนอัศจรรย์ว่าศาสนาและวัฒนธรรม สามารถเอามาร่วมกันแล้วสามารถตอบคำถามของชุมชนได้จริง พ่อคิดว่าประสบการณ์ตรงนี้อาจจะเป็นประโยชน์ เพราะว่าเมื่อไรเราเอาศรัทธามาร่วมกันสร้างเศรษฐกิจสังคมแบบเอื้อเพื่อเกื้อกูล เราเรียกว่า “เศรษฐกิจแห่งศีลธรรม” มันเป็นเศรษฐกิจแห่งการแบ่งปัน เราจะเห็นได้ว่า เมื่อตอนน้ำท่วมกรุงเทพฯ 2-3 ปีที่แล้วนั้น พี่น้องบนดอยก็รณรงค์ข้าวเอาไปแบ่งปันคนที่ยากจน อันนี้เป็นอัศจรรย์ ที่เมื่อเขาเห็นพี่น้องเกิดความลำบาก เขารณรงค์ได้เป็นสิบๆ 10 ตัน เขามีรถของทหารมาช่วยขนข้าวบนดอยไปช่วย ก็ถือว่าจิตตารมณ์นี้มันไม่ใช่เพื่อตนเองหรือพึ่งตนเองได้เท่านั้น แต่เมื่อคนกรุงเทพฯ มีทุกข์ พี่น้องบนดอยได้เห็น เขาก็ได้ช่วยเหลือ มันหมายถึงจิตตารมณ์เกื้อกูลออกไป หลุดพ้นออกไปจากเผ่า หรือจากศาสนาของตนเอง

พ่อคิดว่า ถ้าเราสามารถนำสรุปบทเรียนพวกนี้ คงจะเป็นบทเรียนให้กับคนอื่นได้ด้วยจากพี่น้องที่เคยยากลำบาก ที่เคยถูกมองว่าเป็นคนชายขอบ เป็นคนไม่เจริญ แต่สามารถที่จะสร้างความภูมิใจในความเป็นชนเผ่า

สำหรับผมคิดว่าการแบ่งปันนี้ มันไม่ใช่เฉพาะคาทอลิกทั้งหมด มันมีทั้งคริสเตียน

และคาทอลิก และเราก็อยู่ร่วมกันอย่างพี่น้อง
น้อง และช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน เราไม่
แยกว่าเป็นศาสนาอื่น เพราะเราถือว่าเราเป็นพี่
น้องกันในพระเจ้าองค์เดียว ถึงแม้ว่าเราจะถือ
พุทธ ถือคริสต์ ถือประเพณีเดิม หรือศาสนาอื่น
ถ้าอยู่ในชุมชนเดียวกับเรา เราก็ช่วยเหลือซึ่ง
กันและกัน ส่วนใหญ่ที่คาทอลิกอยู่นี้ ไม่ใช่อยู
เฉพาะคาทอลิก แต่ก็มีศาสนาอื่นๆ มาอยู่กับเรา
ด้วย เราจึงต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เราไม่
ได้คิดว่าเราเป็นคาทอลิก แล้วเราจะช่วยเฉพาะ
คาทอลิก ในสิ่งที่เราทำที่ผ่านมานั้น เราได้ไป
ช่วยเหลือทางกรุงเทพฯ ที่มีน้ำท่วมใหญ่นั้น
แม้แต่ประเทศเฮติ ที่เกิดแผ่นดินไหวรุนแรง เรา
ก็ช่วย เราถือว่าเป็นพี่น้องร่วมโลกกับเรา เป็น
ประเทศ ไม่ใช่เผ่าอื่น ไม่ใช่ศาสนาอื่นแล้ว

**คุณณรงค์ชัย วอบือ ประธานเครือข่าย
กองบุญข้าว** มีหน้าที่จัดอบรม ประชุม และ
ปรึกษาหารือด้านงานกองบุญข้าวแต่ละเขตวัด

ประธานเครือข่ายได้มาอย่างไรครับ?

ได้มาจากการเลือกตั้งของกรรมการ
กองบุญข้าว เรามีกรรมการทั้งหมด 60 คน

**คิดว่าเรื่องของกองบุญข้าว มีผลต่อชุมชน
มากน้อยอย่างไร?**

เรื่องกองบุญข้าว เริ่มมาเกือบ 30 ปี และ
ผลที่ออกมาเท่าที่เป็นรูปธรรม มี 4 ประเด็นหลัก
1. เรื่องของปากท้องของชุมชน 2. เรื่องของที่อยู่
อาศัยของชุมชน เพราะชุมชนเมื่อก่อนนั้น ไม่
เป็นหลักแหล่ง ข้าวไม่พอกินบ้าง หรือว่าสถานที่
ไม่พัฒนาบ้าง เรื่องการบริโภค เกี่ยวกับน้ำ 3.
เกี่ยวกับศาสนา เราจัดอบรมชาวบ้าน อธิบาย
พระวรสาร หรือการสวดภาวนา กองบุญข้าว
แต่ละปีที่เราจัดแล้วนั้น เราก็จัดสรรตาม
วัตถุประสงค์ที่เราวางไว้

**งานนี้เป็นงานอาสาสมัคร หรือเป็นงานเพิ่มพูน
รายได้ มีเงินเดือนไหม?**

ไม่มีครับ เป็นงานที่มีลักษณะเป็นอาสา
สมัครมากกว่าครับ คณะกรรมการส่วนมากเป็น
หัวหน้าคริสตังด้วย เวลาเข้าวัดวันอาทิตย์ตาม
ชุมชนบนดอย คุณพ่อเจ้าวัดจะไม่ได้อยู่ประจำ
คนที่อยู่ประจำก็มีแต่หัวหน้าคริสตัง ที่ช่วย
แปล และนำสวด

เหตุผลอะไรที่เราอาสาช่วยเรื่องนี้

เรามีความรู้สึกว่า เมื่อสมัยก่อนนั้นมีคน
อดอยากมาก ไม่มีข้าวกิน มีข้าวน้อย แล้วเวลา
ที่เราเข้าไปในหมู่บ้านต่างๆ เราเดินไปกับ
มิสชันนารี เราก็เอาข้าวสารไปด้วย และเดี๋ยวนี้
เกือบทุกชุมชนมีธนาคารข้าว บางหมู่บ้านเมื่อ
เราจัดงานกองบุญข้าวอย่างนี้แล้ว บางหมู่บ้าน
เขาอยากจะได้เขาก็เปิดธนาคารข้าว เราก็จัดสรร
ให้เขา เพื่อจะไม่ต้องไปหากินหรือไปซื้อจากที่
ไกลๆ

เราเรียนรู้เรื่องพวกนี้จากอะไรครับ?

จากประสบการณ์เพราะในชีวิตผมก็อดอยากมานะครับ เมื่อก่อนนี้การเดินทางการคมนาคมก็ไม่มี ข้าวก็ไม่เหมือนอย่างนี้ คือแต่ละหมู่บ้านข้าวจะพอกินเพียงไม่กี่หลังคาเรือน ส่วนใหญ่เราจะกินผลไม้ผสมกับข้าว สมมุติว่าข้าวสารเหลือแค่นิดเดียว แต่เราจะกินกันทั้งครอบครัวนั้น เราต้องเอาอะไรมาผสม แล้วก็หุงก็อุ่นกับข้าวแล้วก็กิน เพราะฉะนั้นนี่คือประสบการณ์ครับ

การทำงานตรงนี้สร้างความสุขให้กับชีวิตเราอย่างไร?

ผมมีความสุขใจมากก็คือ เดี่ยวนี้ชุมชนทุกชุมชน จะมีข้าวพอกิน และมีการศึกษาด้วย ส่วนด้านศาสนาก็แพร่หลาย และมีทิศทางเพิ่มขึ้น

ดร.สุนทร วงศ์จอมพร จบดอกเตอร์ปี 2008 จากประเทศฟิลิปปินส์ สถาบันพัฒนาชุมชนเอเชีย

แล้วเหตุผลที่ไปเรียนนี้ มันเกี่ยวกับเรื่องกองบุญข้าวโหม อย่างไร?

จริงๆ แล้วมันอยู่ในข่ายช่วยสอนคำสอนเรียนที่นี้เราก็จะเน้นเรื่องการอภิบาลสังคม ภาพรวมๆ เป็นเรื่องของงานอภิบาลทางสังคมอยู่แล้ว เนื่องจากว่าในช่วงที่ผมเรียนปริญญาโท เป็นเรื่องของอภิบาลสังคม เสร็จแล้วไปเรียนปริญญาเอก เป็นเรื่องของความเชื่อของชุมชนวัฒนธรรมมาทำงานด้านสังคมจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความเข้าใจเรื่องของวัฒนธรรม เรื่องของความเชื่อของคนท้องถิ่น โดยเฉพาะของกลุ่มชาติพันธุ์

เรื่องนี้โยงใยอย่างไรกับกองบุญข้าว?

กองบุญข้าว เริ่มมาเกือบ 30 ปี ฉะนั้นพอรู้ว่าข้าวกับสิ่งสร้างสรรค์ชาติ และสิ่งแวดล้อม สิ่งเหล่านี้สัมพันธ์กัน เพราะฉะนั้น อย่างที่หลายๆ ท่านได้พูดไปแล้ว ไม่ว่าจะเป็นคุณพ่อนิพนธ์ คุณลุงชัย หรือคุณณรงค์ชัย มันเป็นเรื่องของข้าว ที่มาจากการทำบุญ แต่ผมอยากจะต่อยอดว่าปัจจุบันนี้ เกษตรกรที่จะสนใจเรื่องข้าว เพื่อการเกษตรก็มีน้อยลง ผมก็พยายามที่จะเชื่อมโยงว่า การที่จะทำเรื่องข้าว แต่เราไม่มีการจัดการในเรื่องของสิ่งแวดล้อม อีกหน่อยข้าวก็จะมีปัญหา ก็จะหมดไป เพราะฉะนั้น เราก็มาศึกษาว่า โลกทัศน์ของชาวบ้านจริงๆ เขามีอะไรบ้าง เขามองทุกอย่างมันเป็นองค์รวม ทุกสิ่งทุกอย่างมันเชื่อมสัมพันธ์กัน และพี่น้องชาวปกาเกอะญอ ก็มองว่าเรื่องพระเป็นเจ้าคือสิ่งสูงสุด ธรรมชาติกับมนุษย์ สามมิตินี้ก็ต้องเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน

ได้ยืมว่า งานวิจัยเกี่ยวกับกองบุญข้าวเอย มีเยอะมาก

มีงานวิจัยที่เราเคยทำมา 5-6 ปีที่แล้ว การทำกองบุญข้าวที่มาจากฐานวัฒนธรรม ความเชื่อของชุมชน แล้วเป็นเครือข่ายขึ้นมา เพราะว่าเมื่อ 7-8 ปีที่แล้ว เรามีกองทุนที่มาจากรัฐบาล เป็นกองทุนที่ส่งเสริมให้ชุมชนเข้มแข็ง มีคนเสนอโครงการเยอะแยะ แต่ว่า 3 ปีเมื่อหมดงบประมาณไป เครือข่ายพวกนี้ก็ค่อยๆ หายไป แต่ของเรายังอยู่ได้ถึงปัจจุบัน และจากสิ่งนี้เราก็มาสรุปว่า องค์การที่อยู่บนพื้นฐานของความเชื่อ ศาสนา หรือวัฒนธรรม โดยที่เราไม่เห็นเรื่องวัตถุ หรือเงินทองเป็นหลัก มันก็จะอยู่ยั่งยืน อันนี้ก็เป็นสิ่งที่เรามีผลงานด้านวิจัยออกมา แล้วก็มีการเรียนของมหาวิทยาลัย เชียงใหม่ท่านหนึ่ง มองว่า เครือข่ายกองบุญข้าวของเราเป็นทรัพย์สินส่วนรวมของชุมชน เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นนาไร่มันเป็นของส่วนรวม แต่ว่าตอนนี้ใครก็จะเป็นของตัวบุคคล ฉะนั้นเราจะทำอย่างไรให้ผลผลิตจากนาไร่นั้น เป็นทรัพย์สินส่วนรวมของชุมชน เราจึงต้องใช้วิธีการของกองบุญข้าวเข้ามา เขาก็มารวมกัน เพราะฉะนั้นเครือข่ายกองบุญข้าว นั่นถือว่าเป็นทรัพย์สินส่วนรวมของชุมชน

แสดงว่ากองบุญข้าว ยังมีผลงานและ การเชื่อมโยงไปถึงผลงานทางวิชาการได้ด้วย

ตอนนี้แม้แต่ทางมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยเกษตร แม่โจ้ และสำนักงานปฏิรูปที่ดิน เขาก็พยายามที่จะมาประสานกับทางศูนย์วิจัย เพราะว่าเราติดกับชุมชน และเราพยายามที่จะยกระดับความคิดของคนรุ่นใหม่ ให้เขาหันกลับไปสนใจเรื่องเกษตร

คิดว่า แนวโน้มในเรื่องนี้ จะพัฒนาต่อไปใน ทิศทางใด

คิดว่า ในอนาคต เครือข่ายกองบุญข้าวของเราจะเข้าไปต่อยอดงานพัฒนา เรื่องของความมั่นคง เรื่องอาหาร ความปลอดภัย เรื่องสิ่งสร้างของพระเป็นเจ้า และการสร้างองค์กรชุมชนที่เข้มแข็ง เพราะว่าเครือข่ายกองบุญข้าวเราถือว่าเป็นพื้นฐานของวิถีชุมชนวัดด้วย

ผู้คนค่อย ๆ หายไปเรื่อย ๆ ทยอยมารวมงาน บนดอยไร่คลื่นสัญญาณโทรศัพท์ หมอกกลจจัดขึ้นเรื่อย ๆ อากาศเย็นลงทีละน้อย เสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจหายไป เปลี่ยนเป็นเสียงสวดภาวนา และบทเพลงขับร้องสรรเสริญพระ ผมฟังไม่เข้าใจ แต่เข้าใจความรู้สึกว่า ข้าวเหล่านั้นคือชีวิต ชีวิตที่พวกเขาเอาออกมาแบ่งปัน เป็นบุญกองโต

บ้านแห่งความรักจากใจของเรา

บ้านมารีนา

เช้าวันสุดท้ายของการมาทำสกุ๊ป เราแวะไปที่บ้านมารีนา ซิสเตอร์สองสามท่านมาต้อนรับเรา เรื่องราวของบ้าน กิจกรรมของคณะ และรอยยิ้มของการต้อนรับ ผมกดแทบบันทึกบทสัมภาษณ์อีกครั้ง

บ้านนี้เปิดมาที่ปีแล้วครับ?

ปีนี้จะครบ 50 ปี

คณะธรรมทูตแห่งพระหฤทัยพระเยซูเจ้า และพระนางมารีอา (บ้านมารีนา เชียงใหม่) เข้ามาทำงานอย่างไร ที่ไหน?

คณะของเราทำงานที่ภาคเหนือเท่านั้น คือที่จังหวัดเชียงใหม่ พะเยา ลำพูน

ภารกิจของคณะ คืออะไร?

ภารกิจของคณะซัปซ็อนพอสมควร จิตตารมณฺของคณะ คือวันพฤหัสบดี คักดีลัทธิ ซึ่ง**คุณแม่เทเรซา** ได้พระคุณพิเศษ นักบุญยอห์น บทที่ 13 ข้อ 1 ที่พระเยซูเจ้าบอกว่า “พระองค์ทรงรัก ผู้ที่เป็นของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด” และในคำคิน นั้นก็เป็นอาหารเลี้ยงมือสุดท้าย และในเวลานั้น ก็มีการตั้งศีลมหาสนิท สงฆ์ และสังฆกรรมทูต เพราะฉะนั้นจิตตารมณฺของเราคือ รักเสียสละ รักคือ ศีลมหาสนิท เสียสละคือ พระสงฆ์ และรวมถึงธรรมทูต แล้วภารกิจของคุณแม่เทเรซา ได้รับการส่งเสริมด้านกระแสเรียก และ พระเยซูเจ้า พระวรสารบอกว่ามัทธิว บทที่ 9 ข้อ 37-38 “ข้าวที่จะเก็บเกี่ยวมีมาก แต่คนงานมีน้อย จงวอนขอเจ้าของนาให้ส่งคนงานมาเก็บเกี่ยวข้าวของพระองค์เถิด” คือทำอย่างไรละ เริ่มต้นนั้นเราทำงานในด้านของ เณรจริงๆ ก็คือ มีบ้านเณร ที่บ้านแม่ของ คณะซานเซบัสเตียน ก็มีโรงเรียน มีสถานที่ ให้กับเด็กผู้ชาย หลังจากนั้น เราก็มาดูแล เด็กคนไหนสนใจเข้าบ้านเณรเราก็อบรม ส่ง เข้าคณะเยสุอิต คณะเบธาราม หรือจะไป คณะไหนก็ได้ ทางคณะทำงานด้านนี้ แต่ว่า พอเรามาทำงานในประเทศไทย พระคุณเจ้า ลากอสต์ ก็ให้พวกเราทำงานกับผู้หญิงและ เยาวชนผู้หญิง เพราะในสมัยนั้น ผู้หญิงหรือ เยาวชนหญิงก็ไม่ค่อยมีโอกาสเท่าไร แล้วพอดี พระคุณเจ้าลากอสต์ สร้างอุรธแล้วก็ให้สอน เยาวชนผู้ชาย แต่ว่าเยาวชนผู้หญิงก็ไม่มีใคร มาอบรมในด้านของอาชีพ จึงเชิญซิสเตอร์ บ้านมารีนา ให้มาทำงานด้านนี้

บ๊องกลายเป็นจุดถ่วงของบ้านมารีนาใช่ไหม?

ค่ะ คือจริงๆ บ้านมารีนา มีอยู่แล้ว ซึ่ง แต่ก่อนเป็นซิสเตอร์ฝรั่งเศสทำอยู่ เราก็มาทำงาน ที่หลัง พอเขากลับก็มาเชิญพวกเรา เราก็ทำงาน กับเยาวชนผู้หญิงโดยเฉพาะ

ส่วนในด้านจิตตารมณฺ และพันธกิจ ยังทำ เหมือนเดิมไหม? ภายนอกดูเหมือนว่า เราไม่ได้ทำ อีกเลย ไม่ได้ทำงานเกี่ยวกับบ้านเณร พระสงฆ์ แต่ว่าจิตตารมณฺเล็กๆ ข้างในก็คือ เราต้องทำงาน ภาวนา เสียสละ เพื่อมีกระแสเรียก เราต้อง สวดภาวนา ทำงาน และพลีกรรม เพื่อที่จะได้ มีพระสงฆ์ นักบวช และมีธรรมทูตมากขึ้น

แสดงว่า รัก เสียสละ ร้อนรน ยัยคงอยู่

ค่ะ ยังคงมีอยู่ อย่างคณะเบธาราม ขอให้เราช่วย เพราะเราทำงานใกล้กับเบธาราม ที่พะเยา เข้าไปอบรมน้องๆ เณร คณะเยสุอิต ขอให้เราเข้าไปช่วยในด้านกระแสเรียก เราก็ไป ช่วยตลอดหลายปี คือ ถ้ามีโอกาส และเขาขอ เราก็พร้อมในจุดนี้เสมอ แต่ถ้าไม่มีอะไร เราก็ ทำงานอบรมเยาวชนผู้หญิง เพื่อเขาจะได้มี อาชีพ และเป็นผู้หญิงที่รู้คุณค่า มีศักดิ์ศรี ดูแล ครอบครัว ดูแลตัวเอง และช่วยเหลือสังคม เพื่อ จะได้เป็นแม่ที่ดี เป็นผู้หญิงที่ใช้ได้

แสดงว่า บ้านมารีนา มีอยู่แล้ว

คือ บ้านมารีนา มีคณะซิสเตอร์ฝรั่งเศส ที่มาจากพม่าที่ทำงานอยู่แล้ว เขาทำที่เชียงใหม่ ที่แม่ปอน ซิสเตอร์มาทำงานได้ระยะหนึ่งแล้วก็ กลับไป และเขาก็เชิญให้เรา มา กลุ่มหนึ่งมา 7 คน คืออีกกลุ่มหนึ่งก็อยู่ที่เชียงใหม่

ก็แสดงว่า คณะของซิสเตอร์ที่อยู่ที่นี่เมืองไทย โดยงานที่ทำก็จะแตกต่างจากคณะที่อยู่ทีสเปน

ปัจจุบันนี้ พวกซิสเตอร์ที่สเปนก็จะช่วยทำงานด้านอภิบาลช่วยพระสงฆ์ตามวัด เช่น แจกศีล ไปเยี่ยมเยียน เท้าที่ไปดูมานะ แล้วก็บางแห่งอย่างทางตอนใต้ของสเปน พวกเขาไม่ค่อยมีพระสงฆ์ ที่นั่นมีแต่สังฆานุกรจะนั่น พวกซิสเตอร์ที่สเปน ก็ช่วยงานอภิบาลต่างๆ ด้วย

มีเครือข่ายอย่างไร?

ที่สเปน เราก็มีหลายจังหวัด มีอยู่ที่ฮอนดูรัส ที่อาร์เจนตินา และที่อุรุกวัย แล้วก็ประเทศไทย และล่าสุด เขาก็เชิญไปที่เม็กซิโก ซิสเตอร์ของคณะของเราที่ไปดูอยู่ ลักษณะงานยังคงเป็นการส่งเสริมกระแสเรียก

งานหลักๆ ที่บ้านมารีนา ทำอะไรกันบ้าง?

อบรมให้อาชีพแก่เยาวชนสตรี ในเรื่องของการตัดเย็บเสื้อผ้า ควบคู่ไปกับการให้เขาเรียนกศน. เพราะว่าเด็กบางคนจบ ม.3 คือเขาก็จะเรียนตัดเย็บเสื้อผ้า และในขณะเดียวกันเขาก็จะเรียนกศน. เวลาจะสอบก็จะมีครูที่พระหฤทัย มาสอนวันเสาร์ เรียนเย็บผ้า 2 ปี ก็จะเรียนต่อกศน. ควบคู่ไปด้วยก็จบ ม.6 พอดี ในด้านนี้

เรามีหอพักนักศึกษา เตรียมไว้ตั้งแต่เริ่มแรกควบคู่กันไปตลอด คือเราจะทำควบคู่กันไปทั้งสอง คือ คนที่พอจะมีฐานะก็เรียนไป และก็มีหอพักด้วย แต่สำหรับคนที่ยากจนเราก็

สงเคราะห์ช่วยเหลือเขา ให้เขาได้เรียน ได้ฝึกหัดตัดเย็บไปด้วย

นักศึกษาในหอพัก มีกลุ่มอะไรกันบ้าง?

ในห้องมี 3 กลุ่ม ได้แก่ 1. กลุ่มห้องเย็บ 2. กลุ่มนักเรียน - นักศึกษา 3. กลุ่มเด็กทำงาน รวมทั้งหมด 70 คน

เด็กบ้าน เป็นอย่างไร มาได้อย่างไร อยู่ระดับไหน?

เด็กที่มาอยู่ พวกเด็กเรียนเย็บผ้า ตอนนี้มีชั้น ม.3 และ ม.6 ในระดับ ม.ต้น น้อยมาก เมื่อก่อนนี้ บางคนไม่ได้เรียนหนังสือ เขาก็มาที่นี่ แต่ตอนนี้ก็ปรับเปลี่ยนไปเรื่อยๆ แต่ตามปกติเราก็ไม่ใช่เป็นคนที่จะออกไปหา เขาอยู่ตามหมู่บ้าน เป็นคนรู้จักบ้าง แล้วเขาก็จะบอกต่อกันไป คือบางคนเป็นหลานๆ เป็นญาติกัน แล้วก็คุยกันแล้วก็พากันมา

กิจกรรมในแต่ละวัน ทำอะไรกันบ้างครับ?

กิจกรรมที่บ้านมารีนา ตั้งแต่ 6 โมง เราก็จะแบ่งกลุ่ม จะมีพี่คนหนึ่งที่อยู่กับเด็ก เข้าห้องครัว หลังจากนั้นทานข้าว 7 โมง น่องๆ คนอื่นก็ทำการบ้าน เช่น คนที่อยู่ห้องตัดเย็บ ก็ทำการบ้านของเขาไป มีแบบเสื้อ บางคนเรียนกศน. แล้วมีการบ้านก็ทำการบ้านไป บางคนจะซักผ้า มันเป็นเวลาส่วนตัวที่เขาจัดการกับตัวเองได้ จากนั้นก็เป็นเวลาทำความสะอาดบ้าน มีบ้านเด็ก มีบ้านซิสเตอร์ ตึก 1 ตึก 2 อันนี้เป็นกิจกรรมของเด็กบ้าน ไม่ใช่ของเด็กหอพัก เพราะพวกเด็กหอก็จะได้เรียนอะไรๆ ของเขาไป

แล้วพวกห้องเย็บ

08.30 น. เขาก็เริ่มเรียนตัดเย็บ เรียนไปเรื่อยๆ แต่พอประมาณ 11.30 น. ก็จะมีกลุ่มหนึ่งออกมาช่วยพี่จัดเตรียมอาหาร จัดโต๊ะ ดูความเรียบร้อย ส่วนเรื่องการล้างจานเราจะจัด

เป็นเวอร์ ผลัดกัน เด็กๆ เขาจะคิดกันเอง มีรุ่นพี่ที่เป็นศิษย์เก่า ซึ่งเขาก็เป็นเด็กที่เคยอยู่กับเรา พอเขาเรียนจบ และเขาก็สนใจที่จะอยู่ทำงานกับเราและช่วยสอนรุ่นน้องด้วย เราเรียกเขาว่าพี่ครู ที่จะคอยช่วยรุ่นน้อง แต่ในเวลาเดียวกันเราก็มีศิษย์อีกคนหนึ่งที่อยู่บ้านมารีนา เมื่อเขาจบออกไปแล้ว เขาก็กลับมาช่วยสอนที่บ้านเรา มาสอนรุ่นต่อๆ ไป แต่เราจะซิสเตอร์คนหนึ่งที่อยู่กับเด็กตลอดๆ เราก็จะมีหลักสูตรของเรา ที่จะสอนเรื่องการตัดเย็บ โดยแบ่งเป็น 4 กลุ่ม คือ เด็กประมาณ 12 คน ต่อครูหนึ่งคน หรืออย่างที่จังหวัดพะเยา ก็มีเด็ก 24 คน ที่นั่นก็มีครูสอนอยู่ 2 คน และมีซิสเตอร์อยู่ด้วย

แล้วภาคบ่าย

ในตอนเช้าเขาจะเรียนแบบเล็ก่อน ประมาณ 1 ชั่วโมง มีการสอนเย็บตัวอย่างก่อน แล้วก็ค่อยเย็บตัวจริง พอบ่ายโมงเข้าห้องเย็บต่อเสร็จพอ 4 โมงก็เก็บกวาดห้องเย็บ เสร็จแล้วทานอาหารว่าง หลังจากนั้นก็ไปทำการบ้าน สำหรับคนที่เรียนคนเดียว ก็ใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมง คือตารางเวลาของเราเป็นลักษณะอย่างนี้ แต่สำหรับที่พะเยา พอทานอาหารว่างตอน 4 โมงแล้ว พอ 5 โมงเขาก็จะลงทำการเกษตร เพราะที่พะเยา เรามีพื้นที่ทำการเกษตรได้ แต่สำหรับที่นี้พอทานอาหารว่างเสร็จแล้ว 5 โมงเราก็ให้เขาออกกำลังกาย ผ่อนคลาย ประมาณ 30 นาที เราให้ทุกคนเข้ากิจกรรมเหมือนกัน เพราะไม่อย่างนั้นเขาก็จะนั่งอยู่อย่างนั้นทั้งวัน พอออกกำลังประมาณครึ่งชั่วโมงเสร็จ ก็ไปอาบน้ำ คือเขาก็จะแบ่งๆ กันไปอาบน้ำ เพราะเราก็มีเด็กเยอะ ห้องน้ำเรามีจำนวนจำกัด ก็แบ่งๆ กันไปอาบน้ำ เด็กเขาจะแบ่งเวลาตัวเองเป็น แต่ทางพะเยาก็จะหนักหน่อย เขาจะทำงานจนถึง 6 โมง พอ 6 โมงก็ทานข้าวเย็นพร้อมกัน

แสดงว่า มีเชียงใหม่ พะเยา และลำพูน

ที่ลำพูน เราไม่มีเด็ก แต่เราจะทำงานกับกลุ่มแม่บ้าน เรามีเด็กอยู่ 2 ที่ คือ ที่เชียงใหม่ กับพะเยา

หลังจากนั้น

เรามีมิสซา เวลา 19.30 น. ทุกวัน โดยคุณพ่อบุญเลิศ สร้างกุศลในพสุธา ถ้าเป็นสมัยก่อนพวกเราต้องแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งต้องไปเข้ามิสซาที่วัดสวนเจ็ดดิน กับอีกกลุ่มหนึ่งไปวัดพระหยัย ตอนนี้มีคุณพ่อกับมาทำให้เราไม่ต้องไปข้างนอก แต่ก็มีบ้างสำหรับวันอาทิตย์ บางครั้งพวกเราออกไปกัน ถ้ามีมิสซาที่บ้านเราก็ดีมาก เพราะพวกเรามีอีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งเป็นเด็ก “กลุ่มเด็กทำงาน” 1. กลุ่มห้องเย็บ 2. กลุ่มนักเรียน-นักศึกษา และ 3. กลุ่มเด็กทำงาน กลุ่มเด็กทำงานคือเด็กที่เคยทำงานที่ห้องเย็บมาก่อน เขาเป็นศิษย์เก่าของเรา เด็กกลุ่มนี้อยู่กับเรา 2 ปี แล้วเขาก็ออกไปทำงาน แต่ว่าบางคนยังไม่มีเงิน ไม่มีค่าใช้จ่ายพอ หรือยังไม่เข้มแข็งพอ เราก็มีติดนี้ให้เขาพักอยู่ก่อน เราก็รองรับเขา แต่เขาจะออกไปทำงาน หาเลี้ยงตนเอง รับผิดชอบตัวเอง

อีกกลุ่มนี้ยังใหม่อยู่ เพิ่งเริ่มต้นใหม่ๆ

บางคนก็อยู่กับเราแค่ 2-3 ปี แต่จริงๆ เขาจะอยู่กับเราก็ปีก็ได้ จนกว่าเขาพร้อมที่จะออกไปอยู่ข้างนอก หรือไปเช่าหออยู่เองได้ แต่เราจะคุยกันก่อน มีบางคนทีกลับไปบ้านของเขาเลยก็มี แต่ที่สุดแล้ว ต้องมีพ่อแม่ มีผู้ใหญ่ หรือมีผู้ปกครอง มาเซ็นรับทราบกันก่อน ทางเชียงใหม่มีเยาวชนหญิงที่อยู่กับเรา 170 คน และอยู่ที่พะเยา ตอนนี้มี 15 คน ซึ่งจำนวนตัวเลขจะขึ้นๆ ลงๆ ยังไม่แน่นอน เพราะโครงการของเราจะสอดคล้องกัน คือ

บางคนจะอยู่ที่พะเยา 1 ปี แล้วมาอยู่กับเรา ที่เชียงใหม่ อีก 1 ปี ลักษณะเช่นนี้ก็มี

บ้านของเราตอนนี้เราเปิดเป็นที่พักด้วย เพราะอย่างกรณี มีการเจ็บป่วย แล้วมีญาติ พี่น้องของเขาลงมาส่งผู้ป่วยที่โรงพยาบาล แล้ว เขาไม่มีที่พัก ก็เปิดให้เขามาพักได้ เมื่อก่อนเรา จะเปิดให้เฉพาะผู้หญิงกับเด็ก เพราะบางที่บาง กรณีเขาต้องไปหาหมอบ่อยๆ ด้วย แต่ตอนนี้เรา ยอมเปิดให้ผู้ชายเข้ามาพักได้ เพราะเห็นแล้วเรา ก็สงสาร เพราะบางครั้ง มีกรณีที่เป็นผู้ชายที่มา รับการรักษา และต้องฉายแสงด้วย เขาต้องอยู่ นานๆ เราก็เลยจัดห้องเล็กๆ ให้เขา หรืออย่าง กรณีสามี-ภรรยา แล้วภรรยาไม่สบาย แล้วสามี พามา เขาก็ไม่รู้จะไปพักกันที่ไหน เราก็ช่วยเขา จัดอาหารให้เขาด้วย

ถ้าเราบอกว่าจุดประสงค์ของบ้านมารีนาคือ อะไร?

จุดประสงค์ของบ้านมารีนา ไม่ใช่ จุดประสงค์ของคณะ

1. เพื่อให้เยาวชนสตรีที่มีฐานะยากจน ได้มี โอกาสฝึกอบรมงานด้านเย็บผ้า เย็บปักถักร้อย แล้วก็สามารถนำไปประกอบอาชีพที่เหมาะสม กับฐานะของสตรี

2. เพื่อให้เยาวชนสตรีมีความกระตือรือร้น ในการปรับปรุงสภาพความเป็นอยู่ของครอบครัว ให้เป็นไปในสภาพที่ดีกว่าเดิม

3. เพื่อให้เยาวชนสตรีได้รู้จักตัวเอง ให้เป็น ผู้ที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และช่วยเหลือ ตนเองได้ เพื่อจะบำเพ็ญประโยชน์ให้แก่ ครอบครัว และสังคมมากขึ้น

4. เพื่อให้มีโอกาสในการฝึกฝนตนเอง ในการอยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะ ในด้านการ รับผิดชอบต่อหน้าที่การงาน และการใช้เวลา ให้เกิดประโยชน์

เด็กของเราก็จะเรียนกศน. และฝึกตัดเย็บ ความคู่กันไปด้วย และก็มีหลายคนที่น่าสนใจที่จะ เรียนต่อมสธ. ด้วย

หลักใหญ่ๆ ง่ายๆ ก็คือ ช่วยเหลือเด็กยากจน คล้ายๆ กับว่าช่วยในมิติต่างๆ มีการศึกษา

สิ่งที่เราเน้น ถ้าหากเขาเรียนเย็บผ้าจริงๆ ก็ใช้เวลาเพียง 1 ปี ก็พอ แต่ที่เราใช้เวลา 2 ปี ก็เพื่อที่จะได้อบรม ในด้านของคุณธรรม จริยธรรม ด้านศาสนา คำสอน การอยู่กันแบบ เป็นกลุ่ม การมีน้ำใจ การช่วยเหลือสังคม เมื่อ กลับบ้าน หรือกลับเข้าไปในหมู่บ้าน เขาก็จะ สามารถช่วยครอบครัว และชาวบ้านของตัวเอง ได้

เขาทุนในการดำเนินงานมาจากไหน?

คุณพ่อคะ อันนี้เป็นปัญหาค่ะ เด็กที่อยู่ ห้องเย็บ อยู่ฟรี กินฟรี ค่าห้องเย็บไม่เก็บ อะไร แต่ว่าจะต้องช่วยเหลือในเรื่องเสื้อผ้า

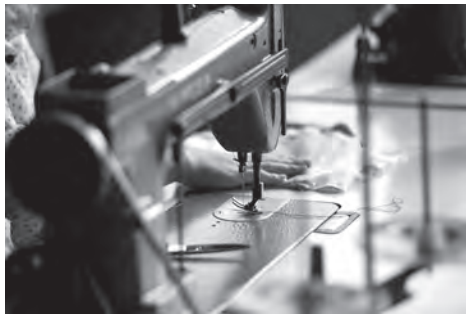
ส่วนตัว อุปกรณ์ของใช้ส่วนตัว และอุปกรณ์ของใช้เครื่องใช้ที่ห้องเย็บ สมมุติว่า ผ้าที่เราฝึกตัดเย็บเสร็จแล้วก็ซื้อต่อในราคาถูกๆ อะไประมาณนี้ช่วยตรงนี้ได้ไหม หรือว่าเอากลับไปบ้านให้แม่เฉลี่ยแล้วค่าใช้จ่ายთอมหนึ่งไม่เกิน 2,000 บาท เรียกว่าถูกมากๆ ประหยัดมากๆ หรืออย่างบางคนถ้ามาแล้วไม่มีเงิน เราก็ให้เขาขอยืมค่ารถมาก่อนนะ แล้วก็ค่อยมาคืนซิสเตอร์ เราพยายามไม่อยากใช้คำว่าเป็นการได้ฟรีๆ แต่เราจะฝึกความรับผิดชอบ รู้จักคุณค่าของเงิน รู้จักใช้จ่ายเป็น เราก็จะมีซิสเตอร์ที่อยู่ห้องเย็บ เขาจะมีสมุดบัญชี บันทึกค่าใช้จ่ายของเด็กไว้ เขาจดค่าใช้จ่าย เบิกจ่ายอะไรเท่าไรลงบัญชี ถ้าไม่มีก็ติดหนี้ซิสเตอร์ไว้ มีเมื่อไรก็กลับมาจ่าย หรืออย่างปิดเทอมเขากลับไปช่วยพ่อแม่ทำงาน หรือมีเงินเมื่อไรก็มาจ่ายซิสเตอร์ในเทอมหน้าได้ แต่ห้ามโทรศัพท์ขอเงินจากพ่อแม่ขณะที่เรียนอยู่ อันนี้ซิสเตอร์ไม่สนับสนุน แต่เมื่อกลับบ้านแล้วค่อยมาคุยกัน หรือถ้าไม่มีเงินอีกก็อยู่กับเราไปจนถึงปีที่ 2 พอออกไปทำงานแล้วมีรายได้แล้วก็ค่อยเอามาจ่ายคืนซิสเตอร์ ค่อยๆ หทย่อยจ่าย เราอยากจะให้เด็กได้รู้จักคุณค่าของเงิน เราไม่อยากให้คิดว่าต้องได้อะไรฟรีๆ ทุกอย่าง แต่ก็มีบางคนที่เขาไม่มีจริงๆ เขาอยู่กับเรา 2 ปี มีค่ารักษาพยาบาลด้วย รวมแล้วเยอะมาก แต่เราก็ต้องช่วยเหลือเขาไป เราไม่อยากให้เขาเจ็บป่วยหรือมีโรค เราให้เขากินเต็มที่ มีความ

สะอาดทุกอย่าง ให้มีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ดูแลให้เขาเรียนได้ ฝึกทักษะได้ และต้องจำได้อันนี้ซิสเตอร์เน้น และซิสเตอร์จะต้องรู้ถึงสภาพของครอบครัวของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นปิดเทอมทุกเทอม ซิสเตอร์ต้องเข้าไปในหมู่บ้าน ไปดูสภาพครอบครัวว่าเป็นอย่างไร และถือโอกาสไปเยี่ยมศิษย์เก่า เราติดตามผล ไปคุย ไปดู ไปพบพ่อแม่ของเขาอะไรต่างๆ คือเราจะพยายามไปเยี่ยมทุกๆ ครอบครัว อย่างเดือนมีนาคม ซิสเตอร์ของเราจะลงไปเยี่ยมที่แม่แจ่ม เราจะไปเยี่ยมที่นั่นเพราะมีเด็กสมัครมา เพื่อที่จะได้รู้จักสภาพครอบครัวของเขา ก่อน แม้แต่ศิษย์เก่าที่จบจากบ้านเราไปแล้ว เราก็ติดตามไปเยี่ยมเยือน

แล้วผลงานที่ออกมาเยอะแยะ เราเอาไปไหน?

ผลงานของเด็กๆ จากห้องเย็บ เราไม่ได้ขาย มันเป็นงานฝึก เด็กคนหนึ่งฝึกเย็บปก ใช้เวลาช่วงเช้าหลายอาทิตย์ ตอนเช้าเขาต้องเรียนแพทเทิร์น เสร็จแล้วก็เย็บตัวอย่าง อย่างการเย็บปก 2-3 อัน เอามาดูก่อนเป็นอย่างไร ผ่านไหม? ถ้าผ่านแล้ว พอตอนบ่ายก็จะให้เย็บเข้ากับตัวเสื้อ กระดุม เข็ม การเย็บติดกับเสื้อ เย็บขอบเสื้อ เย็บซิป ทุกอย่างจะต้องมีการฝึกกันก่อน เมื่อเด็กเย็บเสร็จแล้ว เขาก็เอาไว้ใส่เอง บางคนก็เอากลับบ้าน

แต่ทำไมได้ขาย

เราไม่ได้เย็บขาย จริงๆ เคยมีคนมาจ้างเย็บ แต่เราเย็บไม่ทัน เพราะเราต้องการมีเวลาในการสอนพวกเขามากกว่า แต่ว่าเสื้อผ้าที่เด็กเย็บเองนั้น หลายคนก็เอาไปใช้เอง หรือบางคนก็เอาไปให้พ่อ ให้แม่ ให้พี่น้องของเขาใส่กัน อย่างกางเกง หรือกระโปรงเขาก็เอาไปใส่เอง

พวกเราทำงานกันอย่างเงียบๆ อย่างนี้มา 50 ปี แต่ว่าสิ่งที่สำคัญที่พวกเราปรับเปลี่ยนให้ทันกับสถานการณ์ตลอด จากเมื่อก่อนนั้นไม่มีมีคน. เราก็ก็นึกว่าเด็กมีความจำเป็นในเรื่องของการศึกษา เราจึงต้องปรับเปลี่ยนและนำเอาการศึกษาเข้ามาควบคู่ไปกับการสอนตัดเย็บ เพื่อให้เขาจะได้มีทั้งอาชีพ และมีความรู้ หรืออย่างน้อยที่สุดก็มีความรู้พื้นฐาน เราจะพยายามให้เขาได้จบ ม.6 คือเมื่อเขาจบ ม.6 แล้ว เขาก็สามารถที่จะไปเรียนต่อในระดับต่างๆ ได้ หรือจะเข้ามหาวิทยาลัยราชภัฏ หรือจะเรียนมสธ. ก็ได้ เรามีเด็กที่เรียนมสธ. จบกันหลายคนแล้ว เรามีศิษย์เก่าหลายที่เขาเมื่อเย็บจนหารายได้แล้ว เขาก็มักจะไปเรียนต่อกันทั้งนั้น คือมีอาชีพเสริมแล้วเขาก็จะเรียนมสธ. ไปด้วย มีอย่างนี้หลายคน

ทำไมเราถึงเลือกสอนเด็กเรื่องงานเย็บ?

เพราะว่า เราเป็นผู้หญิง และความเป็นผู้หญิง เราจำเป็นต้องมีทักษะในจุดนี้ อันตั้นหนึ่งก็คือในครอบครัวก่อน มันเป็นงานที่บริสุทธิ์ และมันเป็นงานที่เขาต้องใช้ในชีวิตประจำวัน และเริ่มก็คือเขาจะใช้ในครอบครัวของตัวเอง

เขาก็สามารถหารายได้เข้าครอบครัวได้ เรามีศิษย์เก่าที่เขากลับมาเยี่ยมเรา เขาก็มีครอบครัว และเขาก็ใช้ความสามารถในการตัดเย็บเสื้อผ้าเป็นการช่วยสามารายได้เข้าครอบครัว

แสดงว่า บ้านหลังนี้ ไม่ได้ต้องการให้เขาผลิตผลงานเพื่อบ้านของเรา แต่เราต้องการที่จะให้เขาเรียนรู้เพื่อจะสร้างงาน สร้างอาชีพ เพื่อตัวเขาและครอบครัว ใช่ไหม?

มีคนบอกเราหลายครั้ง ให้จัดตั้งเป็นศูนย์เย็บ แต่คิดว่า ไม่ และยังไม่ถึงเวลา คือเมื่อไรที่ตอนนี้ยังมีคนทำบุญช่วยเรา และเราก็ยังสามารถที่จะให้รุ่นน้องๆ ได้มาเรียนฟรี กินฟรี และเขาสามารถช่วยเหลือตัวเองได้ โดยที่เราไม่ได้เก็บ

ค่าบำรุงเลย แม้แต่นิดเดียว ไม่มีเลยทุกอย่าง แต่เมื่อไรถ้าเราไม่สามารถ หรือเราติดต่อขอรับทุนช่วยเหลือจากต่างประเทศไม่ได้ “เรากลัวไหม” และซิสเตอร์ทุกคนก็บอกว่า เราไม่กลัว เราก็มาคุยกัน เรามีอาชีพ เรามีทักษะ เรามีเด็กอยู่ เพราะฉะนั้น เราจะมีความอะไรก็ได้ แต่เราไม่อย่างทำอย่างนั้น เพื่อที่จะเอาเงินเข้า ๆ トラบไตที่เราอยู่ เราจะทำอย่างนี้ เราไม่กลัวจริงๆ เพราะเราก็ได้เห็นตัวอย่างของศิษย์เก่าของเรา เขาก็เอาอาชีพตรงนี้ แล้วเขาก็ทำ เขาสามารถส่งลูกของเขาเรียนจนจบเป็นหมอก็มี เรามีศิษย์เก่าที่เขาอยู่รอบๆ เรา อย่างเมื่อวันก่อนพวกเขาก็มาประชุมกัน เพื่อที่จะเตรียมฉลอง 50 ปี บ้านของเรา

จะมีงานเมื่อไหร่ครับ?

วันที่ 12 ธันวาคม ค่ะ และเราก็คิดว่า เราจะจัดกันแบบเรียบง่าย พวกเราคงไม่ทำหนังสือรวบรวมเป็นเล่มเพื่อฉลอง 50 ปี เราทำไม่ได้ เราฉลองทำกันแบบง่ายๆ และเราก็มีการฉลองวันคืนสู่เหย้า ซึ่งเราจะทำกันทุกๆ 5 ปี เราจะมีศิษย์เก่า มีลูกๆ หลานๆ มีพวกสามีของเขา ก็จะมาร่วมงานกันเต็มบ้าน เราก็ช่วยกัน แต่พวกเขาก็จะมาช่วยจัดเป็นชุดอาหารต่างๆ มีเต็มไปหมด เมื่อสมัยพระคุณเจ้าลาโกสตร์ ก็เห็นว่ามีเด็กหญิงหลายๆ คนเริ่มออกจากหมู่บ้าน เขาไปหางานทำ เขาไม่มีความรู้ ไม่มีการศึกษา และไม่รู้จักสังคม พระคุณเจ้าเห็นว่า พวกเขาลำบาก ฉะนั้นพวกเราเมื่อเข้ามาทำงานตรงนี้ ก็เพื่อที่จะ

ให้เด็กหญิงเหล่านี้ สามารถช่วยตัวเอง มีอาชีพ และมีความรู้ด้วย และอีกอย่างหนึ่ง จะมีคนจากในเมือง มาตามหมู่บ้าน ไปหาเด็กหญิงเด็กสาว เพื่อเอาไปเป็นพี่เลี้ยงเด็กตามบ้าน เอาไปเป็นคนรับใช้เพื่อให้ทำงานบ้านให้เขา และเขาก็มาถามทางเราได้ด้วย แต่ทางเราก็จะให้เขาทำหนังสือมีหลักฐาน มีการเซ็นสัญญาด้วย แต่เดี๋ยวนี้ก็มีน้อยลงแล้ว

ซิสเตอร์บ้านนี้ ไม่เคยทิ้งให้เด็กอยู่กันเอง ไม่ว่าเราจะไปไหน มีธุระอะไรพวกเราก็ไปทั่ว แต่ต้องมีคนอยู่บ้าน เรามีกันที่เชียงใหม่ 4 คน พะเยา 3 คน และลำพูน 2 คน และเราก็มีแอลป์รีนต์ 1 คน เรามีกันอยู่แค่นี้ แต่เวลาปิดเทอม เราก็จะไปช่วยงานกับคณะเบธาราม ไปที่บ้านแม่แตง ไปค่ายต่างๆ พวกเราแทบจะไม่ได้กลับบ้านกันเลย

กระแสรักของคณะ เป็นอย่างไรบ้างเวลานี้?

กระแสรักพอมี เรามีกลุ่มฆราวาสแพร่ธรรม 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งที่อยู่ข้างในนี้ ทุกเดือนต้องมาร่วมกันสวดภาวนา เพื่อกระแสรักพระสงฆ์ นักบวช และมาร่วมศึกษาพระคัมภีร์ แต่พวกเขาก็ต้องมีจิตตารมณ์เหมือนอย่างของพวกซิสเตอร์คือ สนับสนุน ส่งเสริม ช่วยเหลืออะไรต่างๆ ในด้านนี้ และทำงาน และเวลาซิสเตอร์ไปสอนคำสอน เขาก็ต้องทำงานทุกวัน มีงานฉลองที่ไหนเราก็ไปกัน ซวนกันไป ไปช่วยสร้างบ้านบนดอย เราก็ไป บางทีกลุ่มนี้ เขาก็เก่งในเรื่องการแสดงละครวันคริสต์มาส มีคนมา

เชิญพวกเขาไปแสดงตามวัดด้วย อย่างเช่น ที่แม่ลาน้อย ที่ลำพูน และบ้านเราก็มีกลุ่มคณะทำงาน กลุ่มนี้จะไปช่วยขายของที่สหกรณ์ กลุ่มของเขาก็จะมานั่งขายของ เป็นของที่จำเป็นเล็กๆน้อยๆ เป็นรายได้เล็กๆ น้อยๆ จากพวกเรา เราซื้อกันเอง เพื่อเราจะเอารายได้ไปจัดกิจกรรม เช่น วันแม่ หรือวันสำคัญๆ ต่างๆ มีการตั้งกล่องคือเราต้องการให้กลุ่มนี้เขามีส่วนร่วม

เปิดบ้านจะ 50 ปีแล้ว คิดว่าประสบความสำเร็จไหม?

มากๆ พวกซิสเตอร์เห็นศิษย์เก่าพวกรุ่นพี่ๆ แล้ว เรามีความสุขมาก ๆ เขาบอกว่าซิสเตอร์ไม่ได้ให้พวกเราเพียงแค่นั้น แต่มันมีอะไรมากกว่านั้น ตัวซิสเตอร์เองมาอยู่ที่นี่ตั้งแต่อายุได้ 15 ปี แล้วอยู่มาได้เกือบ 30 ปีกว่าปีแล้ว

บ้านพรสวรรค์

ตะวันใกล้พลบแล้ว เด็กน้อยยังวิ่งซุกซนครั้งหนึ่งเราเคยพบเด็กน่ารักคนหนึ่งในกลุ่มนี้เขาชื่อศาลพระภูมิ รอบนี้เราบุกถึงบ้าน พูดคุยกับอธิการผู้เป็นเหมือนแม่ของพวกเรา แต่ลูกเยอะหน่อยนะครับ

ในปี ค.ศ. 2007 (พ.ศ. 2550) คณะภคินีรักกางเขนแห่งท่าแร่ จังหวัดสกลนคร ได้รับมอบกิจการบ้านพรสวรรค์ ต่อจากคณะแมรีโนลล์ ซึ่งมีโครงการย้ายไปทำงานที่ประเทศกัมพูชา ทางคณะรักกางเขนฯ จึงดำเนินการจัดตั้งเป็นมูลนิธิพรสวรรค์ เพื่อช่วยเหลือเด็กยากจน ยากไร้ ก้ำพรวด ไม่มีที่อยู่อาศัย ขาดแคลน ด้อยโอกาส และมีความเสี่ยงทางด้านศีลธรรม ตามจิตตารมณ์ของคณะ โดยมี**พระสังฆราชปีแอร์ ลัมแบร์ต เดอ ลา ม็อต** ผู้สถาปนาคณะ

ณ วันที่ 4 ตุลาคม 2007 และเป็นองค์กรสาธารณประโยชน์ เป็นเวลา 7 มาแล้ว ปัจจุบันมีเด็กชาย และเด็กหญิงในความดูแล 45 คน

คณะรักกางเขนแห่งท่าแร่ จ.สกลนคร ได้ส่งสมาชิกรับผิดชอบดำเนินงานที่มูลนิธิพรสวรรค์ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 2 ท่าน คือ **ซิสเตอร์ พิรุณพร เตชาลีศ และซิสเตอร์ศิริยาพร ผิวชัย**

วัตถุประสงค์ ในการจัดตั้งมูลนิธิ เพื่อ
1. อุปการะให้ที่พัก และทุนการศึกษา แก่เด็กที่ขาดแคลน และด้อยโอกาส 2. พัฒนาส่งเสริมคุณค่าความเป็นมนุษย์ โดยปฏิบัติธรรมตามคำสอนของศาสนาที่ตนนับถือ 3. ส่งเสริมบุคคลผู้ไร้อาชีพ ตามควรแก่กรณี 4. ดำเนินการเพื่อสาธารณประโยชน์ หรือร่วมมือกับองค์กรการกุศลอื่นๆ เพื่องานสาธารณประโยชน์ 5. ไม่ดำเนินการเกี่ยวข้องกับการเมืองแต่ประการใด

กลุ่มเป้าหมาย คือ 1.ช่วยเหลือเด็กกลุ่มชาติพันธุ์ ให้พ้นจากการเสี่ยงต่อความรุนแรงในครอบครัว 2.ช่วยเหลือเด็กกำพร้า ยากจน ยากไร้ ด้อยโอกาส และขาดแคลน ในเขตจังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย และใกล้เคียง เพื่อให้ได้รับโอกาสที่ดี ทางการศึกษา และปัจจัยพื้นฐานทางการดำรงชีวิต

ปัจจุบันมีเด็กนักเรียน ชั้นอนุบาล 1 จำนวน 1 คน ชั้นอนุบาล 3 จำนวน 1 คน ประถม 1 จำนวน 3 คน ประถม 2 จำนวน 6 คน ประถม 3 จำนวน 11 คน ประถม 4 จำนวน 6 คน ประถม 5 จำนวน 8 คน ประถม 6 จำนวน 7 คน มัธยม 2 จำนวน 1 คน มัธยม 3 จำนวน 1 คน รวมทั้งหมด 45 คน

ที่นี่ไม่ใช่ที่ของเรา แต่เป็นคณะแมรีโนลล์ ที่มาจากสหรัฐอเมริกา ที่เข้ามาทำ กางคณะใหญ่ของเขา ให้กลับไป และไปทำที่ประเทศกัมพูชาแทน

ปกติเราก็อยู่ที่ท่าแร่ เราไม่ได้อยู่เขต
ล้งหม่นล้งเล้งเชียงใหม่ แต่ว่าเราเคยมาช่วยที่สารภี
เราทำงานดูแลเด็กชนเผ่าอย่างนี้ และช่วงนั้น
เราก็กลับไปได้ 1 ปี แล้วที่นี้ที่ตรงนี้เขาหาคน
ไม่ได้ คุณพ่อตาไปย้ บอกว่ามีคณะรักกางเขน
ท่าแร่ ที่ทำงานลักษณะนี้ คืองานสงเคราะห์
คุณพ่อก็อาสาที่จะไปพูดกับคณะของเรา เมื่อ
ไปพูดแล้ว เขาก็เลยยกบ้าน ยกที่ดิน คือยก
ทุกอย่างให้เราหมด เป็นของมูลนิธิรักกางเขนฯ
แล้วเราก็มาทำงานในปี 2007

ซิสเตอร์ใช้เวลาฉาบฉวยไหม? ก่อนที่จะมา

ไม่นานค่ะไม่ถึงปี ช่วงนั้นก็ยังมีคนงาน
ของเขาที่เป็นชาวต่างชาติที่ยังทำอยู่ ช่วงแรกๆ
นั้นก็ไม่ค่อยมีเด็กเท่าไร เพราะว่าเขาจะเลี้ยงเด็ก
ก่อนวัยเรียนมากกว่า เขาไม่ได้รับเด็กโต ช่วง
ต่อจากนั้น เราก็มาเปิดมูลนิธิฯ ตอนนั้นเด็ก
ยังไม่เยอะ เราก็ไปเยี่ยมเด็กมาจากบ้านเวียงพิง
แล้วเปิดมูลนิธิพรสวรรค์ พอมีเด็กในละแวก

นี้เข้ามาสมัครกับเรามากขึ้น เราก็คืนเด็กบ้าน
เวียงพิง แล้วเราก็รับของเขา ซึ่งเราเห็นว่ามีคน
อยากมาเยอะมาก แต่เราต้องคิดเพราะเรามี
ที่นอนที่พักรักษาจำนวนจำกัด

โดยจุดมุ่งหมายของบ้านนี้ เป็นอย่างไรครับ?

เรารับเด็กที่มาจากดอย เป็นเด็กกำพร้า
ยากจน หรือพวกที่พ่อแม่ต้องไปทำงาน เด็กไม่มี
ใครดูแล หรือไม่รู้จะให้ไปเรียนที่ไหน แต่ก็
บางคนที่ย้ายมาอยู่แล้วก็มาเรียนก็มี

เด็กที่เรารับก็มีหลายประเภท

มีเด็กกำพร้า ยากจน ด้อยโอกาส ไม่มี
ที่เรียน รับตั้งแต่ชั้น ป.1 ถึง ป.6 แต่ตอนนี้
มีอนุบาลอยู่ 2 คน ซึ่งจริงๆ เด็กคนนี้มีคาม
จำเป็น เพราะอยู่กับยาย แล้วยายก็พาไปพา
มา บางครั้งพาไปขอทานบ้าง อะไรบ้าง พอทาง
พลมารีย์และวินเซนเดอปอลของทางเชียงใหม่ไป
พบ ก็นำมาฝากเรา เราจึงรับไว้

ส่วนเด็กโต ชั้นมัธยม บางคนก็เป็นเด็กในกลุ่มเสี่ยง เพราะว่าแม่ของเขามีสามีใหม่แล้วพ่อเลี้ยงก็ไม่ค่อยดี เราก็กลัวเลยนำเด็กมาอยู่กับเรา ปิดเทอมเราก็ไม่ให้กลับ เราจะส่งให้เขาเรียนจบ เราทำให้เขาเรียน จนโตแล้ว และถ้าเราเห็นว่าเขาปลอดภัยแล้ว เราจึงส่งเขากลับไป และทางเราก็ได้ติดต่อและมีคนให้ทุน เมื่อเด็กเรียนจบแล้วเราก็ทำงานให้ทำเลย หรือถ้าหากว่าไม่ปลอดภัย เราก็จะรับดูแลเขาต่อไป และอีกคนหนึ่ง พ่อแม่ค้ายาเสพติด ติดคุก แต่พ่อแม่ออกแล้วก็ต้องมีน้องอีกคน เขาก็อยากให้เด็กที่อยู่กับเรากลับไปเลี้ยงน้อง แต่เราคิดว่าไม่ปลอดภัยสำหรับเขา เราอยากให้เขาได้เรียน

ซิสเตอร์ทำงานแบบนี้ ความสุขมันอยู่ที่ตรงไหน?

ความสุข มันอยู่ที่เราเห็นเขามีความสุข เด็กๆ เขาก็ร่าเริง มีรอยยิ้ม มีความกล้า และเก่งขึ้น ซิสเตอร์มาอยู่ที่นี่เห็นเด็กทำได้หลายอย่างจริงๆ ซิสเตอร์เคยอยู่กับพวกเด็กหอมีคนอื่นทำให้หมด แต่เด็กที่นี่เขาทำได้ทุกอย่างกวาดบ้าน รดน้ำต้นไม้ กวาดถนน ตัวเล็กๆ ก็จัดรถเก้าอี้ให้เพื่อน ทุกคนต้องทำงาน เป็นการฝึกความรับผิดชอบให้เด็ก ฝึกการดูแลตัวเอง เราให้เขาอาบน้ำเอง ซิสเตอร์ศิริยาพร ไปดูบ้างเป็นครั้งคราว เช่น อาบน้ำสะอาดไหม ถ้าไม่สะอาดก็ให้ไปอาบน้ำ เราฝึกเขาๆ ก็จะได้ทำดีขึ้น ก็ฝึกหลายอย่าง

พอทำเวรเสร็จ ประมาณ 06.30 น. เขาก็เริ่มทานข้าวเช้ากันแล้ว พอเขาทำเวร ทำความสะอาด เราก็สวด สวดทำวัตร สวดรำพึง พวกพี่ๆ ก็ดูแลน้องๆ ฝึกให้เขามีความพากเพียรในการทำงาน ทานข้าวเสร็จก็เตรียมตัวไปโรงเรียน ประมาณ 07.30 น. ออกจากบ้านแล้ว โรงเรียนที่เขาไปเรียนห่างจากเราประมาณ 2 กิโลเมตร

ซิสเตอร์มีวาระไหม?

มีวาระละ 3 ปี ตอนนี้เพิ่งมาอยู่เป็นปีแรก ซิสเตอร์ศิริยาพรมาอยู่ 2 ปีแล้ว ถ้าผู้ใหญ่เห็นว่าสมควรย้ายหรืออยู่ต่อก็สามารถอยู่ได้อีก 1 วาระ

การข้ามห้วยจากอัครสวัมมณฑลท่าแร่ มากำงานที่นี่ ตรนซิสเตอร์มีความเห็น อย่างไรครับ?

ก็ดีนะคะ เพราะว่าคริสตชนที่นี่เป็นชนเผ่า นั้นเยอะ กำลังพลของเขามีน้อย ทางนี้เขาไม่มีคณะนักบวชเยอะแยะที่จะมาทำนะ ช่วงแรกๆ ที่คณะแมรีโนลล์ยกให้ส่งมณฑลก่อน แต่เขาเปลี่ยนๆ กันมา คุณพ่อตาไปยั้งจึงบอกว่าเอารักกางเขนท่าแร่ มันเป็นจิตตารมณ์ของคณะเขาเลย คุณพ่อบอกว่าถ้าอย่างไรวางแผนไปติดต่อก็ได้ คุณพ่อรู้จักพวกเราเพราะเคยไปเทศน์ให้พวกเรด้วย

แล้วคุณพ่อก็ไปติดต่อ ซึ่งสมัยนั้น**คุณแม่สุนิตย์ ราชจำปี** เป็นมหาธิการณีเจ้าคณะ แล้วคุณแม่สุนิตย์ก็มาดู และท่านก็ชอบงานอย่างนี้ อยู่แล้ว เพราะคุณแม่เคยทำงานลักษณะนี้ ท่านส่งซิสเตอร์มาซึ่งสมัยแรกๆ ลำบาก เพราะว่าเงินเราไม่มี และเราต้องเลี้ยงดูคนงาน ทางคณะจึงส่งเงินมาช่วย

เป็นความยากลำบากในช่วงต้นๆ แล้วตอนนี้ ลงตัวแล้วหรือยังครับ?

ตอนนี้ลงตัวแล้ว เราก็สามารถช่วยตัวเองได้ บ้านพรสวรรค์อยู่ได้จนถึงปัจจุบันก็โดยอาศัยความช่วยเหลือจากผู้มีน้ำใจดี และผู้ใจบุญทุกท่าน

ประสบการณ์การทำงานที่ประทับใจกับเด็กๆ

ประทับใจความน่ารักของเขา อย่างเวลาที่เขาเชื่อมั่น และมั่นใจกับซิสเตอร์ เราจะเห็นว่าเขา

จะทำเต็มที่ อย่างเวลาซ้อมเพลง แม่ตึกๆ เขาก็
อยู่นะ และพวกเขาก็มีความอดทนสูง ซิสเตอร์
เคยเตือนเขาว่า อย่างนอนตึกนะ เดี่ยวจะง่วง หรือ
อย่างซ้อมรำ พวกเขาก็ซ้อมอยู่นั่นแหละ พวกเขา
มีความอดทน พวกเพียร

มีกรณีไหนที่หนักๆ แต่มันก็ผ่านไปได้ แล้ว ซิสเตอร์รู้สึกประทับใจ มีไหมครับ?

ซิสเตอร์ก็ยังไม่ได้เจออะไรหนักๆ
คือซิสเตอร์มาก็เห็นว่าเด็กๆ น่ารักอยู่แล้ว

เด็กกำพร้า หรือเด็กที่เป็นอย่างนี้ ดูเหมือน มีมากมายในสังคมไทย อยากจะพ่วงทัศนคติ จากซิสเตอร์ว่า การที่เราช่วยแบบนี้ มันช่วยอย่างไรหรือมันมีการรณรงค์อะไร ที่จะทำให้ช่วยเหลือเด็กเหล่านี้ได้มากยิ่งขึ้น

ก็มีบางรายนะที่ซิสเตอร์เห็นว่า เวลาที่เขา
มาส่ง เขาก็มีรถมานะ แล้วทำไมบอกว่ายากจน
แต่แล้วเราก็มาทราบว่า เขามีความจำเป็น เขา
ค้าขาย ถ้าเขาไม่มีรถเขาก็ไม่สามารถเอาผลผลิต
ของเขาไปขายได้ ยิ่งไงๆ เขาก็ต้องเก็บเงิน แล้ว
ถ้าลูกของเขามาอยู่กับเรา เขาไม่ต้องกังวลว่าลูก
ของเขาจะเป็นอย่างไร ถ้าลูกอยู่กับเขา เขาก็ต้อง
ห่วงกังวล แล้วก็ไม่รู้ว่าจะอยู่อย่างไร ถ้าเขา
ไปรับจ้าง แล้วลูกจะไปเรียนที่ไหน เพราะบางคน
เขาไม่มีบ้านที่เป็นหลักแหล่ง

อยากให้ซิสเตอร์ช่วยฝากให้ท่านผู้อ่าน ได้ร่วม รณรงค์ให้เกิดการช่วยเหลือ หรืออยากให้ มองเด็กเหล่านี้อย่างไรครับ?

อยากให้ทุกคนมองเห็นถึงความต้องการ
ของเด็ก เพราะหลายคนจะยากจนมาก อย่าง
บางครั้งบางครั้งเราเคยอยู่ในโรงเรียน เราเห็น
เด็กที่กินทิ้งกินขว้าง ก็สงสาร ซิสเตอร์ก็โทร

ไปบอกว่าช่วยบอกเด็กๆ ด้วยให้รู้จักอดออม
เพราะเราเห็นเด็กๆ ที่ยากจนมากๆ เขาไม่มี
อะไรจะกิน เขาไม่มีเสื้อผ้าจะใส่ แต่เวลากลับ
ไปเราก็อ่อเสื้อผ้าเยอะเยอะเราให้เขาไปด้วย
อยากจะบอกว่าคนที่มิได้รู้จักให้ ถ้าเราให้แล้ว
เราจะเกิดความรู้สึก เกิดความสุขในใจจาก
การให้นั้น ซิสเตอร์มีญาติพี่น้องอยู่ที่ไหน ถ้า
เขามีพอ ซิสเตอร์ก็จะโทรไปบอกว่าทำบุญให้
เด็กหน่อย เราต้องรู้จักแบ่งปัน แล้วเราจะมี
ความสุข เมื่อมีความสุขแล้วพระเจ้าก็จะประทาน
สิ่งดี ๆ ให้กับเรา

สังคมพาความเจริญ และสร้างคนทุกข์
เพิ่มขึ้น เศรษฐกิจของผู้คนแม่ไม่มากที่เรา
กลับมาซบซู่ชีวิต สร้างงาน สร้างอาชีพ สร้างรายได้
แต่เหนือไปกว่านั้นคือคืนความเป็นมนุษย์
คนหนึ่งให้กับเขา จะเป็นบ้านมารีนา หรือบ้าน
พรสวรรค์ และบ้านอีกหลาย ๆ แห่ง โลกก็
สอนเราว่า คนทุกข์จะอยู่กับเรา ไม่ใช่เพื่อให้เขา
ทุกข์ต่อไป แต่เพื่อให้เราได้สงน้ำใจสู่กัน

วันเวลาพาการจากลาและทิ้งความทรงจำ
ไว้ให้ ขอขอบคุณคุณพ่อบุญเลิศ สร้างกุศลในพสุธา
และอีกหลายๆ ท่านที่ทำให้เราได้พบเรื่องราวดี ๆ
คนต้นเรื่องทุกท่าน นื่อง ๆ ยาวชนอีก 3 ท่านที่มา
ร่วมเดินทางไปกับเราจากโรงเรียนมงฟอร์ต
วิทยาลัย โรงเรียนเรยีนาเชลีวิทยาลัย ขอขอบคุณ
ผู้ประสานงาน ผู้ถอดเทป ผู้บันทึกภาพ
ผู้พบเห็นระหว่างทางและให้คำแนะนำ ขอขอบคุณ
พระที่ทำให้การเดินทางมาเชียงใหม่ ไม่เคยเก่า
เลย และทำให้เรายิ่งชัดเจนยิ่งขึ้นว่าสังคม
เชียงใหม่เป็นดินแดนแห่งงานแพร่ธรรมที่มีชีวิต
ชีวาเสมอ ๕

รัก

คำว่า “รัก” นี้ ในคริสตศาสนาถือว่ามีความหมายที่สุด เพราะบอกถึงสภาวะพระบุคคลของพระเจ้า และพระบัญญัติของพระองค์ที่ทรงประสงค์ให้คริสตชนทุกคนถือปฏิบัติ เพื่อความรอดอันเป็นเป้าหมายสูงสุดตามวิถีคริสต์ในโลกนี้และชีวิตจิตวิญญาณในโลกหน้า

ความรักอาจแสดงออกได้ด้วยความรู้สึก หักคอคติและค่านิยม หรือไม่ก็ด้วยความประพฤติ กิจกรรมที่จัดขึ้นและการทำงานในบทบาทหน้าที่รับผิดชอบประจำตามความเชื่อศรัทธาในฐานะคริสตชน ทั้งโดยลักษณะนามธรรมที่ไม่ปรากฏแก่ตาและรูปธรรมที่ปรากฏแก่ตา ล้วนต้องดำเนินควบคู่กันไป เพราะต่างต้องยืนยันถึงกัน

พระเจ้าทรงเป็นองค์ความรัก (1 ยน 4:8, 16) สภาวะพระบุคคลของพระองค์จึงเป็นหนึ่งเดียวกันใน สามพระบุคคลที่สะท้อนออกมาในจิตตารมณ์ความรัก และแสดงออกตามพระบัญญัติทั้ง 10 ประการ (เทียบ อพย 20:1..., ฉธบ 4:13) ที่สรุปลงใน 2 ประการที่สำคัญคู่ขนานกันคือรักพระเจ้าสูงสุดและรักเพื่อนมนุษย์ดุจตน (เทียบ มธ 22:37-40) แล้วลงตัวทุกอย่างในประการเดียว คือในพระบัญญัติใหม่ของพระเยซูเจ้า ซึ่งบอกให้เรารักกันเหมือนดังที่

พระเยซูเจ้ารักเรา (เทียบ ยน 13:34-35) ทั้งนี้เราจะสังเกตได้ว่าต้นธาร ต้นแบบและต้นตอของความบันดาลใจนั้นมาจากพระเจ้าองค์ความรัก ในลักษณะการสร้างของพระบิดา การอวตารไถ่บาปมนุษยของพระบุตรและการลงไขแสดงของพระจิต

ดังนั้น คุณภาพและอานุภาพแห่งความรักดังกล่าว จึงไม่ใช่อยู่ในระดับสัญชาตญาณ (Instinct) หรือสติปัญญา (Intellect) แต่เป็นระดับสภาวะจิตของพระเจ้าที่ทรงเสียสละสร้างสรรค์ เพื่อสันติถาวรและนิรันดร์ในพระเจ้าหนึ่งเดียวและสามพระบุคคล (Triune God) ผู้ทรงเป็นต้นธารระหว่างทางและปลายทางของชีวิตมนุษยเรบาในโลกนี้ เพื่อเตรียมทางสู่โลกหน้า

นี่คือคุณค่าและความหมายของชีวิตประจำวันในการไปวัดไปวาและการปฏิบัติศาสนา ในชีวิตประจำวันของเรา กล่าวคืออย่างน้อยที่สุด 1 วันอาทิตย์ต่อสัปดาห์และ 1 ชั่วโมงที่จะต้องมีส่วนร่วมในพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ เพื่อเราจะได้รับพระวาจาและศีลศักดิ์สิทธิ์นำไปดำเนินชีวิตและหล่อเลี้ยงจิตใจทั้งโดยส่วนตัวพร้อมกับครอบครัว ชุมชนและสังคมรอบข้างที่เราอาศัยอยู่

บนพื้นฐานของความเชื่อศรัทธาที่ว่าเรา
เป็นบุตรของพระเจ้าและพี่น้องกันนั้น เราจำเป็นต้อง
ต้องมุ่งมั่นร่วมด้วยช่วยกัน เพื่อบรรลุถึงความ
รอดนิรันดร์ในสวรรค์ด้วยกันอย่างไม่ต้องสงสัย
เพราะชีวิตแห่งความรักเยี่ยงคริสตชนเรียกร้อง
การอุทิศตนให้แก่กันและเพื่อพระเจ้าในกันและ
กัน (1 ยน 4:11-13) นี่คือนิยามชีวิต คริสตชนที่ได้
คุณภาพมาตรฐาน การปฏิบัติเช่นนี้แหละจะเป็น
เครื่องประกันรับรองถึงความรอดที่ยั่งยืนถาวร
บนโลกนี้และตลอดนิรันดร์ในโลกหน้า

ทั้งนี้ เพราะเราเชื่อในพระเจ้าองค์ความรัก
และเราก็ดำเนินวิถีชีวิตความเชื่อนี้โดยปฏิบัติตาม
ตามพระบัญญัติแห่งความรัก และตามต้นแบบ
ความรักของพระคริสตเจ้าผู้ทรงมอบชีวิตของ
พระองค์ให้แก่เรา และทรงต้องการให้เรามอบ
ชีวิตของเราแก่กันด้วย

การประพฤติปฏิบัติความรักประเภทนี้
แหละที่ทำให้พระเจ้ามาประทับอยู่ในตัวเราและ
ท่ามกลางเราได้อย่างมั่นใจและอบอุ่นใจ อีกทั้ง
ดึงดูดผู้ที่พบปะเกี่ยวข้องจะได้รู้สึกประทับใจ
เช่นกัน. ❧

คุณภาพและอาณูภาพแห่งความรักดังกล่าว
จึงไม่ใช่อยู่ในระดับสัญชาตญาณ (Instinct)
หรือสติปัญญา(Intellect) แต่เป็นระดับสภาวะ
จิตของพระเจ้าที่ทรงเสียสละสร้างสรรค์ เพื่อ
สันติถาวรและนิรันดร์ในพระเจ้าหนึ่งเดียวและ
สามพระบุคคล

ลก 2:4-7

...โยเซฟออกเดินทางจากเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลีไปยังเมืองของกษัตริย์ดาวิดชื่อเบธเลเฮมในแคว้นยูเดีย เพราะโยเซฟสืบเชื้อสายมาจากราชวงศ์กษัตริย์ดาวิด ท่านไปลงทะเบียนพร้อมกับพระนางมารีย์ ซึ่งกำลังทรงพระครรภ์ ขณะที่อยู่ที่นั่น ก็ถึงกำหนดเวลาที่พระนางมารีย์จะมีพระประสูติกาล พระนางประสูติพระโอรสองค์แรก ทรงใช้ผ้าพันพระวรกายพระกุมารนั้น แล้วทรงวางไว้ในรางหญ้า เนื่องจากไม่มีที่ในห้องพักแรมเลย

ข้อรำพึงจากพระวรสาร

ในโรงเรียนอนุบาลแห่งหนึ่ง คุณครูเตรียมการแสดงละครเหตุการณ์วันพระคริสตสมภพ ได้มอบหมายตัวละครแก่เด็กนักเรียน เด็กชายคนหนึ่งเป็นนักบุญโยเซฟ เด็กหญิงคนนั้นเป็นแม่พระ อีกกลุ่มเป็นเด็กเลี้ยงแกะ เด็กชายอีกสามคนเป็นพญาสามองค์ และตัวละครอื่นๆ จนครบ แต่มีเด็กหญิงเล็กๆ อีกคนไม่ได้รับมอบบทตัวละคร เพราะตัวเล็กที่สุดในห้อง เด็กหญิงคนนี้จึงยกมือบอกครูว่า ตัวเธอต้องการแสดงละครด้วย คุณครูคิดว่าจะให้บทอะไรดี พอดีใจได้ว่าเด็กคนนี้ชื่อ **เด็กหญิงดารา** จึงมอบให้เป็นคนชู “ดวงดาว” (ที่ทำด้วยโฟม) ก็แล้วกัน

พอถึงตอนแสดงละคร หน้าที่ของเด็กหญิงดารา มีเพียงแค่สามตอน คือ ตอนท้องพระเยซูทรงบังเกิดในถ้ำ เด็กหญิงดารา ก็ชูดวงดาวเหนือถ้ำ ตอนที่สองก็คือ ตอนเดินชูดาวไปยังกลุ่มคนเลี้ยงแกะ นำเขามาพบพระกุมารเยซูในถ้ำ ตอนที่สามก็คือ ตอนนำพญาสามองค์มาพบพระกุมาร

ละครจบลงด้วยดี พ่อแม่ก็พาเด็กหญิงดารากลับบ้าน แต่เด็กหญิงดารา ยังคงแสดงท่าทางตื่นเต้น ชื่นชม กับบทของตัวเอง พ่อแม่จึงถามลูกสาวของตนว่าเกิดอะไรขึ้น เด็กหญิงดารา ตอบว่าดีใจที่ได้แสดงบทที่สำคัญที่สุด

พ่อแม่มียัมซาในคำพูดของลูกสาวของตน ทั้งๆ ที่รู้ว่าบทละครของลูกสาวไม่มีแม้แต่คำพูดสักคำเดียว แล้วจะถือว่าเป็นบทสำคัญที่สุดได้อย่างไร.... พ่อแม่จึงถามต่อว่า “ทำไมลูกจึงคิดว่าการชูดวงดาวเป็นบทสำคัญที่สุด?” และต้องตกตะลึงกับคำตอบที่ได้รับจากลูกสาวตัวเล็กๆ ว่า “สำคัญที่สุดเพราะถ้าไม่มีดวงดาวนำทางนี้แล้ว จะไม่มีใครได้พบพระกุมารเยซูเลย”

ข้อคิด : - ตัวฉันเป็น “ดวงดาว” นำเพื่อนไปพบพระเยซูหรือไม่

หรือว่า “ดาว” ของฉันดับแสง ไม่มีแสงเลย การปฏิบัติตนเป็นดัง “ดวงดาว” หรือเปล่า

นักปราชญ์ชาวอินเดีย **รพินทรนาถ ฐากูร** กล่าวไว้ว่า “ตราบใดที่ยังมีทาร์กบังเกิดสู่โลก ก็แสดงว่าพระเป็นเจ้ายังดูแลเอาใจใส่โลกที่เราอยู่” ลองเพ่งพินิจเด็กทารกหรือเด็กเล็กๆ เราจะเห็นความงดงาม ความบริสุทธิ์ผุดผ่อง ความไร้เดียงสา ความน่ารัก ความน่าชื่นชม ฯลฯ ไม่มีใครจะปฏิเสธได้ว่า เด็กๆ เป็นเหตุแห่งความสุขใจแก่เราทุกคน เด็กๆ เป็นความหวังของเรา ของพ่อแม่ของครอบครัวในเมื่อเด็กทารก เด็กเล็กๆ ธรรมชาติแต่ละคนช่างมีความหมายแก่เรา แก่ครอบครัวมาก

ถึงเพียงนี้ แล้วนับประสาอะไรกับ “ทารก-องค์พระกุมารเยซู” ที่เราฉลองวันพระคริสตสมภพในวันนี้ จะไม่มีความหมายแก่เรา แก่มนุษยชาติมากมาย ขึ้นไปอีกจนล้นพ้นละหรือ....

.....เพราะถ้าไม่มี “วันนี้ - วันพระคริสตสมภพ” นี้แล้ว มนุษยชาติจะเป็นอย่างไรก็สุดจะคิด แต่อย่างไรก็ตาม ความจริงเรามีวันนี้แล้ว เรามีบุญที่มีวันนี้ จึงควรที่จะสืบทอดความสำคัญ ความตระหนัก ในความหมายของวันนี้ให้ดำรงคงอยู่ตลอดไป

.....วันคริสตสมภพ วันนี้พระเป็นเจ้าบังเกิดเป็นมนุษย์

.....อิมมานูเอล พระเป็นเจ้าอยู่กับมนุษย์

.....พระบุตร ดำเนินชีวิตบนโลกเพื่อนำเราในการดำเนินชีวิตประจำวัน

.....พระเยซูเจ้า แสดงพระเป็นเจ้าแก่มนุษย์

.....พระคริสตเจ้า ลীনพระชนม์บนกางเขนเพื่อไถ่กู้มนุษยชาติ

.....เสด็จกลับเป็นขึ้นมา เพื่อนำมนุษยชาติกลับสู่พระเป็นเจ้า

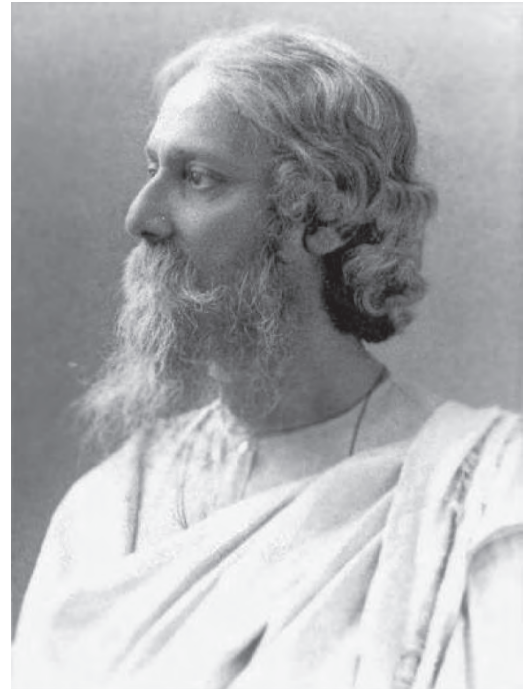
.....เหตุการณ์ทั้งหมดนี้ ย้อนกลับไปวันแม่พระรับสาร วันที่อัครทูตดาคาเบรียลมีความกลัวที่สุด

กลัวในคำตอบของแม่พระว่าจะไม่ใช่คำว่า FIAT (“ขอให้เป็นไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด” - ลูคา 1:38)

ข้อคิด : ในชีวิตเรามีวันคริสตสมภพเสมอๆ ขึ้นอยู่กับว่า เราได้ให้คำตอบ FIAT หรือยัง ถ้าตอบ FIAT ก็มี CHRISTMAS ถ้าไม่มีคำตอบ FIAT ก็ไม่มี CHRISTMAS

รพินทรนาถ ฐากูร มีสมัญญานามว่า “คุรุเทพ” เป็นนักปรัชญา

พรหม สัมช นักธรรมชาตินิยม และกวีภาษาเบงกาลี เขาเริ่มเขียนบทกวีครั้งแรกตั้งแต่อายุเพียง 8 ปี ครั้นอายุได้ 16 ปี ก็ได้ตีพิมพ์เผยแพร่งานกวีนิพนธ์ภายใต้นามปากกา “ภาณูลิงโท” ...

เกิด : 7 พฤษภาคม 2404, กัลกัตตา, ประเทศอินเดีย

เสียชีวิต : 7 สิงหาคม 2484 (80 ปี) กัลกัตตา, ประเทศอินเดีย

สัญชาติ : บริติชอินเดีย

ศาสนา : พราหมณ์-ฮินดู

ผลงานเด่น : ชนะ คณะ มนะ, อามาร์ โซนาร์ บังลา, คีตาญชลี, บทกวีจันทร์เสี้ยว ฯลฯ

รางวัลที่ได้ : รางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรม ประจำปี 1913 (พ.ศ. 2456)

จงไปหาโยเซฟเถิด

สมัยที่เกิดข้าวยากหมากแพง แห้งแล้งทั่วไปหมด ประชาชาวอียิปต์เริ่มขาดแคลนอาหาร ก็มาร้องขอความช่วยเหลือจากกษัตริย์ฟาโรห์ พระองค์สั่งว่า “จงไปหาโยเซฟเถิด และทำตามที่เขาสั่ง” (ปฐมกาล 42:50)

เดือนมีนาคม พระศาสนจักรเตือนคริสตชนให้คิดถึง **นักบุญโยเซฟ ภัสดาของพระนางมารีย์พรหมจารี** เป็นพิเศษ นักบุญโยเซฟ เป็นผู้ชอบธรรม (มีธรรมะ) ..ในพระคัมภีร์ ท่านไม่ได้พูดอะไรเลย มีแต่ทำตามพระประสงค์ของพระเป็นเจ้า และคอยดูแลเอาใจใส่ครอบครัวอย่างดีครบครันที่สุด จนพระศาสนจักรได้แต่งตั้งให้ท่านเป็นแบบฉบับและตัวอย่างที่ดีของหัวหน้าครอบครัว (สามี) ทั้งหมดด้วย

คณะซิสเตอร์ที่ดูแลผู้อาวุโส (คนแก่) คณะซิสเตอร์ ออฟ เดอะ พาว (ยังไม่มีในเมืองไทย) ผู้ตั้งคณะและซิสเตอร์ไม่กี่คนที่ต้องเลี้ยงดูผู้อาวุโส ไม่มีอาหาร เช่น ขนมปัง นม เนย ฯลฯ สำหรับเลี้ยงดูพวกเขาและตัวซิสเตอร์เองด้วย คุณแม่อธิการเขียนจดหมายขอสิ่งที่ต้องการทุกอย่างจากท่านนักบุญโยเซฟ แล้วเอาจดหมายฉบับนั้นไปไว้ใต้รูปของท่านที่หน้าอาราม และให้ทุกคนช่วยกันสวดภาวนาขอท่านนักบุญด้วย

ปรากฏว่า ทุกเช้ามีคนเอาของต่างๆ ที่ซิสเตอร์สวดขอมาวางไว้หน้าอารามทุกวัน พอเลี้ยงดูๆ คนในอารามทุกๆ วัน ...ใครจะเขียนจดหมายขออะไรจากท่านนักบุญโยเซฟ แล้วไปวางใต้รูปของท่านบ้าง และสวดขอท่านด้วยความไว้วางใจจริงๆ ก็คงได้ตามที่ขอด้วยเป็นแน่ครับ

นักบุญโยเซฟ ยังเป็นที่พึ่งของกรรมกรทั่วโลกด้วย เพราะท่านเองก็เป็นกรรมกรจนๆ คนหนึ่งเหมือนกัน เป็นช่างไม้ พอมีพอกินไปวันๆ ไม่เคยทะเลาะกับแม่พระ หรือพระเยซูเจ้าเลย ในครอบครัว ...ในครอบครัวของท่านละ สมาชิกในครอบครัวรักใคร่ปรองดอง เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน มีความสุขสงบสันติด้วยไหมครับ?

นักบุญโยเซฟ ยังเป็นที่พึ่งและความบรรเทาใจและความหวังของผู้ใกล้จะตายทุกคนด้วย ท่านนักบุญเองก่อนจะตายก็มีพระเยซูเจ้าและแม่พระ ที่คอยเฝ้าดูแลอย่างใกล้ชิดท่านตายอย่างสงบและมีบุญด้วย

เราคริสตังจึงมีบทสวดขอให้เราตายดี ดังนี้ครับ

เยซู มารีย์ โยเซฟ ข้าพเจ้าขอถวายดวงใจ สติปัญญาและชีวิตแด่ท่าน

เยซู มารีย์ โยเซฟ โปรดทรงช่วยข้าพเจ้า เมื่อใกล้จะตาย

เยซู มารีย์ โยเซฟ โปรดทรงช่วยข้าพเจ้า ให้สิ้นใจอย่างราบรื่นในศีลในพรของท่าน ด้วยเทอญ อาเมน **๕**

คุณครูเปโตร วันชัย ติมุ ครูคำสอนผู้เป็น สะพานแห่งความเชื่อ

“คนที่เป็นครู ต้องให้กำลังใจตัวเอง แบ่งปันในสิ่งที่เราสอน...ภาวนาให้แก่กัน เพราะการภาวนาช่วยให้เรามีความอดทน และทนได้ทุกวัน เราอยู่เพื่อความรัก”

คอลัมน์ “แสงเรืองๆ” เดือนนี้ เราขอแนะนำให้ผู้อ่านทุกท่านได้รู้จักคุณครูคำสอนท่านหนึ่งซึ่งปฏิบัติหน้าที่อยู่ในสังฆมณฑลเชียงใหม่... และเพื่อให้สอดคล้องกับสัปดาห์ใหญ่ของนิตยสาร

คุณครูเปโตร วันชัย ติมุ อายุ 62 ปี เป็นสัตบุรุษวัดนักบุญมีคาแอล การ์กอยล์

คุณครูวันชัยได้รับมอบหมายให้ช่วยงานอภิบาล สอนเด็กๆ ตามโรงเรียนเดือนละ 8 วัน

สำหรับแรงบันดาลใจที่ผลักดันให้มาเป็นครูคำสอนนั้น คุณครูวันชัยบอกว่า ตนได้รับแรงบันดาลใจมาจากการติดตามพระสงฆ์ และได้เห็นแบบอย่างจากบรรดาพระสงฆ์มิสซันนารี โดยต้องยึดและต้องมีความเชื่อเป็นหลักในการทำงานโดยเฉพาะในการเป็นครูคำสอน

คุณครูวันชัย ได้แบ่งปันถึงหลักในการทำงานอภิบาลและการสอนคำสอนว่า “เราต้องแบ่งปันเยี่ยงเยียน ...ไปตามหมู่บ้านต่างๆ ที่ได้รับมอบหมาย และต้องมีความอดทน

เมื่อถูกถามว่าคุณครูคิดว่าอะไรคือ อัตลักษณ์เด่นชัดที่สุดของการเป็นครูคำสอน คุณครูวันชัยบอกว่า ความรัก ความผูกพัน การมีความเป็นกันเอง เป็นที่ยอมรับจากคนรอบข้าง และต้องภูมิใจในสิ่งที่ทำ”

คุณครูได้ให้แง่คิด มุมมอง ของการสอนวิชาคำสอนในปัจจุบัน โดยเสนอแนะว่า “ต้องให้ความสำคัญมากๆ กับเยาวชน ต้องเข้าไปถึงผู้ปกครองของเด็ก ถ้าการสอนเด็กหรือเยาวชน ...ต้องมีอุปกรณ์ในการสอน จะดีที่สุด และที่สำคัญครูคำสอนต้องมีความอดทนมากๆ และต้องเชื่อมั่นว่าภาวนาจะเกิดผล”

คุณครูวันชัยได้ฝากข้อคิดให้กับเด็กนักเรียนในเรื่องของความเชื่อ ความศรัทธา และการดำเนินชีวิต ว่า “ความเชื่อเป็นสิ่งที่ทำให้เรามั่นใจ ความศรัทธาช่วยให้เรามีสติปัญญา รู้จักผ่อนหนักผ่อนเบา ชีวิตอยู่อย่างสบายๆ ทำตัวเองเป็นตัวของตัวเอง ไม่ต้องกังวล แต่เราวางใจในพระเป็นเจ้า เพราะความเชื่อนั้นจะพาเราไปที่ถูกต้อง

โอกาสนี้คุณครูวันชัยได้ส่งกำลังใจให้เพื่อนๆ ครูคำสอนไทย “คนที่เป็นครูคำสอน ต้องให้กำลังใจตัวเอง แบ่งปันในสิ่งที่เราสอน...ความเข้าใจ...ความเป็นมิตรไมตรี...การอยู่แบบสันติ...ภาวนาให้แก่กันและกัน เพราะการภาวนาช่วยให้เรามีความอดทน และทนได้ทุกวัน ...เราอยู่เพื่อความรัก”

ท้ายที่สุด... ในช่วงเทศกาลมหาพรตนี้ ที่ทีมงาน “แสงเรืองๆ” ขอส่งท้ายด้วยข้อความจากพระคัมภีร์ที่ว่า “ท่านทั้งหลายจงตื่นเฝ้าอธิษฐานภาวนาอยู่ตลอดเวลาเถิด เพื่อท่านจะมีกำลังหนีพ้นเหตุการณ์ทั้งปวงที่จะเกิดขึ้นนี้ไปยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์บุตรแห่งมนุษย์ได้” (ลก 21:36) ❖

การเตรียมยาเพื่อการเดินทาง

สำหรับผู้ที่จะเดินทางไม่ว่าจะเดินทางไกลหรือใกล้ ไปต่างประเทศหรือในประเทศก็ตาม หากเกิดมีความจำเป็นที่จะต้องใช้ยา ถ้าเป็นต่างประเทศ ยานางประเภทต้องมีใบสั่งแพทย์จึงจะสามารถซื้อได้ ทำให้เกิดความยุ่งยากมาก

การเตรียมยาเพื่อการเดินทาง ประการแรก ยาสามัญประจำบ้าน ยาที่ใช้ประจำ ต้องนับให้ครบจำนวน ให้ครบวันที่จะต้องใช้ อาจจะเผื่อเล็กน้อย เรียกว่ากันเหนียว และควรเก็บไว้กับตัว ระวังหลงลืมทิ้งไว้ที่ใดที่หนึ่ง การเดินทางไกล อาจจะเหนื่อยล้า ทำให้หลงๆ ลืมๆ ได้ง่าย สำหรับผู้ที่มีโรคประจำตัวที่ต้องใช้ยาประจำ เช่น ความดัน เบาหวาน ไขมันสูง ต้องคำนวณดีๆ โดยเฉพาะที่ไปต่างประเทศ เวลาต่างกัน อาจทำให้งงว่ายาที่จะต้องรับประทาน หลังอาหารมื้อเช้า ตอนเย็นเข้าที่ไหน อาจทำให้รับประทานยาเกินขนาด หรือ น้อยกว่าที่จะต้องให้ได้

อาจจะต้องคำนวณเป็นเวลา เช่น ในชั่วระยะเวลา 24 ชั่วโมง ต้องใช้ยาจำนวนเท่าใด เพื่อไม่ให้ยาน้อย หรือ มากกว่าที่ควรจะเป็น ท่านสามารถปรึกษาเภสัชกรก่อนการเดินทางได้

ยาที่น่าติดตัวไปควรเป็นยาเม็ด ยาแคปซูล เป็นต้น ยาน้ำอาจไม่สะดวกในการพกพา ถ้าจำเป็นจริงๆ ต้องห่อให้เรียบร้อย กันกระหว่า การเดินทาง ในปัจจุบันยาจะบรรจุในฟิล์มพลาสติกหรือฟอยล์ บรรจุเป็นแผง เช่น แผงละ 10 เม็ด เป็นต้น การบรรจุแบบนี้มีประโยชน์หลายประการ ที่สำคัญคือ ทำให้ยามีความคงตัว ไม่สัมผัสอากาศ อากาศที่ชื้นทำให้ยาเสื่อมคุณภาพได้ง่าย ดังนั้นไม่ควรแกะออกจากที่บรรจุ ผู้เขียนเองเห็นคนไข้เอง หรือผู้ดูแลคนไข้เองชอบแกะออกจากที่บรรจุ นำมาใส่กล่องพลาสติก ขอย้ำว่าไม่ควรทำอย่างยิ่ง

การเดินทางย่อมไม่พ้นเดินทางโดยรถเครื่องบิน เป็นต้น ในกรณีที่เหนื่อยล้าอาจทำให้เกิดอาการเมาได้ การรับประทานยาแก้เมาควรรับประทานก่อนการเดินทางครึ่งชั่วโมง ยาจะออกฤทธิ์ 6 ชั่วโมง การรับประทานยาแก้เมาเวลานี้จะทำให้มีอาการง่วงได้ หากเกิดอาการเป็นหวัดและรับประทานยาแก้หวัดที่มีฤทธิ์ทำให้ง่วงต้องระวังเป็นพิเศษ ยาแก้หวัดมีสองประเภทคือ ประเภทที่ทำให้ง่วงและไม่ทำให้ง่วง ดังนั้นขอแนะนำให้ใช้ยาแก้หวัดที่ไม่ทำให้เกิดอาการง่วง อีกประการหนึ่ง หากท่านเดินทางคนเดียว และใช้ยาที่ทำให้เกิดอาการง่วง ต้องระวังทรัพย์สินของท่านด้วย

การเดินทางอาจทำให้ระบบย่อยอาหารแปรปรวนได้ โดยเฉพาะอาหารไม่ย่อย เกิดแก๊สในกระเพาะ อาจจะต้องติดยาลดแก๊สไปด้วย หรือยาช่วยย่อย อีกประการคือ อาจท้องเดิน โดยเฉพาะประเทศที่ปรุงอาหารไม่ถูกสุขลักษณะ อาจต้องติดยาแก้ท้องเสียไปด้วย หรือ การเดินทางที่ทำให้ผิวดูเหี่ยว รับประทานอาหารที่มีกากไม่เพียงพอ อาจเกิดการท้องผูกได้ อาจจะต้องติดยาระบายไปด้วย กรณีที่ใช้ยาระบายต้องระวังอย่างมาก โดยเฉพาะในกรณีที่ไม่เคยใช้มาก่อน อาจเกิดอาการท้องเดินได้ ยิ่งทำให้แย่ไปกว่าเดิมได้

บางท่านอาจจะเตรียมยาไปเรียบร้อยแล้ว ใช้น้ำที่เคยใช้ และจำนวนให้มากพอที่จะรักษาให้หายจริงๆ ด้วย

ยาทุกประเภทที่นำติดตัวไป ควรอยู่ในลักษณะที่บรรจุมาจากโรงงานที่ผลิตยา จลากยา

ที่เห็นได้ชัดเจน เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาวานานาอะไรไป ใช้ทำอะไร ควรจดไปให้เรียบร้อย และหากโดนตรวจในกรณีไปต่างประเทศจะได้ไม่มีปัญหา

สำหรับท่านที่แพ้ยา ควรมีบัตรว่าแพ้ยาอะไรให้เรียบร้อย เพื่อให้ผู้อื่นทราบได้ง่ายว่าท่านแพ้ยาอะไร

ขอให้ทุกท่านที่กำลังจะเดินทาง เดินทางโดยปลอดภัย ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ ขอพระอวยพรพรในการเดินทางทุกประการ ❀

BUBPHA WEDDING

คุณบุบผา พิมพ์เจริญ (คุณคุณ)
089-524-0602
ผู้บริหาร ร้าน บุบผา เว็ดดิง

เว็บไซต์ : www.bubpha-wedding.com
E-mail : bubpha-wedding@hotmail.com

-----o-----
BUBPHA WEDDING STUDIO
สำนักงาน : ถนนจ๊กกะพอก ปากน้ำ สนุทรปราการ
02-701-6871, 02-701-6873, 085-090-9549 (คุณน้ำ)

BUBPHA WEDDING DRESS
สำนักงาน : ถนนเพชรบุรีตัดใหม่-ตัดแยกเอกมัยเหนือ กรุงเทพฯ
02-716-6551-2, 081-758-5119 (คุณนิว)

BUBPHA WEDDING
สำนักงาน : ถนนสุขุมวิท(สายเก่า) รหัสทอง(ตำหรุ) สนุทรปราการ
02-323-1055, 089-870-4334 (คุณตาล)

การอภิบาลคริสตชน เวียดนามในกัมพูชา

ปลายปี 2015 นี้ประชาคมอาเซียนจะถูกเปิดออกอย่างเป็นทางการ สิ่งหนึ่งที่เราเริ่มเห็นการเปลี่ยนแปลงกันบ้างแล้วคือ การเคลื่อนย้ายของผู้คนที่ง่ายมากขึ้น แต่ก่อนเราได้ยินคำว่า “โลกภิวัตน์” เพราะเทคโนโลยีต่างๆ ที่ทำให้โลกใกล้ชิดกันมากขึ้น แต่สำหรับเราวันนี้ แม้แต่คนรอบข้างเราก็เปลี่ยนไป พวกเขาอาจจะไม่ใช่คนไทยเหมือนเมื่อก่อน แต่อาจจะเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ ชาวพม่า ลาว หรือกัมพูชา ที่เข้ามาทำงานในประเทศไทย

ในบริบทแบบวัด เราเริ่มเปิดให้มีมิสซาภาษาอื่นมากขึ้น หรือมีกิจกรรมตามกลุ่มภาษาของพวกเขา

เขาที่วัด และกลุ่มหนึ่งที่น่าสนใจคือ ชาวเวียดนามรุ่นใหม่ ๆ ที่เข้ามาทำงานในประเทศไทย พวกเขา รวมกันที่วัดคาทอลิกไทยเรา ซึ่งไม่ใช่ร่นอพยพที่ก่อเกิดกลุ่มคริสตชนไทยเชื้อสายเวียดนาม แต่เป็นชาวเวียดนามที่มาอยู่เพื่อทำงาน

ในประเทศกัมพูชา มีบรรยากาศที่แตกต่างกับประเทศไทย “ชาวเวียดนาม” ซึ่งรวมทั้งคาทอลิกเวียดนามในกัมพูชา อยู่ที่นี่มาตั้งหลายร้อยปีแล้วยิ่งในช่วง 90 ปีภายใต้อาณานิคมประเทศฝรั่งเศส (1863-1953) มีกลุ่มคริสตชนเวียดนามเติบโตขึ้นมาก เช่นแค่ภายใน 15 ปี (1869-

1884) มีตั้งกลุ่มคริสตชนเวียดนามถึง 20 กลุ่ม¹ ซึ่งสมัยนั้น บรรดาธรรมทูตได้ใช้อำนาจฝรั่งเศสช่วยอยู่ด้วย แต่ผล ภายหลัง ทำให้คริสตศาสนากลายเป็นศาสนาของชาว ต่างชาติไปโดยปริยาย ทำให้บรรยากาศสมัยนั้น มีการ แยกแยะคริสตชนเวียดนามกับกัมพูชาอย่างชัดเจน ทำให้ใน ยุคต่อมา เมื่อมีปัญหาการเมือง ระหว่างชาวเขมรกับต่างชาติ ไม่ว่าฝรั่งเศสหรือเวียดนาม ทำให้คริสตชนได้รับผลกระทบ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

เพราะเหตุที่มีคริสตชนชาวเวียดนามเป็นส่วนใหญ่ ทำให้บรรดาธรรมทูตส่วนใหญ่ ต้องเรียนภาษาเวียดนาม หนังสือคำสอนส่วนใหญ่ ก็ใช้ภาษาวัดที่ออกเสียงเป็นภาษา เวียดนาม มีภาษาเขมรน้อยมาก แม้แต่การอบรมในบ้านเณร พระสังฆราชลาซาได้รายงานไปที่คณะธรรมทูตกรุงปารีสว่า ท่านไม่สามารถส่งเณรเขมรไปเรียนที่บ้านเณรในเวียดนาม (อินโดจีน) ได้เลย เพราะพวกเขาต้องถูกจับใส่ชุดเวียดนาม และเรียนภาษาเวียดนาม ตลอดเวลาที่อยู่ในบ้านเณร แม้ใน สมัยต่อมา พระสังฆราชโบซุต (Bouchut) จะเปิดบ้านเณร ที่พนมเปญ ซึ่งมีเณรประมาณยี่สิบคน แต่ก็เกือบทั้งหมดเป็น ชาวเวียดนาม

ตัวเลขแรก ๆ ของชาวเวียดนามที่อยู่ในกัมพูชา ช่วงหลัง ประกาศเอกราชจากฝรั่งเศส (1953) มีถึงสี่แสนคน จนกระทั่ง ปี 1970 ซึ่งเป็นปีที่สงครามระหว่างสาธารณรัฐกัมพูชา กับ พวกเวียดนาม ระเบิดขึ้นในเวลานั้นมีคริสตชนประมาณ 60,000 คนทั้งประเทศ แต่มีคริสตชนชาวกัมพูชาเพียงแค่ 3,000 คนเท่านั้น ดังนั้นเมื่อลอนนอลประกาศขับไล่ชาวเวียดนาม ภายใน 48 ชั่วโมง คริสตังชาวเวียดนามก็หายไปทันที จนต้อง ปิดวัดไปหลายแห่ง

ดังนั้น ประวัติศาสตร์คริสตชนระหว่างชาวกัมพูชา และเวียดนาม ก็ถูกผูกเข้ากับประวัติศาสตร์ของชาติ อย่าง

¹ ประวัติศาสตร์พระศาสนจักรในกัมพูชา, บาทหลวง ปองโซ, 1992, หน้า 169.

แยกกันไม่ออก และนี่ก็ได้เป็นบทเรียนสำหรับ พระศาสนจักรด้วยว่า การประกาศพระวรสาร และการทำงานอภิบาลที่นี่ ต้องคำนึงถึงความรู้สึก ของคาทอลิกทั้งสองกลุ่มนี้ควบคู่ไปด้วย บางครั้ง ชาวเวียดนามที่ทำงานง่าย พวกเขามีความทุ่มเท ให้กับพระศาสนจักร ยินดีช่วยเหลือเรื่องวัด เรื่องวา และให้ความเคารพต่อพระสงฆ์นักบวชมาก แต่เมื่อไรที่ชาวเวียดนามออกหน้าในงานวัดชาว เขมรก็จะค่อยๆ ถอยไปอย่างเงียบๆ จนบางครั้ง เมื่อรู้สึกตัวอีกที คริสตชนรอบข้างเรา กลายเป็น ชาวเวียดนามไปหมด

ความท้าทายนี้ ทำให้บรรดาธรรมทูตและ พระสังฆราช ได้คิดไตร่ตรองกันอย่างมาก ในช่วง ที่ประเทศกัมพูชาเปิดประเทศอีกครั้งหนึ่ง หลังจาก สงครามหลายสิบปีในประเทศ ในช่วงค่ายอพยพ ได้มีความพยายามการปรับเรื่องศาสนาหลายอย่าง เพื่อให้เข้ากับชาวเขมร เพื่อช่วยชาวเขมรให้ได้ รับ ขาวดีได้ง่ายมากขึ้น ดังนั้น ถ้าพี่น้องได้มาเยี่ยม พระศาสนจักรที่ประเทศกัมพูชา เราจะเห็นถึงความ พยายาม ที่พระศาสนจักรพยายามนำพระวรสาร เข้าสู่วัฒนธรรมของชาวกัมพูชา เช่น การนั่งพื้น ในวัด แทนที่นั่งแบบยุโรป การใช้รูปในพิธีกรรม การใช้บทอ่านและหนังสือต่างๆ เป็นภาษาเขมร แม้แต่รูปภาพ รูปปั้นต่างๆ ก็พยายามออกแบบ ให้เป็นศิลปะเขมร ซึ่งบรรดาธรรมทูตเอง ก็ต้อง ปรับทัศนคติตัวเองก่อนเป็นอันดับแรก ที่จะ ยอมรับนโยบายนี้ แต่ต้องพยายามเรียนรู้การปฏิบัติ ด้วย เพราะเมื่อไม่รู้ก็จะปฏิบัติตามประเพณี ปฏิบัติที่ติดตัวกันมาของแต่ละคนไป

ในขณะเดียวกัน ชาวเวียดนามที่นี่ ก็ต้องปรับ ตัวเองเหมือนกัน คือต้องพยายามรับรู้แนวทาง อภิบาลของพระศาสนจักรที่นี่ ซึ่งผมเห็นว่า ยาก

สำหรับรุ่นสูงอายุ แต่สำหรับเด็กรุ่นใหม่ เราทำได้ ง่ายขึ้น แม้พวกเขายังคงใช้ภาษาเวียดนามกันใน กลุ่มก็ตาม แต่เรื่องพิธีกรรมภายนอก ก็พยายาม ออกไปทางลักษณะของชาวกัมพูชา ตั้งแต่เพลง และบทสวดในพิธีกรรม บทอ่านและพระวรสาร ฯลฯ การสอนคำสอนก็ต้องใช้ความพยายาม ควบคู่กันไปทั้งสองภาษา และพยายามช่วยให้ เด็กรุ่นใหม่สวดภาวนาเป็นภาษาเขมร ทั้งนี้ขึ้น กับสภาพหมู่บ้านด้วย

การทำงานอภิบาลและงานธรรมทูต เรา ต้องให้เขาพยายามเปิดกลุ่มตัวเองให้มากขึ้น ไม่เป็นกลุ่มคริสตชนที่ปิดตัว อยู่แต่พวกเดียวกันเอง ซึ่งหลายครั้งพวกเขาไม่มีความคิดถึงชาวเขมร เพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้ๆ วัดเลย การอภิบาลต้องช่วย เขาให้เขาสานึกว่า เขากำลังอยู่ในประเทศกัมพูชา ไม่ว่าจะชั่วคราว หรือถาวรก็ตาม ดังนั้น พวกเขา ต้องเรียนภาษากัมพูชาด้วย ควบคู่ไปกับภาษา เวียดนามที่ใช้กันในกลุ่ม แต่ทางพระศาสนจักร ก็ช่วยเรื่องการศึกษาสำหรับบุตรหลานคริสตชน ชาวเวียดนามด้วย เพื่อให้สามารถเข้ากับเพื่อนๆ ที่เป็นชาวกัมพูชาได้

งานอภิบาลสำหรับคริสตชนเวียดนามที่นี่ ยังมีงานท้าทายอีกมาก แต่ละวัดก็มีบริบทของ หมู่บ้านที่แตกต่างกันด้วย ดังนั้น การปรับตัว การประยุกต์ความคิดใดๆ ต้องเอาใจใส่และต้อง อาศัย การทำงานร่วมกัน และนโยบายที่ชัดเจน... สาส์นมหาพรตปีนี้ พระสันตะปาปาตรัสตอนหนึ่งว่า “จงออกไป”... ที่นี้ลองมองรอบบ้านคุณผู้อ่านดูนะ ครับว่า เราจะอภิบาลและประกาศข่าวดีให้กับพวก เขา อย่างไร? หรือจะอยู่แบบสบายๆ อยู่กับคนที่ เราคุ้นเคยเท่านั้นหรือ? ❧

ปีนภูลงเขา

ตอนเรียนวิชาภูมิศาสตร์ จะมีข้อสอบเสมอว่า ยอดเขาอะไรสูงที่สุด อยู่ที่ไหน สูงเท่าไร นักเรียนอย่างผมก็ตอบได้เป็นฉากๆ แต่นึกภาพไม่ออกว่ามันน่าสนใจตรงไหน

ยอดเขาเอเวอร์เรสของเทือกเขาหิมาลัย อยู่บริเวณรอยต่อระหว่างประเทศเนปาลและทิเบต ผมเคยไปที่เมืองดुरิเกว (Dhurikel) ของเนปาล ที่อยู่นอกเมืองหลวงกาฐมาณฑุไม่ไกล แม้จะห่างจากหิมาลัยประมาณ 150 กิโลเมตร แต่เวลามองไปข้างหน้าจะเห็นแนวหิมาลัยยาวเหยียดสุดลูกหูลูกตาทอดขวางอยู่ ตอนเช้าๆ ผู้คนจะตื่นมาดูแสงอาทิตย์เบิกอรุณ ในวันฤดูร้อนที่อากาศดีๆ เขาบอกว่า จะเห็นแสงอาทิตย์ไล่ทาบบนเขา ที่ละลูกทีละลูก เหมือนคลื่นสีทองกระเพื่อมที่ละน้อยๆ สวยงามเกินคำบรรยาย และเราจะเห็นยอดเขาเอเวอร์เรส เด่นเป็นสง่าอยู่ไกลๆ

ช่วงที่ผมไปนั้นเป็นฤดูหนาว อากาศไม่เต็มใจฟ้าไม่ยอมเปิด มีเมฆลอยปกคลุมและบดบังอาทิตย์ไว้ ไม่มีโอกาสเห็นแสงอรุณที่ทาบบนเขาอย่างที่รำลือ ในใจก็คิดว่าขอให้ได้เห็นยอดเอเวอร์เรสก็ยังดี ผมพยายามพุ่งตรงไปข้างหน้าในระดับสายตาตามแผนภูมิที่ติดไว้ แต่ก็หาไม่เจอ ก็เลยไปถามคนท้องถิ่นให้ช่วยชี้ว่าเอเวอร์เรสอยู่ไหนกันแน่ เขาบอกว่ามองตรงไปข้างหน้าถูกแล้ว แต่ไม่ใช่ระดับสายตา ต้องเงยหน้าเต็มที่ พอทำตามเขาบอก สิ่งที่เห็นคือ มียอดเขาโผล่พ้นกลุ่มเมฆออกมา ตัวภูเขานั้นโดนเมฆ

บังมิด แต่ไม่สามารถบดบังยอดเขาได้ เอเวอร์เรสสูง 8848 เมตร หรือประมาณเกือบเก้ากิโลเมตรจากพื้น นับเป็นยอดเขาที่สูงที่สุดในโลก

ในสมัยก่อนไม่มีใครสามารถปีนขึ้นไปถึงยอดได้ ด้วยเพราะความสูงทำให้อากาศบนยอดเขาหนาวเย็นจัดปกคลุมด้วยหิมะและมีลมแรง ปีหนึ่งจะมีเพียงไม่กี่สัปดาห์ในฤดูร้อนที่พอจะปีนขึ้นได้ ต้องวางแผนอย่างดีว่าจะปีนจากจุดหนึ่งและไปพักค้างที่จุดไหนวันไหน การปีนไม่ใช่ทำกันวันเดียว แต่ใช้เวลาหลายสัปดาห์ ช่วงที่โหดที่สุดคือช่วงสุดท้ายที่เป็นหน้าผาสูงชันที่ต้องใช้พลังกำลังทั้งหมดที่มี แต่ยิ่งสูงอากาศและออกซิเจนยิ่งเล็กลง ในขณะที่ต้องออกแรงมาก ก็ต้องใช้ออกซิเจนมาก ผู้คนจึงไม่อาจพิชิตยอดเอเวอร์เรสได้สักที ได้แต่เฝ้ามอง

ตอนหลังปัญหานี้ก็ตกไปเมื่อมีถังออกซิเจนขนาดเล็กที่ติดตัวไปได้ แต่ก็ยังมีคนเสียชีวิต เพราะระยะเวลาไม่ถูก หากไปไม่ถึงผาสุดท้ายก่อนเที่ยงแล้ว ก็ต้องตัดใจเดินกลับ บางคนคิดว่าอุตส่าห์มาถึงระดับนี้แล้ว ยังไงก็ต้องเดินหน้าต่อ คนเหล่านี้มักจะเสียชีวิต เพราะจะลงจากยอดเขาไม่ทัน และจะหนาวตาย

แม้จะมีอันตรายมากมาย แต่ผู้คนก็ยังอยากไปให้ถึงยอด ทิมแล้วทิมเล่าที่พยายาม ล้มเหลว ครั้งแล้วครั้งเล่า จนกระทั่งปี 1953 นักปีนเขาชาว

นิวซีแลนด์ชื่อ **เอดมันส์ ฮิลลารี** ก็ทำได้ แต่ความสำเร็จของฮิลลารีไม่ได้มาจากตัวคนเดียว ทีมที่ร่วมกันไปครั้งนั้นไปในนามสหราชอาณาจักร รวมกันถึง 400 คน ต้องใช้ลูกหาบ 362 คน แบกข้าวของเครื่องกินเครื่องใช้รวมกันเกือบ 4000 กิโลกรัม และมีนักปีนเขาท้องถิ่นชาวเซอร์ปาอีก 20 คนช่วยนำทาง การเดินไต่ยอดเขาเริ่มตั้งแต่เดือนมีนาคม โดยการตั้งเต็นท์ที่ฐานภู และค่อยๆ เดินขึ้นไปเห็นที่ไหนเหมาะจะพักก็ตั้งเต็นท์ไว้ พักอยู่สองสามวันเพื่อให้ร่างกายได้ปรับสภาพให้คุ้นเคยกับระดับความสูง เพื่อมิให้เกิดอันตราย ยิ่งสูงขึ้นไปถึงจะเหลือเฉพาะนักปีนเขาชุดสุดท้าย จนกระทั่งวันที่ 28 พฤษภาคม ก็เหลือนักปีน 2 คู่ที่พร้อมจะฝ่าด่านอรหันต์ 300 เมตรสุดท้าย ฮิลลารีไม่ได้ถูกวางตัวให้เป็นคนแรกที่ขึ้นไป แต่เป็นทีมสอง โดยถูกประกบกับชาวพื้นเมืองเซอร์ปาชื่อ **เทนซิง นอร์เกย์**

นับเป็นการวางแผนที่ดีในการให้มีทีมที่หนึ่งและทีมสองตามกันไป ปรากฏว่าทีมแรกซึ่งถูกวางตัวให้เป็นคู่ที่จะพิชิตยอดเขา เกิดมีปัญหาไปต่อไม่ได้ต้องหยุดและลงมา ทำให้ต้องเปลี่ยนแผนให้ทีมสองของฮิลลารีเป็นคู่หน้าแทน ฮิลลารีแบกสัมภาระ 14 กิโลกรัม ค่อยๆ ขยับขึ้นไปทีละนิดทีละน้อย ช่วง 12 เมตรสุดท้ายเป็นหน้าผาสูงชันที่ต้องใช้ความพยายามสูงสุด แต่ฮิลลารีและเทนซิงก็ทำสำเร็จ ตอนเวลา 11 โมงเช้าของวันที่ 29 พฤษภาคม ทั้งคู่ออกจากรอยเท้าที่เดินเป็นมนุษย์คู่แรก หลังถ่ายรูปเพื่อเป็นหลักฐานเสร็จ เทนซิงฝั่งซีกโกแลตบนยอดเขา คงเป็นสัญลักษณ์นำอาหารมาถวายพระเจ้าตามคติของชาวเซอร์ปา ส่วนฮิลลารีฝั่งกางเขนเอาไว้ ทั้งคู่ใช้เวลาอยู่บนยอดเขาเพียง 15 นาที แล้วรีบไต่ลง ขึ้นมาผลิตเพลิน อากาศที่พกขึ้นไปหมด จะไม่ได้ลงมา กลายเป็นปฏิกิริยาโซมเฟีย ยอดเขาแน่น ความสำเร็จครั้งแรกนี้ตรงกับวันฉลองขึ้นครองราชย์ของราชินีเอลิซาเบธของอังกฤษองค์

ปัจจุบัน ฮิลลารีเลยได้รับการแต่งตั้งให้เป็นอัศวินสวมยศเซอร์ ส่วนเทนซิงนั้นได้เพียงแค่เหรียญ

หลังจากทั้งคู่พิชิตยอดเอเวอร์เรสได้แล้ว ก็นำประสบการณ์มาบอกเล่าให้นักปีนเขารุ่นหลังได้ทราบว่าจะต้องเตรียมตัวอย่างไร ควรวางแผนไปพักกันที่จุดก่อนไปถึงผาสุดท้าย และจะต้องกะเวลาอย่างไรจึงจะลงมาทัน การมีข้อมูลเหล่านี้ประกอบกับการมีอุปกรณ์ที่ทันสมัยต่างๆ เช่นเสื้อผ้ากันหนาวขนาดเบา ถึงออกซิเจนที่ไม่ห่อหุ้ม อุปกรณ์การสื่อสารทันสมัย และที่สำคัญที่สุดคือมีคนนำทางท้องถิ่นที่เชี่ยวชาญ ทำให้การปีนเขาเอเวอร์เรสเป็นกิจกรรมที่วอร์ยอดฮิต ต้องจองคิวขอใบอนุญาตกันล่วงหน้า พอถึงฤดูกลที่เขเปิดให้ปีน ก็จะมีนักปีนเขามากมาย จนเกิดปรากฏการณ์เหมือนรถติดบนยอดเขา ต้องจัดเวลาสลับขึ้นลงให้ดี แต่ก็ยังมีคนตายบ่อยๆทุกปี เพราะเตรียมตัวไม่ดี และที่สำคัญคือความประมาท

ในเมืองไทยเราก็มีภูเขาหลายแห่งที่คนชอบไปกัน แต่ส่วนใหญ่แล้วไปกันแบบสบายๆคือขับรถขึ้นไป มีที่ต้องปีนออกแรงพิสูจน์ความแข็งแรงก็คงจะเป็นภูกระดึง จังหวัดเลย เมื่อกลางเดือนมกราคมปีนี้ ผมและภรรยาได้มีโอกาสตามคณะไปปีนภูกระดึงครั้งแรกในชีวิต คนส่วนใหญ่ไปภูกระดึงตอนอายุสิบห้า ส่วนผมไปตอนอายุเลขห้าเหมือนกัน เพียงแต่ห้าหน้าห้า

ความสูงของภูกระดึงนั้นเพียง 1200 เมตร ถ้าเอเวอร์เรสเป็นตึกสูง 10 ชั้น ภูกระดึงก็เหมือนขึ้นบันไดไปเพียงชั้นเดียว เอเวอร์เรสนั้นสงวนไว้เฉพาะนักปีนเขามืออาชีพเท่านั้น แต่ภูกระดึงเปิดกว้างสำหรับมือใหม่ทุกคน ขอให้มีความตั้งใจที่จะไปและมีการเตรียมตัวพอสมควร ที่สำคัญคือไปกันหลายๆคน ดีกว่าไปคนเดียว และให้เห็นความสำคัญของคนที่ท้องถิ่นที่มาช่วยเป็นลูกหาบพร้อมกับหาไม้เท้าไปเป็นขาที่สาม

ก่อนไปสักเดือนหนึ่งผมก็ต้องซ้อมเดินให้ได้สักสี่หรือห้ากิโลเมตรต่อวัน พอไปถึงที่ทำงานเดิมก็ใช้ลิฟต์ ตอนนั้นก็เปลี่ยนเป็นเดินขึ้นลงบันไดหกชั้นแทน ใหม่ๆ ก็วันละรอบ ต่อมาก็วันละสองรอบตอนเช้าและตอนเที่ยง เพื่อให้ชินและไม่เหนื่อยหอบ มีการจัดเตรียมสัมภาระข้าวของที่จำเป็นเท่านั้น ขนาดเอาเฉพาะที่จำเป็นแล้วยังหนักถึง 5 กิโลกรัม บางคนหนักเป็นสิบหรือยี่สิบกิโลกรัม ถ้าต้องให้แบกสัมภาระเองก็คงไปไม่รอด โชคดีที่มีชาวบ้านมาทำหน้าที่เป็นลูกหาบ เขาคิดกิโลกรัมละ 30 บาท ลูกหาบหนึ่งคนแบกของหนักประมาณ 60 หรือ 70 กิโลกรัม ถ้าเป็นลูกหาบผู้หญิงก็น้อยลงมาตามส่วน ถ้าได้เห็นลูกหาบแบกของแล้ว เราจะเชื่อว่าเขาเป็นคนที่ทำให้เราเดินขึ้นเขาได้จนสำเร็จ

ระยะทางจากตีนภูจนถึงยอดนั้นเป็นการได้ขึ้นเขารวมระยะทาง 5.5 กิโลเมตร จุดที่หนักหนาสาหัส น่าจะเป็นกิโลเมตรแรก และกิโลเมตรสุดท้าย เพราะมีลักษณะค่อนข้างชัน ทางไม่เรียบต้องเดินบนก้อนหินน้อยใหญ่ จะมัวชมนกชมไม้อย่างเดียวก็ไม่ได้ หากไม่ตั้งใจให้ตาก็จะสะดุดหินหน้าคว่ำได้ไม่รู้ตัว แต่จะเร่งเดินอย่างเดียว ไม่สนใจความงดงามของป่าและท้องฟ้าใสสะอาดก็เสียโอกาส โชคดีที่เขาทำจุดพักไว้เจ็ดหรือแปดจุด เรียกว่า “ซำ” ซึ่งเป็นตำแหน่งที่มีตาน้ำ แต่ละซำก็มีร้านขายเครื่องดื่มอาหารไว้บริการ คนป็นภูก็ได้หยุดพักเป็นระยะ พอได้เพลิดเพลินกับความงดงามรอบตัว ไม่ต้องรีบเจอ “ซำ” ที่ไหนก็แวะเข้าไปดื่ม น้ำ กินมันเผา ไข่ต้มกล้วยบิง ฯลฯ พอถึงเวลากลางวันก็หยุดกินข้าวเที่ยง เหนื่อยก็พัก หายก็เดินต่อ

ออกเดินตั้งแต่แปดโมงเช้าว่าจะไปถึงยอดภูก็บ่ายสองโมง และต้องเดินทางรอบไปที่พักอีก 3 กิโลเมตร ไปถึงก็เป็นเวลาบ่ายสามโมงพอดี ความรู้สึกแรกไปถึงยอดภูคือความยินดี ภาคภูมิใจที่เราสามารถมาถึงจุดหมายปลายทางที่คาดหวังไว้ได้จนสำเร็จ มีความสุขง่ายๆ จากการได้ขึ้นมาสัมผัสกับ

อากาศที่บริสุทธิ์เย็นสบาย ได้เห็นป่าสนสีเขียวตัดกับท้องฟ้าใสสะอาด ตอนเย็นได้ไปดูดวงอาทิตย์ตกแบบไม่มีอะไรบังที่พาหล่มสัก พอตกกลางคืนนั้นท้องฟ้าก็มีดสนิท มองเห็นดาวเต็มฟ้านับไม่ถ้วน เจ็บจนได้ยินเสียงหายใจของตัวเอง มีความรู้สึกได้เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติอันยิ่งใหญ่ และอยากขอบคุณพระเจ้าที่ประทานธรรมชาติอันงดงามนี้ให้แก่มนุษย์ธรรมชาติอย่างพวกเรา

กินอาหารเย็นเสร็จก็เตรียมตัวนอน พรรคพวกที่ไปด้วยกันบางคน ตัดสินใจซักแห้งไม่อาบน้ำ เพราะอากาศเริ่มหนาวเย็นต่ำกว่า 10 องศา ผมเองตัดใจว่าอาบน้ำดีกว่าเพราะรู้สึกเนื้อตัวเราคลุกฝุ่นมาทั้งวัน พออาบน้ำเสร็จแม้จะหนาวแต่ก็รู้สึกสบายเนื้อสบายตัว ได้มานั่งคิดว่าความเป็นมนุษย์ของเรานั้นมีส่วนที่เป็นกาย ซึ่งเรามักจะดูแลอย่างดี ใช้สบู่ ใช้น้ำยาล้างผม ทาครีมกันผิวแตกผิวแห้ง และสวมเสื้อผ้าอาภรณ์อย่างอบอุ่นงดงาม แต่ในความเป็นมนุษย์นั้นเรายังมีส่วนที่เป็นวิญญาณ ซึ่งบ่อยๆครั้งที่เราไม่ได้ดูแลเท่าที่ควร ปล่อยให้จิตวิญญาณของเราถูกพันธนาการด้วยความเกินพอดีในสมบัติ เงินทอง ชื่อเสียง เกียรติยศ ความสำเร็จ และสิ่งสมมุติต่างๆที่สังคมกำหนดไว้ หรือไม่ก็แบกรับความผิดหวัง เสียอกเสียใจ จนไม่อยากเดินหน้าต่อ

ถ้าเปรียบว่าการป็นภูกระดิ่งเสมือนหนึ่งการใช้ชีวิตของผู้คนบนโลกนี้ เราต้องไม่แบกสัมภาระหรือพันธนาการต่างๆ ให้หนักเกินไป ต้องวางแผนว่าจะดำเนินชีวิตอย่างไร และไม่ประมาทต่อเรื่องต่างๆ และเมื่อไปถึงยอดภูแล้ว ก็ต้องเตรียมตัวลง เพราะเราไม่สามารถที่จะยืนบนจุดสูงสุดและอยู่บนโลกนี้ได้ตลอดเวลา และไม่ลืมว่าคนที่ยืนดี ออกแรงแบกรับสัมภาระหรือพันธนาการของเรานั้นคือพระเจ้าที่ทำหน้าที่เหมือนลูกหาบและคนนำทาง พระองค์หาบให้เราโดยไม่หวังอะไรตอบแทน ขอเพียงเราตั้งใจที่จะให้พระองค์ช่วย **ศ**

J

jurisdiction	= อำนาจปกครอง
jurisprudence	= นิติธรรม นิติศาสตร์ ธรรมศาสตร์
justice	= ความยุติธรรม
communicative justice	= ความยุติธรรมต่อกัน (อย่างเท่าเทียมกันระหว่างผู้รับและผู้ให้)
distributive justice	= ความยุติธรรมจัดแบ่ง (อย่างมีสัดส่วนของภาระและเกียรติยศที่องค์กรต้องจัดสรรในระหว่างสมาชิก)
legal justice	= นิติยุติธรรม ความยุติธรรมทางกฎหมาย
promoter of justice	= ผู้ผดุงความยุติธรรม (มาตรา 1430)
social justice	= ความยุติธรรมด้านสังคม (ที่ทำให้เกิดระเบียบสังคมที่ถูกต้องตามกฎธรรมชาติและพระวรสาร)
vindictive justice	= ความยุติธรรมอาชญาสิทธิ์ ความยุติธรรมทางการลงโทษ
justification	= การทำให้ชอบธรรม การบันดาลความชอบธรรม
juvenist	= ยูวนิสต์ (นักพรตฝึกหัด)

K

Kairos (กรีก)	= โอกาสเหมาะ (ตามแผนการของพระเจ้า)
kenosis (กรีก)	= การลดศักดิ์ศรีความเป็นพระเจ้า การปล่อยวางศักดิ์ศรีความเป็นพระเจ้า
kerygma	= การประกาศสอนเรื่องพระเยซูเจ้า
kerygmatic	= เกี่ยวกับการประกาศสอนเรื่องพระเยซูเจ้า
kerygmatic preaching	= การเทศน์สอนคำสอนของพระวรสาร
Keys of Heaven	= กุญแจสวรรค์
Kingdom of God	= พระอาณาจักร อาณาจักรพระเจ้า พระราชัยของพระเจ้า
Kingdom of heaven	= พระอาณาจักรสวรรค์
Kinsman (goel-ฮีบรู)	= 1) ญาติพี่น้อง เพื่อนร่วมงาน เพื่อนร่วมชาติ 2) ผู้ไถ่คืนมา ผู้แก้แค้นแทน
kiss of peace	= การแสดงความเป็นมิตร
klesis (กรีก)	= การเรียม กระแสเรียม
knight, Papal	= อัศวินของพระสันตะปาปา
Koinonia (กรีก)	= 1) การรวมเป็นหนึ่งเดียว 2) ความสนิทสัมพันธ์
Kyrie Eleison (กรีก)	= ข้าแต่พระเจ้า ทรงเมตตาเทอญ

กิจการการแพร่ภาพ และการกระจายเสียง

จาก “ข้อบังคับสภาวิชาชีพกิจการการแพร่ภาพและการกระจายเสียง ว่า
ด้วยมาตรฐานทางจริยธรรมและจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพ”

“กิจการการแพร่ภาพและการกระจายเสียง” หมายถึง กิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ ตามพระราชบัญญัติองค์การจัดสรรคลื่นความถี่ และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2553 และตามพระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียง และกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. 2551 รวมถึงกิจการการแพร่ภาพและการกระจายเสียงในรูปแบบอื่นใด

“ผู้ประกอบการวิชาชีพกิจการการแพร่ภาพและการกระจายเสียง” หมายถึง ผู้รับสัมปทาน ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการ ผู้บริหารสถานี ผู้อำนวยการสถานี และให้หมายความรวมถึง ผู้ผลิตรายการ ผู้ประกอบธุรกิจโฆษณา ผู้ประกอบกิจการ ผู้ให้บริการ และบุคคลอื่นตามที่สภาวิชาชีพกิจการการแพร่ภาพและการกระจายเสียงกำหนด ตลอดจนผู้ประกอบการวิชาชีพตามกิจการที่พระราชบัญญัติองค์การจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2553 และตามพระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียง และกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. 2551 กำหนด

“ผู้ประกอบการวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับกิจการการแพร่ภาพและการกระจายเสียง” หมายถึง บุคคลที่มีอาชีพดังต่อไปนี้ เช่น ผู้จัดรายการ ผู้ดำเนินรายการ พิธีกร โฆษก ผู้ประกาศ ผู้จัดรายการวิทยุ นักแสดง นักร้อง ผู้ผลิต

ผู้ให้บริการ เจ้าหน้าที่เทคนิค และบุคลากร ที่ทำหน้าที่ต่างๆ ในกิจการการแพร่ภาพ และการกระจายเสียง หรือบุคคลอื่นตามที่สภาวิชาชีพกิจการการแพร่ภาพและการกระจายเสียงกำหนด ตลอดจนผู้ประกอบการวิชาชีพตามกิจการที่พระราชบัญญัติองค์การจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ.2553 และตามพระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียง และกิจการโทรทัศน์ พ.ศ.2551 กำหนด

“ศีลธรรม” (Moral) หมายถึง ความประพฤติที่ดีที่ชอบ หรือธรรมในระดับศีล หรือกรอบปฏิบัติที่ดี เกี่ยวกับความรู้สึกรับผิดชอบ บริสุทธิ์ เกี่ยวกับจิตใจ และเป็นหลักความประพฤติที่ดีสำหรับบุคคลพึงปฏิบัติ

“คุณธรรม” (Virtue) หมายถึง แนวความคิดที่ดีเป็นตัวบังคับให้ประพฤติดีซึ่งเป็นสภาพคุณงามความดีทางความประพฤติและจิตใจ เป็นจริยธรรมที่แยกเป็นรายละเอียดแต่ละประเภท หากประพฤติปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ ก็จะเป็นสภาพคุณงามความดีทางความประพฤติและจิตใจของผู้คน

“จริยธรรม” (Ethics) หมายถึง ข้อควรประพฤติปฏิบัติอันเกิดจากความประพฤติที่เป็นธรรมชาติ เกิดจากคุณธรรมในตัวเองก่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยในสังคม

“จรรยาบรรณ” (Code of Conduct) หมายถึง หลักความประพฤติที่เป็นเครื่อง

ยึดเหนี่ยวจิตใจให้มีคุณธรรมและจริยธรรมของบุคคลในแต่ละกลุ่มวิชาชีพ

“ลามกอนาจาร” (Obscenity) หมายถึง ความประพฤติที่น่าอับอายเป็นที่รังเกียจในด้านความดีงาม ก่อให้เกิดการยั่วยุทางกามารมณ์

“เพศสภาวะ” (Gender) หมายถึง คุณลักษณะของผู้หญิงและผู้ชายในบทบาททางสังคม พฤติกรรม กิจกรรมและคุณลักษณะที่ให้สังคมพิจารณาว่าเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง โดยเพศภาวะมิใช่เป็นเพียงการแบ่งเพศชาย เพศหญิง ทางกายวิภาคและสรีรวิทยาเพียงอย่างเดียว แต่รวมถึงการถูกกำหนดโดยสังคมและวัฒนธรรมที่กำหนดความเป็นหญิง-ชาย ความสัมพันธ์ระหว่างบทบาทหญิงชาย ลักษณะเฉพาะประจำเพศ (gender stereotype) และการยอมรับความเป็นตัวตนของหญิงชายที่เปลี่ยนแปลงไปตามเวลาและสังคม

“สิทธิส่วนบุคคล” (Privacy) หมายถึง สิทธิของบุคคลที่ประกอบไปด้วย สิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง หรือความเป็นอยู่ส่วนตัว โดยรอดพ้นจากการสังเกต การรู้เห็น การสืบความลับ การรบกวนต่างๆ

“คนพิการ” (Disabled) หมายถึง บุคคลซึ่งมีความสามารถถูกจำกัดการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวัน และการมีส่วนร่วมทางสังคม เนื่องจากมีความบกพร่องทางการมองเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ และมีความต้องการจำเป็นพิเศษด้านต่างๆ ทำให้ไม่สามารถดำเนินชีวิตและมีส่วนร่วมในสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป

“ผู้ด้อยโอกาส” (Disadvantaged) หมายถึง ผู้ประสบปัญหาความเดือดร้อนและได้รับผลกระทบในด้านเศรษฐกิจ สังคม การศึกษา สาธารณสุข การเมือง กฎหมาย วัฒนธรรม ภัย

ธรรมชาติและภัยสงคราม รวมถึงผู้ที่ขาดโอกาสที่จะเข้าถึงบริการขั้นพื้นฐานของรัฐ ตลอดจนผู้ประสบปัญหาที่ยังไม่มีองค์กรหลักรับผิดชอบ อันจะส่งผลให้ไม่สามารถดำรงชีวิตได้

“ความเปราะบาง” (Vulnerability) หมายถึง โอกาสที่จะตกอยู่ในภาวะยากลำบากในอนาคตถึงแม้ว่าในปัจจุบันจะยังไม่ต้องเผชิญกับความยากลำบาก โดยความเปราะบางเป็นสถานการณ์ที่บุคคลไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ภายหลังจากเกิดเหตุการณ์เนื่องจากไม่ได้เตรียมการจัดการหรือไม่สามารถเตรียมการจัดการกับความเสี่ยงไว้อย่างเพียงพอ

“วัฒนธรรม” (Culture) หมายถึง ลักษณะที่แสดงความเจริญงอกงาม ความเป็นระเบียบ ความกลมเกลียว ก้าวหน้าของชาติและคตินิยมอันดีงามของประชาชน (เป็นการชี้ชวนเชิญชวน วิววนให้ประชาชนร่วมกัน ทำให้เกิดความเจริญงอกงาม ให้มีความดีงามขึ้น ไม่ใช่เพียงแต่รับมรดกกันมา แต่จะต้องรักษาของเดิมที่ดี แก้ไขดัดแปลงของเดิมที่ควรแก้ไข หรือดัดแปลงวางมาตรฐานความดีความงามขึ้นใหม่แล้วส่งเสริมให้เป็น ลักษณะที่ดีประจำชาติสืบต่อไปจนถึงอนุชนรุ่นหลัง

“ชาติพันธุ์” (Ethnicity) หมายถึง การมีวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี ภาษาพูดเดียวกัน และเชื่อว่าสืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษกลุ่มเดียวกัน

“ข้ามวัฒนธรรม” (Cross-Cultural) หมายถึง การแพร่กระจายของวัฒนธรรมเพื่อให้สังคม วัฒนธรรมและกลุ่มชาติพันธุ์สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมของแต่ละกลุ่มได้

“ผู้บริโภค” (Consumer) หมายถึง ผู้ที่ได้รับหรือเข้าถึงเนื้อหา ข้อมูล และบริการจากกิจการแพร่ภาพและการกระจายเสียง ๕

คุณสิท หึงสู่!
หึง ปกป้อง!
ด้วย วูดเทค

สีย้อมไม้ วูดเทค

นี่ล่ะ **‘ตัวจริง!’** ที่ผู้ใช้งานยืนยันมั่นใจ
สีย้อมไม้วูดเทค พัฒนาคุณสมบัติพิเศษของ
เม็ดสี **UV Block Double Nano** ในวูดเทคอะควา
เพิ่มพลังปกป้อง แดด ฝน ถึง 3 เท่า
ซึมลึกถึงเนื้อไม้ สวยทน ช่วยให้ไม้แตกลอก
พิสูจน์ความเป็น **‘ตัวจริง!’** ด้วยประสิทธิภาพ
ที่เหนือชั้น และความคุ้มค่าที่เหนือกว่า

woodtect.com

Chemglaze®

The ultimate
wooden floor protection.

โพลียูรีเทนแท้ 100% ที่ดีที่สุด จาก

เคมเกลซ

- ✓ เนื้อฟิล์มสีใส เสริมความงามลายไม้ให้สวยเด่น
- ✓ แผ่นฟิล์มหนา แข็ง เหนียวและยืดหยุ่นเป็นพิเศษ
ไม่เปราะแตก ไม่เป็นรอย ไม่หลุดล่อนโดยง่าย
- ✓ สวยทน ใช้งาน คู่ค้า นานแสนนาน
- ✓ ทนต่อการขีดข่วน กระแทก น้ำร้อน น้ำเย็น กรด ด่าง

สวยงาม คู่ค้า

เข้าใจคนรักไม้

#1
Best Seller

* เคมเกลซ Z065 ขีดทนงายใน ชาติที่ดีที่สุดในตระกูลเคมเกลซ

PRECISION
ENGINEERING CO., LTD.

บริษัท ปรสิชั่น เอนจิเนียริ่ง จำกัด
คุณเกษม - คุณนวลละออ กริมย์เจริญ

ISO 9001

รับส่วนเคลือบพิเศษ เพื่อช่วยเหลืองานคริสตจักรและคริสตชนทั่วประเทศ

โทร. 02-613-8989 (ต่อ 431 คุณน้อม - สหรัฐ 'แมทริก' - แดงเดช)

บริษัท พรสิชั่น เอนจิเนียริ่ง จำกัด 153/13 ซอยทองเมือง 3 ถนนทองเมือง เขตปทุมวัน กทม. 10330

โทรสาร: 0-2217-0214 Website: www.woodtect.com, E-mail: mkt@woodtect.com

woodtect.com

สีวูดเทค อัลตรา ชิลด์

• ออล เวเธอร์ •

สีน้ำอะคริลิกแท้ 100% ชนิดกันน้ำ สำหรับภายนอกและภายใน

Titanium Technology เทคโนโลยีไททาเนียม

มอก. 2321-2549
ทนสารพิษอากาศ

ฟิล์มสีหายใจ

ราคาเฉลี่ย 30,000 บาท

LOTUS EFFECT

สีเลียนเหมือนใบบัวไม่เปื้อนน้ำ
ชะล้างคราบสกปรก

ด้วย Ultra Silicone เทคโนโลยี Super Hydrophobic โมเลกุลสีมีขนาดเล็กมาก เรียงตัวกันอย่างหนาแน่น ทำให้น้ำไม่เกาะฟิล์มสี น้ำจึงรวมตัวเป็นหยด และชะล้างคราบสกปรก เมื่อน้ำ และความชื้นไม่สะสม จึงทำให้เกิดเชื้อรา และตะไคร่น้ำ ป้องกันต่าง และคราบเกลือได้ดีโครงสร้างเหล็กด้านในไม่เกิดสนิม แต่ขณะเดียวกัน ยังคงความชื้นออกมา ป้องกันสีปัดลอกหลุด

สีวูดเทค

แม็กซ์

สีน้ำอะคริลิก 100% สำหรับภายนอกและภายใน
เกรด มอก.

Titanium Technology เทคโนโลยีไททาเนียม

มอก. 272-2549

ปกปิด พื้นผิวได้ดียิ่งขึ้น
Titanium MAX

สูตรพิเศษสารไททาเนียมทำให้ **ปกปิด** พื้นผิวได้ดียิ่งขึ้น โมเลกุลของสีขนาดเล็กเพิ่มประสิทธิภาพการเกาะติด

ปกป้อง พื้นผิวให้สวยงามนาน
Shield MAX

สูตรผสมผสานการ **ปกป้อง** พื้นผิวให้สวยงามนาน ปกป้องจากรังสี UV ไม่สะสมความชื้นไว้ ทำให้สีไม่ลอกหลุด ป้องกันเชื้อรา และคราบสกปรก

ประหยัด งบประมาณ
Saving MAX

สูตรเนื้อสีเข้มข้น เพิ่มพื้นที่ในการทา **ประหยัด** งบประมาณ เนื้อสีแน่น ปกปิดพื้นผิวได้เร็ว ทาได้พื้นที่มากขึ้น ประหยัดเวลา และงบประมาณ

PRECISION
ENGINEERING CO., LTD.

บริษัท พรีซิชั่น เอนจิเนียริ่ง จำกัด

คุณเกษม - คุณวศกร อภิรักษ์กิจ

ISO 9001

รับส่วนเคลือบพิเศษ เพื่อช่วยเหลือนานการกัดกร่อนและคราบสนิมทั่วประเทศ

โทร. 02-613-8989 (ต่อ 431) คุณน้อม - สกริษฐ์ 'แม็กซ์' - แดงเดช

บริษัท พรีซิชั่น เอนจิเนียริ่ง จำกัด 153/13 ซอยทองเมือง 3 ถนนทองเมือง แขวงทองเมือง เขตปทุมวัน กทม. 10330

โทรสาร: 0-2217-0214 Website: www.woodtect.com, E-mail: mkt@woodtect.com

woodtect.com

ภาพโหนแจ่มกว่ากัน

วันหนึ่งปีศาจแดร์โกและทูตสวรรค์อัลเจโล ตกลงกันว่าจะแข่งขันว่าภาพของใครจะแจ่มกว่ากัน ในตอนแรก ปีศาจแดร์โกได้ยกภาพของรูปปั้น บุรุษที่มีชื่อเสียงในทางไม่ดีขึ้นมาแสดง ส่วนทูตสวรรค์อัลเจโลแสดงรูปภาพของท่านนักบุญฟรังซิส อัสซีซี ผู้มีใจสุภาพ อ่อนโยนและละดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่าย เป็นมิตรกับเพื่อนมนุษย์และสิ่งสร้างทั้งหลายของพระเจ้า ปีศาจแดร์โกรู้สึกเดือดดาลและเสียหน้าเล็กน้อย มันรีบแสดงรูปของฮิตเลอร์ ผู้เข่นฆ่าผู้คนมากมายในสงครามโลกครั้งที่สอง ทูตสวรรค์อัลเจโลตอบโต้ด้วยการแสดงรูปของบุญราศีคุณแม่เทเรซาแห่งกัลกัตตา ผู้ช่วยเหลือผู้ยากไร้มากมาย โดยเฉพาะผู้ที่นอนรอความตายอยู่ที่ข้างถนน

เจ้าปีศาจสบถออกมาและคิดว่าจะจัดภาพอะไรออกมาสู้กับทูตสวรรค์อัลเจโล เมื่อคิดไม่ได้ เจ้าปีศาจร้ายก็ระเบิดหัวเราะเยาะเย้ยทูตสวรรค์ ด้วยความมั่นใจอย่างที่สุด มันกล่าวกับทูตสวรรค์อย่างโอหังว่า “ภาพที่ฉันจะแสดงต่อไปนี้จะทำให้ภาพต่าง ๆ ของแกหมดความหมายไปเลย เพราะภาพนี้แสดงถึงแสนยานุภาพอันยิ่งใหญ่ของชาตาน บิดาของฉัน” ว่าแล้วเจ้าปีศาจก็หยิบภาพของอาดัมและเอวาถูกขับไล่ออกจากสวนสวรรค์เพราะได้ทำบาปไม่เชื่อฟังพระเจ้า

“อย่าเพิ่งดีใจไป” ทูตสวรรค์ล่ำทาบ และทันทีที่เขาแสดงรูปของพระนางมารีย์ยืนอยู่แทบเชิงกางเขนของพระเยซูเจ้า ไม่ต้องสงสัยผู้ชนะคือทูตสวรรค์อัลเจโล **ฮั**

ชวนรำพึง

ที่เมืองซาริยาแห่งฟิลิป พระเยซูเจ้าตรัสกับนักบุญเปโตรว่า “เราบอกท่านว่า ท่านคือศิลา และบนศิลานี้เราจะตั้งพระศาสนจักรของเรา ประตูนรก จะไม่มีวันชนะพระศาสนจักรได้” (มธ 16:18)

แบบฟอร์ม สมัครสมาชิกใหม่

จุดมตาบต์

☐ สมัครสมาชิกใหม่

☐ ต่ออายุสมาชิก

ชื่อ.....นามสกุล.....

ที่อยู่.....

.....รหัสไปรษณีย์.....โทรศัพท์.....

☐ จุดมสาร (รายสัปดาห์ 1 ปี 52 ฉบับ 400 บาท)

☐ จุดมสานต์ (รายเดือน 1 ปี 12 ฉบับ 400 บาท)

(ชำระล่วงหน้า 5 ปี, 10 ปี มีของที่ระลึกมอบให้โดยได้ส่งเงินมาเป็นจำนวน.....บาท

โดยทาง ☐ เงินสด

☐ ธนาคารดี ส่งจ่าย ป.ณ.ยานนาวา 10120 ในนาม “ซิสเตอร์คัคคัคร์รี งามวงศ์”

☐ เช็คขีดคร่อม ส่งจ่าย “การพิมพ์คาทอลิก”

☐ โอนเงินเข้าบัญชีสะสมทรัพย์ ธนาคารกรุงเทพ สาขาซอยโอเรียนเต็ล

ในนาม “การพิมพ์คาทอลิก” บัญชีเลขที่ 226-0-006040

* กรณีโอนเงินกรุณา FAX. ใบสลิป (Pay in) กลับไปยังการพิมพ์ฯ
หรือโทรศัพท์แจ้งให้ทราบด้วย เพื่อใช้เป็นหลักฐานในการชำระเงิน
และออกใบเสร็จรับเงิน

นักบุญซีริลแห่ง กรุงเยรูซาเล็ม

(St. Cyril of Jerusalem)

(315-386)

ฉลอง 18 มีนาคม

ซีริล เกิดในครอบครัวคริสตชน ค.ศ. 315 เป็นผู้ที่ได้สืบตำแหน่งพระสังฆราชของกรุงเยรูซาเล็มต่อจากพระสังฆราชมักซีโม ค.ศ. 348 : นับเป็นช่วงเวลาที่เขาเทศน์ ที่ให้ความนิยมอาร์อุสกำลังระบาด

ซีริลมีส่วนร่วมในการต่อสู้กับคำสอนของลัทธิอาเรียนจนต้องถูกเนรเทศด้วย และบ่อยครั้งเราเห็นความกระตือรือร้นในการอภิบาลสัตบุรุษของท่านจากหนังสือ “คำสอน” (CATECHESIS) นับเป็นหนังสือคำสอนที่สำคัญที่สุดเล่มหนึ่งในสมัยแรกๆ ของพระศาสนจักร เป็นหนังสือที่อธิบายคำสอนเพื่อช่วยทำให้บรรดาคริสตชนจะได้เข้าใจข้อความเชื่อต่างๆ รวมทั้งชี้แสดงถึงข้อความของพระศาสนจักรอย่างชัดเจนยิ่งขึ้นจากคำอธิบายในหนังสือ ท่านได้ตั้งใจและทุ่มเทอย่างมากในการจัดทำหนังสือทั้งในด้านเนื้อหาและความสละสลวยของการประพันธ์ และโดยอาศัยหนังสือคำสอนเล่มนี้เองที่ได้ทำให้เราคริสตชนทราบว่าพระสังฆราชได้เอาใจใส่ในเรื่อง

การสอนคำสอนให้กับคริสตชนใหม่อย่างไร และยังทำให้เราได้ทราบถึงความเคร่งครัดอย่างไรในการยอมรับคริสตชนสำรองให้รับศีลล้างบาปได้ และพวกคริสตชนสำรองเหล่านี้จะต้องมีความรู้เรื่องคำสอนลึกซึ้งยิ่งใด ฯลฯ สิ่งต่างๆ เหล่านี้ทำให้เราได้ทราบถึงชีวิตคริสตชนในศตวรรษที่ 4 เป็นอย่างดี

ท่านซีริล ต้องการให้ผู้ที่เป็นคริสตชนทุกคนได้มีความเชื่ออย่างแท้จริง และให้เจริญชีวิตสอดคล้องกับความเชื่อนั้นด้วย และท่านได้ชี้แสดงให้คริสตชนสำรองได้แลเห็นถึงวิถีทางที่คริสตชนจะต้องดำเนินไปนั้นว่ามีขั้นตอนอย่างไร : จากศีลล้างบาปไปสู่ศีลมหาสนิท และที่สุดไปสู่การดำเนินชีวิตที่แท้จริง

“คริสตชน คือผู้ที่นำพระคริสตเจ้าไปสู่ผู้อื่น” นี่คือการตีความของคำสอนของท่านท่านซีริลถึงแก่นธนาภพในปี ค.ศ. 386 และท่านนักบุญได้รับการประกาศให้เป็นนักปราชญ์ของพระศาสนจักรเมื่อปี ค.ศ. 1882 ในสมณสมัยของสมเด็จพระสันตะปาปาเลโอ ที่ 13 ๕

ฟาร์มหน้ามหาวิหารกับขบวนคนขี่ม้า

หลังจบชั่วโมงเรียนภาษาอิตาเลียนอันแสนจะน่ากุ่มขมับ ท้องฟ้าที่อารมณ์บูดมาตั้งแต่เช้ายังไม่มีทีท่าว่าจะแจ่มใสขึ้นแต่อย่างใด ผมซึ่งใจอยู่ไม่นานก่อนจะสำรวจความพร้อมของร่มคันจิ๋วในกระเป๋าสะพายแล้วจึงเดินบ่ายหน้าจากมหาวิทยาลัยมุ่งตรงสู่ลานกว้างหน้ามหาวิหารนักบุญเปโตร วันนี้เป็นวันระลึกถึงนักบุญอันตอน อธิการ ซึ่งตรงกับวันที่ 17 มกราคมของทุกปี ในกรุงโรมมีการจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสัตว์ เท่าที่สังเกตเห็นจากที่ถูกนำมาใส่ไว้ตามเดินที่ซึ่งถูกจัดตั้งและกันเป็นคอกสำหรับพักสัตว์ สันนิษฐานว่างานนี้น่าจะถูกสงวนไว้สำหรับสัตว์เลี้ยงในฟาร์ม อย่างเช่น วัว ม้า ลา แพะ แกะ หมู ท่าน เป็ด ไก่ มากกว่าที่จะเป็นสัตว์ป่าสัตว์เลื้อยคลานอย่าง ที่เห็นตามสวนสัตว์ต่าง ๆ ทั่วโลก ผมยืนเบียดแทรกอยู่กับกองทัพมหาชนซึ่งส่วนใหญ่คงไม่พ้นเป็นนักท่องเที่ยวต่างถิ่นที่ยืนเบียดเสียดเผื่อคอยฉากต่อไปของนาฏกรรมตรงหน้าอย่างใจจดใจจ่อ ถัดจากรัวกันแสดงอาณาเขตนครรัฐวาติกันออกไปไม่เกินสิบเมตร กองดุริยางค์ทหารม้ากำลังเตรียมพร้อมสำหรับการเดินขบวน สัญญาณจากผู้เป็นหัวหน้าบันดลให้เสียงกังวานของเหล่าเครื่องดนตรีพากันล้ำแดงแสนยานุภาพแผดก้องไปทั่วบริเวณ บรรดานักดนตรีบนหลังม้าส่งางามด้วยเครื่องแบบสีน้ำเงินเข้มพร้อมผ้าคลุมสีเทาสวมหมวกประดับขนนกบนศีรษะแลดูสวยงามและน่าเกรงขาม ฟุ้งชนต่างเฝ้ารอชมการเคลื่อนขบวนที่กำลังจะบังเกิดขึ้นในอีกไม่กี่นาที ปรอยฝนเริ่มโปรยสายลงมาบาง ๆ ผมหยิบร่มในกระเป๋าขึ้นมากางเพื่อบังศีรษะไม่ให้โดนหัวตล่นงาน เจ้าหน้าที่กำลังจัดเตรียมสถานที่ด้วยการโบกมือให้ผู้เฝ้าชมหลีกออกจากเส้นทางเคลื่อนขบวน และหันไปให้ความสนใจ

กับพิธีกรรมทางศาสนาที่กำลังจะเริ่มต้นขึ้น

ณ ปะรำพิธีที่ถูกตั้งขึ้นในบริเวณเดียวกัน พระคาร์ดินัลอาวโสภาหนึ่งเริ่มกล่าวทักทายและให้โอวาทด้วยลุ่มเสียงแจ่มใส ก่อนจะนำสวดภาวนาบทข้าแต่พระบิดา ผมยืนปะปนอ้าปากชมบุขมิบท่องบทภาวนาข้าแต่พระบิดาร่วมกับพี่น้องคริสตชนที่มารวมตัวกันในบริเวณนั้น พระคาร์ดินัลกล่าวขอพรสำหรับสัตบุรุษและบรรดาสัตว์ที่มาชุมนุมกันก่อนจะประพรมน้ำเสกไปยังฝูงชนในบริเวณนั้น เท่าที่กำลังแขนของท่านจะบันดลให้เป็นไปได้ เมื่อพิธีอวยพรประชาชนและบรรดาสัตว์เสร็จสิ้นลงรถม้าแบบโบราณที่ถูกประดับประดาอย่างวิจิตรมาหากก็เคลื่อนขบวนนำหน้าไปบนถนนสายที่มีชื่อว่า Via di Conciliazione ซึ่งน่าจะแปลว่า “ถนนแห่งการคืนดีหรือการประนีประนอม” น่าสนใจดีมั๊ยครับ ถนนที่มุ่งตรงสู่นครรัฐวาติกันโดยมีมหาวิหารนักบุญเปโตร ศูนย์กลางของคริสตศาสนา นิการโรมันคาทอลิกตั้งตระหง่านอยู่สุดปลายถนน ถูกตั้งชื่อว่า “ถนนแห่งการคืนดี” ต้นกำเนิดของประวัติศาสตร์หน้านี้มาจากเหตุการณ์ความขัดแย้งระหว่างรัฐอิตาลีกับพระสันตะปาปาตั้งแต่อดีตเรื่อยมาจนกระทั่งในสมัยของมุสโสลินี ผู้นำลัทธิฟาสซิสของอิตาลี หลังจากได้ตกลงทำสนธิสัญญาลาเตรันกันเรียบร้อยแล้ว จึงได้มีคำสั่งให้สร้างถนนเส้นนี้ขึ้นมาเพื่อเป็นสัญลักษณ์ตามความหมายของชื่อถนนนั้น ขบวนคนบนหลังม้าค่อย ๆ เคลื่อนตัวออกสู่ถนนแห่งการคืนดี ความสง่างามบวกกับความน่าประทับใจของขบวนแท้เป็นการรวมตัวกันของม้ากับคนขี่ม้าที่มาจากสังกัดต่าง ๆ คันที่นำหน้าขบวนคือรถม้าโบราณแบบที่เคยวิ่งกันสนุกสนานในกรุงโรมเมื่อสักร้อยปีที่ผ่านมาซึ่งถูกลากจูงด้วยอาชาคู่ร่างใหญ่แข็งแรงมีขนเป็นพุ่มหนาตรงโคนขาตามมาด้วยขบวนทหารม้าซึ่งทรงเครื่องงดงามนั่ง

เซ็ดหน้าอยู่บนอาชาแลดูแข็งแกร่งและสง่างาม
จากนั้นเป็นขบวนคนขี่ม้าจากสังกัดต่าง ๆ มีทั้ง
ผู้ชาย ผู้หญิงแม้กระทั่งเด็กน้อยอายุสักเจ็ดแปด
ขวบแต่สามารถบังคับม้าได้อย่างคล่องแคล่ว อีก
กลุ่มหนึ่งที่น่าสนใจไม่แพ้กัน ผมไม่ทราบว่ามีมาจาก
สังกัดไหนแต่อยากให้สมญานามว่า “กลุ่มสตรี
ขี่ม้าขาว” เพราะผู้ที่เป็นสตรีล้วน ม้าแต่ละตัวก็ล้วน
สีครีมถึงเทาอ่อน สตรีบนหลังม้าอยู่ในชุดเครื่อง
แบบพร้อมผ้าคลุมสีฟ้าดงาม ผมเพิ่งสังเกตเห็น
เด็กหญิงตัวน้อยอายุไม่น่าเกินสิบขวบปะปนอยู่
ในกลุ่มนั้นด้วย เธอบังคับม้าพร้อมโปรยยิ้มอย่าง
น่ารักน่าเอ็นดู กลบเกลื่อนความตื่นเต้นที่ฉายชัด
ออกมาทางดวงตาของเธอ

ขบวนม้าม้ากับคนขี่ม้าผ่านหน้าผ่านตาผมไป
หมดแล้ว ผมหันความสนใจกลับมาด้านหลังซึ่ง
เมื่อสองวันที่แล้วยังเป็นลานโล่ง ๆ ให้นักท่องเที่ยว
เดินผ่านไปผ่านมา แต่ตั้งแต่เมื่อคืนมีการจัด
เตรียมสถานที่ ตั้งเต็นท์ กั้นคอกและเนรมิตลาน
โล่งจนกลายเป็นสนามไม่ผิดกับฟาร์มเลี้ยงสัตว์ขนาด
ย่อม ๆ และบัดนี้แต่ละคอกก็เป็นนิวาสสถานของ
บรรดาสัตว์เลี้ยงในฟาร์ม ต้องขีดเส้นใต้ว่าเฉพาะ
สัตว์เลี้ยงในฟาร์มเท่านั้น พวกเสือด สิงโต กระตัง
แรด ฮิปโปโปเตมัสหรือจะเข้ไม่น่าจะสอดคล้อง
กับจุดประสงค์ของงานและสถานที่จัดงาน แต่ละ
คอกมีป้ายกำกับชื่อและที่มาของสัตว์แต่ละตัว ซึ่ง
ถูกคัดเลือกมาอย่างพิถีพิถัน มีความสมบูรณ์
และสวยงามตามสายพันธุ์ เสียดยที่ผมมีความรู้
เกี่ยวกับพันธุ์สัตว์จำพวกนี้น้อยมากจึงได้แค่เดิมชม
ความสวยงามของสัตว์แต่ละตัว สมาชิกส่วนใหญ่
ของฟาร์มหน้ามหาวิทยาลัยหัวหินคือวัว แต่ละตัวมีขนาด
ใหญ่มีความสมบูรณ์ชนิดที่ผมนึกเอาเองว่าคงได้รับ
รางวัลมาจากการประกวดที่ไหนสักแห่ง มาถึงคอก
ที่มีม้าสองตัวยืนเคียงข้างกันอยู่ในนั้น ดูเหมือน
ฝาแฝดที่ลืมตาออกมาดูโลกพร้อม ๆ กัน สตรี
คนหนึ่งขอให้ผมถ่ายรูปให้เธอกับม้าตัวสวย ผม
รับโทรศัพท์มือถือขนาดใหญ่ของเธอมาก่อนจะจัด

ให้เธอไปสู้รูป เดินต่อมาอีกนิด ลูกหมูตัวสีชมพูจัด
ทำหูกตัวกำลังนอนเบียดกันอยู่บนกองฟางหายใจ
พืดพาตอย่างน่าอัศจรรย์ คุณยายแก่ ๆ ยกกล้อง
ถ่ายรูปขึ้นถ่ายพลงยิ้มให้กับภาพที่แสนสุข
ตรงหน้า ผมยังคงวนเวียนไปเยี่ยมทักทายเพื่อน
ร่วมโลกต่างสายพันธุ์ตามคอกต่าง ๆ นักบวช
ฝรั่งเศสกันในช่วงยวสานี่นำตาลพาเด็กน้อยห้าหกคน
มามุงดูที่กรงกระต่ายหลากสายพันธุ์พลงหัวเราะ
ชอบใจแย่งกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเจ้าสัตว์
หุยาตัวน้อยตรงหน้าเสมือนเพิ่งเคยพบเจอเป็น
ครั้งแรกในชีวิต สายฝนกระหน่ำลงมาอีกครั้งผม
จึงยอมจำนนต้องเดินกึ่งวิ่งไปยังป้ายรถเมล์เพื่อ
เดินทางกลับที่พัก

ภาพของคนบนหลังม้าผู้บังคับอาชาอันสง่า
งามและทรงพลังอย่างเชี่ยวชาญ บอกนัยยะถึงพลัง
อำนาจของมนุษย์เหนือสรรพสัตว์ ทำให้ผมนึกถึง
เรื่องราวในหนังสือปรัมกาล เมื่อครั้งที่พระเจ้าทรง
สั่งให้อาดัมเรียกชื่อสัตว์ชนิดต่าง ๆ มนุษย์ได้รับ
มอบอำนาจแห่งการดูแลรักษาสิ่งสร้างเหล่านั้น แต่
ในที่สุดความจองหองกลับส่งผลให้มนุษย์ทำบาป
ผิดต่อพระเจ้าผู้สร้างผู้ประทานชีวิต การเคลื่อนไหว
ไปบนถนนแห่งการคืนดีเสมือนย่ำเตือนเราทุกคน
ว่า บนถนนเส้นนี้นำพาเราคนบาปทุกคนกลับคืน
สู่อ้อมกอดของพระศาสนจักร มารดาผู้อาช่น
เชื่อเชิญบรรดาบุตรได้กลับสู่การอภัยที่เต็มเปี่ยม
ไปด้วยความรักของพระเจ้า เดินไปพร้อม ๆ กับ
สิ่งสร้างของพระองค์บนโลกใบเดียวกัน...โลกแห่ง
สันติสุขและความเป็นหนึ่งเดียวกัน ๕

ความดี

ดิฉันมักจะเล่าเรื่องที่เป็นอุทาหรณ์ให้คนสร้างหรือทำความดีเมื่อมีโอกาส ซึ่งทำให้ทั้งคู่ให้และผู้รับต่างอึ้งออดอึ้ง หัวใจพองโตด้วยความสุข เรียกว่า “ทำจากใจ ใจก็สุข” ค่ะ

เรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้ ดิฉันเคยเล่าให้เพื่อนๆ รุ่นพี่ และพวกพี่ๆ ที่มาจากต่างประเทศได้ฟังกันนี้ พวกเขาต่างยิ้มปลื้ม และปาดน้ำตาด้วยความรู้สึกตื่นตันใจ “ยิ้มทั้งน้ำตา” ทำให้ดิฉันพลอยน้ำตาคลอไปด้วย... ดิฉันจึงได้แชร์เรื่องดีๆ เพื่อให้พวกเขาได้ถ่ายทอดต่อๆ กันไปอย่างไม่รู้จบ บางครั้งคนเราพอมีใครหรือมีอะไรมาสะกิดโดนใจก็จะลุกขึ้นมาทำตาม เพื่อให้คนรอบข้างได้รับความสุขเบิกบานใจ ดังเช่นเรื่องนี้...

มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งเข้ามาเรียนในตัวเมือง เขาเป็นนักศึกษาที่พยายามดิ้นรนทุกวิถีทางเพื่อให้ได้เรียนจนสำเร็จ ด้วยความมานะ อดทน และขยันหมั่นเพียร จากฐานะทางครอบครัวที่ยากจน และด้วยความหิวหลังจากเลิกเรียน เขาก็เดินหาร้านอาหารเล็กๆ ที่พอจะช่วยให้เขาได้มีอะไรทานให้ท้องอืดไปในแต่ละมื้อ เพราะเขาจำเป็นต้องใช้เงินอย่างประหยัดที่สุด

สุดท้าย เขาก็เห็นร้านเล็กๆ ร้านหนึ่งที่เพิ่งเปิดใหม่ เขาเห็นคนเริ่มทยอยออกจากร้าน เขาจึงรีบก้าวเข้าไปในร้านนั้นหามุมสงบแล้วนั่งลง...

เจ้าของร้านเป็นชายร่างเล็ก เดินเข้ามาด้วยรอยยิ้มเป็นมิตร ถามเขาว่า จะสั่งอะไรดี นักศึกษาคนนั้นบอกว่า “ขอเพียงข้าว 1 ชาม และขอเพียงราดน้ำเนื้อตุ๋นให้หน่อยได้ไหมครับ?” เจ้าของร้านก็ทำตาม... เขาเห็นเด็กหนุ่มตักข้าวทานอย่างเอร็ดอร่อยเหมือนเป็นอาหารพิเศษของเขา เพียงชั่วพริบตาข้าวจานนั้นก็หมดเกลี้ยงไม่เหลือข้าวสักเม็ด นี่เขาคงจะหิวมากจึงจัดการได้รวดเร็วขนาดนี้

เจ้าของร้านจึงถามว่า จะสั่งอะไรเพิ่มอีกไหม? เด็กหนุ่มส่ายหัว และพูดเพียงเบาๆ ว่า ผมขอข้าวอย่างนี้อีกถุงได้ไหม และขอน้ำเนื้อตุ๋นราดด้วยนะครับ จะเอากลับบ้าน... เขาเพียงพูดเท่านั้น เจ้าของร้านก็เข้าใจได้ทันทีว่า เด็กหนุ่มคนนี้คงจะต้องสู้ชีวิต ปากกัดตีนถีบ ประหยัดค่าใช้จ่ายเพื่อเอาไว้อ่านหนังสือและต้องเรียนให้จบ...ฐานะทางบ้านของเขาคงยากจน จึงต้องประหยัดเงินในการใช้จ่ายถึงเพียงนี้

เจ้าของร้านรีบเข้าไปหลังร้าน เขาหากล่องใส่ข้าวแทนการใส่ถุง และเขากล่าวว่าข้าวจะบูดถ้าราดน้ำซุปลงไป เพราะเด็กหนุ่มคงเอาไว้อินตอนเช้าวันรุ่งขึ้น เขาดักน้ำซूपใส่ในถุงต่างหากอีกหนึ่งถุง และในกล่องข้าวนั้นข้างใต้ เขาก็ใส่ไข่ต้มเพิ่มให้อีก 2 ฟอง พร้อมมัดผักด้วย แต่ข้างบนมีข้าวปิดไว้

เจ้าของร้านส่งอาหารให้เด็กหนุ่มและบอกว่า “พบกันพรุ่งนี้อีกนะ ร้านนี้ยินดีต้อนรับ” เด็กหนุ่มยกมือไหว้ขอบคุณในความเอื้ออารีของเจ้าของร้าน โดยที่เด็กหนุ่มเองก็ไม่ว่าเจ้าของร้านอ่านชีวิตของเขาได้หมดว่า เขากำลังดิ้นรนและสู้ชีวิต

ภรรยาเจ้าของร้านถามสามีว่า ทำไมต้องใส่ไข่ต้มไว้ข้างใต้ข้าวด้วยล่ะ ทำไมไม่ใส่ข้างบน เขาจะรู้ว่าเราไม่คิดเงินค่าไข่ และยังให้ผักผักรักด้วย...เจ้าของร้านมองหน้าภรรยาและบอกว่า คนเรามีศักดิ์ศรี ถ้าเราให้เขาฟรีเพราะความสงสาร เขาอาจจะละอายใจไม่กล้ากลับมาหาเราอีก เพราะเขาคงจะไม่อยากได้ของฟรี เราต้องเข้าใจความรู้สึกของคนอื่น ถ้าเราเป็นเขา เราก็คงคิดเหมือนกันนั่นแหละ ต้องเอาใจเขามาใส่ใจเรา... ภรรยาเจ้าของร้านก็ยิ้มเห็นด้วยกับความคิดและการกระทำของสามี

หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา เด็กหนุ่ม (นักศึกษา) ก็เป็นลูกค้าประจำของร้านนี้ โดยซื้อข้าวเปล่า แต่จะได้กับข้าวเพิ่มฟรีทุกวัน และหากวันไหนที่เขาว่างเขาก็จะมาช่วยงานที่ร้านอาหารกวาดเก็บ และล้างจานซามที่ร้านเนื้อตุ๋นนี้ให้ฟรีๆ เช่นเดียวกัน เป็นการตอบแทนบุญคุณที่ทางร้านช่วยให้เขากินอิ่มไปได้ในแต่ละวัน

เวลาผ่านไป เด็กหนุ่มก็เรียนจบจนได้รับปริญญา และได้เกียรตินิยมอันดับหนึ่งด้วย จากนั้นเขาหายไปโดยที่ไม่ได้ติดต่อกับทางร้านอีกเลย

อยู่มาวันหนึ่งผู้ที่เป็นเจ้าของที่ดินที่ให้ร้านเนื้อตุ๋นเช่าเปิดขายอาหารนี้ เขาขอพื้นที่ดินเพื่อจะสร้างเป็นตลาดสดแทน เจ้าของร้านเนื้อตุ๋นกับภรรยา พร้อมกับลูกๆ อีก 3 คน ต่างนั่งร้องไห้ไม่รู้จะไปเปิดร้านใหม่ที่ตรงไหนอีก เพราะค่า

เช่าตึกแถวสำหรับค้าขายก็มีราคาแพงลิบลิ่วเงินกำลังทรัพย์ของเขา... พ่อค้าและครอบครัวจะอยู่อย่างไร ลูกๆ ของเขาเองก็กำลังเรียนอยู่ พวกเขาจะได้เรียนต่อหรือเปล่า? ความทุกข์บีบคลานเข้ามาอย่างรวดเร็ว ที่สุดร้านเนื้อตุ๋นก็ปิดตัวลงทันที ครอบครัวนี้มีแต่เปิดด้านไม่รู้จะไปพึ่งใคร...แต่แล้วรถเก๋งคันงามคันหนึ่งก็แล่นมาจอดที่หน้าร้าน ชายคนหนึ่งเดินเข้ามาหาพร้อมกับส่งนามบัตรให้เจ้าของร้านเนื้อตุ๋น และบอกให้พวกเขาไปพบเจ้าของโรงงาน ตามที่อยู่ในนามบัตรนี้ เพราะเจ้าของโรงงานคนนี้อายุให้ครอบครัวนี้ไปขายอาหารที่โรงงานของเขา โดยให้พื้นที่สำหรับขายอาหารฟรีๆ ไม่คิดค่าเช่าใดๆ ทั้งสิ้น เพราะเขาติดใจน้ำซุบน้ำเนื้อตุ๋นที่เคยกินทุกวัน...

เจ้าของร้านเนื้อตุ๋นและภรรยายิ้มทั้งน้ำตาด้วยความสุข... เขาทั้งสองนึกขึ้นมาได้ในทันทีว่า ชื่อและนามบัตรของคนที่เป็นเจ้าของโรงงานที่พูดถึงน้ำซุบน้ำเนื้อตุ๋นนี้ต้องเป็นเด็กหนุ่มนักศึกษาคนที่เขาเคยช่วยให้ท่องอิมได้ทุกวันจนเรียนจบ และสามารถตั้งตัวได้เร็วจนมีโรงงานเป็นของตนเอง... เจ้าของร้านเนื้อตุ๋นเป็นคนดี เด็กหนุ่มที่ขยันเรียนก็เป็นคนดี สิ่งที่เขาประพฤติและปฏิบัตินั้นเป็นสิ่งที่ดี และผลของความดีได้ตอบแทนเขาแล้ว

ดิฉันเชื่อเหลือเกินว่า พระเป็นเจ้าทรงทราบถึงการกระทำต่างๆ ของ “คนดี” คนขยัน ชื่อสัตย์ อดทน และสู้ทน เขาทำความดีโดยไม่หวังผลตอบแทน แต่ที่สุดแล้วความดีก็ผลิตดอกออกผลตอบแทนคนที่ทำความดีนั้นอย่างคาดไม่ถึงด้วยเฉกเช่นกัน... “ท่านต้องรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง” (มธ 22:39)...ดิฉันหวังว่าบทความเรื่องนี้จะ เป็นอุทาหรณ์ที่ดีสำหรับทุกท่านนะค่ะ... สวัสดิ์ ๕

ASSUMPTION COLLEGE

เปิดสอนในระดับชั้น ป.1 ถึง ชั้น ม.6 หลักสูตรสถานศึกษา
และหลักสูตรภาษาอังกฤษ (English Program)
สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม
164 ซ.สาทร 11 เขตยานนาวา กรุงเทพฯ 10120
โทร. 0-2675-6970-84 โทรสาร 0-2212-2310
<http://www.assumption.ac.th>

โรงเรียนอัสสัมชัญ
26 ซ.เจริญกรุง 40 เขตบางรัก กรุงเทพฯ 10500
โทร. 0-2630-7111-25 โทรสาร 0-2237-7769
www.facebook.com/AssumptionCollege1885

ASSUMPTION COLLEGE ENGLISH PROGRAM

Tambon Phan Tai Norasingha, Muang District, Samut Sakhon, 74000

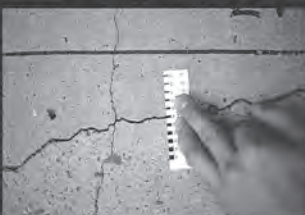
โรงเรียนอัสสัมชัญหลักสูตรภาษาอังกฤษ
เป็นโรงเรียนลำดับที่ 17 สังกัดมูลนิธิ
คณะเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทย
มีเป้าหมายหลักในการจัดการศึกษา เพื่อสร้าง
มาตรฐานคุณภาพการจัดการเรียนการสอน
หลักสูตรภาษาอังกฤษที่ตอบสนองความต้องการ
ของผู้ปกครอง โดยนักเรียนได้เรียนภาษาอังกฤษ
อย่างมีคุณภาพในบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้

เปิดรับสมัครนักเรียนชายหญิง ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - มัธยมศึกษาปีที่ 6 (Year 1 - 12)
ข้อมูลเพิ่มเติม www.acep.ac.th โทร. 034-872-040-43, 080-101-2552, 090-418-2552, 090-419-2552
โทรสาร 034-872-044 ในวันและเวลาราชการ

**UNION
ASSOCIATES
THAI
CO., LTD.**
Since 1969

ผู้ผลิตและจำหน่ายเคมีภัณฑ์ก่อสร้าง
พร้อมบริการติดตั้งงานระบบป้องกันการรั่วซึมทุกชนิดของอาคาร
งานเคลือบพื้นโรงงานอุตสาหกรรม
งานเสริมความแข็งแรงและซ่อมแซมโครงสร้างคอนกรีต
แก้ไขรอยแตกร้าวของอาคาร งานป้องกันสนิมโครงสร้าง
งานหยุดน้ำรั่วตันที่ด้วยวัสดุที่มีคุณภาพและทันสมัย
โดยช่างที่มีความชำนาญ และประสบการณ์สูง
พร้อมการรับประกันผลงาน

- จำหน่ายเคมีภัณฑ์ก่อสร้าง น้ำยาผสมคอนกรีต
ซีเมนต์กันซึม วัสดุซ่อมแซม ฯลฯ
- รับเคลือบพื้น EPOXY, PU และส่วนต่างๆ
ของโรงงาน เพื่อทนทานต่อแรงกระแทก
ลดการสึกกร่อน จากแรงเสียดสีและจากสารเคมี
- รับเคลือบสารป้องกัน การกัดกร่อนจากสารเคมี
- รับติดตั้งระบบป้องกันการรั่วซึมอาคารทุกชนิด

- งานหยุดร่องรอยต่อถนน พื้นโรงงาน และ
โครงสร้างคอนกรีต ด้วยวัสดุฉนวนกันน้ำหลายชนิด
- งานซ่อมแซมรอยรั่วซึม รอยแตกร้าวโครงสร้าง
คอนกรีตด้วยวิธี injection
- งานระบบสีกันความร้อน สะท้อนความร้อนจาก
แสง UV ได้มากกว่า 97%

บริษัทยูเนียน แอ็สโซซิเอตส์ (ไทย) จำกัด

20 ซอยประชาอุทิศ 59 แขวง 1 ถนนประชาอุทิศ
แขวงบางมด เขตทุ่งครุ กรุงเทพฯ 10140
โทรศัพท์ 02 4279380-1 แฟกซ์ 02 427 9492
email: sales@union-thai.com / www.union-thai.com

ทางเลือกใหม่ ผลลัพธ์ใหม่

ขอตั้งคำถามกับผู้อ่านให้คิดเล่นๆ ก่อนว่า จากบ้านของผู้อ่าน ไปยังที่ทำงาน หรือ โรงเรียน สัมัยประถมศึกษา สามารถเดินทางไปได้กี่ เส้นทาง และมีวิธีการเดินทางได้กี่วิธี

หากตอบแบบรวดเร็ว อย่างฉับพลันทันที น่าจะได้คำตอบว่า มีเพียงเส้นทางเดียว และวิธีเดียว เพราะเป็นการตอบจาก “ประสบการณ์” ที่เดินทางอยู่เป็น “ประจำ” จน “เคยชิน”

หากคิดช้าๆ แล้วตอบ อาจเริ่มมีทางเลือกของเส้นทางและวิธีการเดินทางที่มากกว่าคำตอบแรกที่ตอบแบบรวดเร็ว

หากให้เวลาครุ่นคิดมากขึ้น หรือมีการช่วยกันคิดมากขึ้น คำตอบ ย่อมมีเพิ่มมากขึ้นเช่นกัน ซึ่งอาจทำให้เราได้รู้เส้นทางใหม่ๆ เช่น เข้าซอยนั้น ออกซอยนี้ อ้อมไปทางนั้น แล้วตัดออกทางนี้ หรือรู้วิธีการเดินทางแบบใหม่เช่น นั่งรถตู้โดยสาร นั่งรถประจำทาง เดินไป ขี่จักรยาน ช้อนมอเตอร์ไซด์ ขับรถไปจอดครึ่งทางแล้วต่อรถสาธารณะ เป็นต้น

เรียกได้ว่า เส้นทางและวิธีการเดินทางนั้นมีเยอะมาก เยอะจนบางครั้ง เราอาจไม่ได้คิด และคิดไม่ถึงว่า วิธีการนี้มีด้วย หรืออาจเป็นคำตอบที่เราคาดไม่ถึง เป็นคำตอบที่เป็นจุดได้คำตอบอย่างมาก

นั่นสะท้อนให้เห็นอย่างหนึ่งว่า... เรามักจะให้คำตอบจาก “ความเคยชิน” หรือ “ประสบการณ์เดิม” ที่ทำอยู่เป็นประจำ และนั่นเอง อาจทำให้

เราขาด “ประสบการณ์ใหม่” หรือ การคิดทาง “ทางเลือกใหม่”

มีคนจำนวนไม่น้อย ที่เดินทางจากบ้านไปทำงานทุกวัน แล้วบ่นการจราจร อยู่ทุกวัน ว่า “รถติด” โดยที่ตนเอง “ไม่ได้ทำอะไรใหม่” หรือเปลี่ยนแปลงใดๆ

คนเหล่านี้ จึงผูกตัวเอง “ติด” อยู่กับ “ปัญหา” และ “วนเวียน” หรือ “จม” อยู่กับปัญหา จนเสียเวลา สูญพลังงาน

เพราะลืมนึกที่จะมองหา “ทางออก” เอาแต่ตอกตัวเองให้อยู่แต่กับ “ปัญหา.... ปัญหา... และปัญหา”

ในทางจิตวิทยา มีทฤษฎีการให้คำปรึกษา ทฤษฎีหนึ่งชื่อว่า “การให้คำปรึกษาแบบทฤษฎีโซลูชั่น-โฟกัส” หรือ SFBT (Solution-Focused Brief Therapy) พัฒนาในปี 1980 โดย Steve de Shazer และ Insoo Kim Berg ซึ่งเน้นการมุ่งอนาคต ที่เน้นการหาคำตอบให้กับปัญหา มากกว่าสนใจปัญหาที่จะทำให้เกิดเป็นปัญหาถ้าจะว่าง่ายๆ นักทฤษฎีในวิธีการนี้ได้นำเสนอให้แบ่งเวลาออกเป็น 2 ส่วน เมื่อมีปัญหา คือ ใช้เวลา 20% สำหรับการพูดถึงปัญหา (problem talk) และอีก 80% สำหรับการพูดคุยกหาทางออกให้กับปัญหา (solution talk)

เพราะ... ชีวิตไม่เคยมีใครที่ไม่มีปัญหา.... ต้องถามตัวเองว่า จะจมอยู่กับปัญหา หรือ จะออกจากปัญหา

คนหมดทางเลือก คือคนที่ใช้วิธีการแบบเก่า กับปัญหาเก่า แต่คาดหวังจะได้ผลลัพธ์ใหม่

คนมีทางเลือก... คือคนที่คิดหาวิธีการใหม่ กับปัญหาเก่า เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ใหม่

แม้ว่า ไม่มีใครรับประกันได้ ว่าทางเลือกใหม่ วิธีการใหม่ ที่เลือกใช้ จะได้ผลลัพธ์ใหม่ ดังที่ใจหวังหรือไม่ อย่างไรก็ตาม.... มันย่อมดีกว่า การลองทางแบบเดิมๆ ที่รู้อยู่แต่มีกลิ่นว่า ไม่อาจมีการเปลี่ยนแปลงใดๆ ที่เกิดขึ้น

เมื่อไม่ได้ผล ก็เปลี่ยนมันเสียใหม่ (If it is not working, do something different)

หากมาถูกทาง แต่ยังไม่ได้ผล ก็ให้ลองทำมันมากขึ้น ทำเพิ่มขึ้นไปอีก อย่าเพ็งลัม หรือเลิกไปเสียดื้อๆ หรือลองทำอะไรดูเพิ่มเติม (If it doesn't work, don't "try harder", rather stop doing it, and do (or view) something else)

ในทางกลับกัน หากวิธีการใหม่ ทางเลือกใหม่ สามารถให้ผลลัพธ์ใหม่ได้.... จงทำมันต่อไปอีก (If it works, do more of it)

ทางเลือกใหม่ที่ดี ย่อมทำให้เราออกจากพันธนาการแบบเดิมๆ ที่เราติดยึดอยู่.... และทำให้เรานั้นมี "ชีวิตใหม่" ได้

จุดเริ่มต้นของทางเลือกใหม่ จึงสามารถฝึกตนเองได้ ดังนี้

มุ่งหาทางออกในอนาคต มากกว่า การคิดแต่ปัญหาจากอดีตมาจนถึงเวลา ณ ปัจจุบัน นั่นเพราะ เราสามารถทำในปัจจุบัน เพื่อให้อนาคตดีขึ้น และเมื่อเหตุการณ์ที่ดีขึ้นผ่านไป สิ่งนั้นจะกลายเป็นอดีตที่ตามมา

มุ่งสนใจกับสิ่งที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนในทางดีขึ้น แม้เกิดเพียงเล็กน้อย เพราะนั่นคือจุดเริ่มต้น ของการเปลี่ยนแปลงในสิ่งที่ยิ่งใหญ่ได้ในอนาคต

ให้คุณค่าตนเองกับสิ่งที่ทำได้สำเร็จมากกว่า การฆ่าตัวคุณเองกับสิ่งที่ล้มเหลว

“เริ่มทำได้แล้ว ดี ดี ดี.. เรามาถูกทางแล้ว” แทนการกล่าวโทษว่า “เมื่อไร เราจะทำได้ ทำเป็นสักที” “โอ๊ย... ไม่ได้อีกแล้ว เชิงจริง เบื่อจัง”

ฝึกพูดใช้ภาษาแห่งทางออก เพราะจะทำให้เราได้เห็นหนทางสว่าง ลดการใช้ภาษาแห่งปัญหา เพราะจะทำให้เราหลงไปอยู่ในที่มืดมน จงเรียนรู้ที่จะพูดว่า “จะอย่างไรต่อ จะลองทำอะไรดี” แทนการพูดว่า “เกิดอย่างนี้ได้อย่างไร ทำไมต้องมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นในชีวิตของฉันด้วย”

จงระลึกอยู่เสมอว่า “ปัญหาไม่ได้เกิดขึ้นกับเราตลอดเวลา... แต่การปรับเปลี่ยน เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนั้นสามารถทำได้อยู่ในทุก ณ ขณะเวลา”

ลองจัดสรรเวลา จัดสรรชีวิต สร้างทางเลือกใหม่ให้กับตนเอง เพราะนั่นจะเป็นการทำให้ชีวิตเราทรงพลัง และมีคุณค่าเพิ่มมากขึ้น อย่างมีปัญญาที่ทรงประสิทธิภาพในเส้นทางการเดินทางแห่งชีวิตได้ในที่สุด

ทางเลือกใหม่.... ผลลัพธ์ใหม่... เป็นทางออกที่ดีกว่า... “ปัญหาร้อยละ 20 ทางออก ร้อยละ 80”

The Imitation Game : ถอดรหัสกู้โลก

หนังยอดเยี่ยมรางวัลออสการ์ปีนี้มีความน่าสนใจ เจ็ดเรื่องเข้าฉายในบ้านเรายกเว้น Selma เรื่องหนึ่งที่มีโอกาสเขียนแนะนำในอุดมคติไปแล้วคือ Boyhood หนังตั้งที่กวาดรางวัลไปแล้วหลายสถาบัน อีกเรื่องที่ได้ดูจากดีวีดีคือ The Grand Budapest Hotel แม้ชื่อหนังจะไม่ได้หรือหาอะไรและในช่วงต้นเรื่องอาจไม่ค่อยดึงดูดความสนใจเท่าไรแต่ยิ่งดูยิ่งสนุกและเพลิดเพลินกับงานด้านภาพและการกำกับศิลป์ของหนัง นักวิจารณ์ท่านหนึ่งบอกว่าหนังเรื่องนี้ถ้าจะให้ดีต้องดูในโรง

เรื่องล่าสุดที่ดูคือ The Imitation Game สร้างอิงจากชีวประวัติของ อัลัน ทูริง นักคณิตศาสตร์ชาวอังกฤษที่เป็นผู้นำในการถอดรหัสนิกมาของนาซี ว่ากันว่าด้วยคุณูปการของเขาช่วยทำให้สงครามโลกครั้งที่สองจบลงเร็วขึ้นถึงสองปี ช่วยชีวิตผู้คนทั่วโลกได้เป็นล้านและอีกหลายเมืองไม่โดนทำลายล้าง แต่น่าเสียดายหลังเข้าสู่สภาวะปกติเมื่อสิ้นสุดสงครามเพียงไม่กี่ปีเขาถูกจับในข้อหาหมิ่นพหุติกรรมรักร่วมเพศ เพราะอังกฤษในช่วงเวลานั้นเรื่องเช่นนี้เป็นสิ่งผิดกฎหมาย

หนังกำกับโดย มอร์เทน ทิลดัม ชาวนอร์เวย์ ดัดแปลงจากหนังสือชื่อ Alan Turing : The Enigma ของ แอนดรูว์ ฮอดจ์ จากบทหนังของ แกรห์ม มัวร์ เล่าชีวิตของทูริงสามช่วงเวลาด้วยกันคือตอนที่เขาเป็นนักเรียนประจำที่โรงเรียนเชอร์บอร์น (รับบทโดยอเล็กซ์ ลอว์เทอร์) เป็นเด็กเรียนเก่งแต่มีพฤติกรรมแปลกๆ บางอย่างจนถูกเพื่อนเกล้งเป็นประจำ แต่เขาก็มีคริสโตเฟอร์ (เจ็ค เบนนอน) เป็นเพื่อนสนิทคอยช่วยเหลือ ปกป้องและให้กำลังใจเสมอ และแนะนำว่าเขาน่าจะเป็นคนที่เก่งเรื่องการถอดรหัส

แกนเรื่องหลักของหนังคือช่วงที่เกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 แล้ว รับบททูริงโดย เบนดิกต์ คัมเบอร์เบทช์ เขาเป็นหัวหน้ากลุ่มในการกิจลับของรัฐบาลอังกฤษเพื่อถอดรหัสนิกมาของนาซีที่สื่อสารกับทหารทั่วโลกแต่ปัญหาคืออ่านแล้วไม่เข้าใจว่ารหัสที่ได้สั่งการเรื่องการโจมตีฝ่ายสัมพันธมิตรอย่างไรบ้างและนาซีเปลี่ยนรหัสที่ใช้ทุกวันเมื่อถึงเวลาเที่ยงคืน สถานที่ทำงานของพวกเขาอยู่ภายในโรงงานผลิตวิทยุ เพื่อนร่วมงานคือ ฮิวจ์ อเล็กซานเดอร์ (เมทิว กูด) แซมบี้หมากรุกโลก และจอห์น แครินครอส

(อัลเลน ลีช) และอีกสองคนที่ทูลริงคัดเลือกรมาจากการให้แก้ปริศนา “คอร์สเวิร์ด” หนึ่งในนั้นคือ โจแอน คลาร์ก (เคียร์รา ไนท์ลีย์) ซึ่งต่อมาเป็นเพื่อนสนิทของเขาและแม้จะเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวแต่ก็มีบทบาทสำคัญในการช่วยถอดรหัสลึกลับมาและ ปีเตอร์ ฮิลตัน (แมทธิว เบียร์ด)

แกนเรื่องที่สามของหนังคือช่วงหลังสงครามในเหตุการณ์ที่บ้านพักของทูลริงในเมืองแมนเชสเตอร์ที่โดนโจรบุกหรือข้าวของ ตำรวจสืบจนพบผู้ต้องหาและเชื่อมโยงว่าเขามีพฤติกรรมรักร่วมเพศซึ่งในช่วงเวลานั้นถือว่าผิดกฎหมายและเขามีโอกาสบอกเล่าเรื่องราวที่ทำในช่วงสงครามให้กับนักสืบ โรเบิร์ต น็อค (โรรี คินเน็กซ์)

คุณภาพของหนังการันตีจากที่ได้รับเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลออสการ์ถึงแปดสาขานอกจากหนังยอดเยี่ยมแล้ว รางวัลอื่นได้แก่ ผู้กำกับ, นักแสดงนำชาย (คัมเบอร์เบธ), นักแสดงสมทบหญิง (ไนท์ลีย์), บทดัดแปลง, กำกับศิลป์, ลำดับภาพและดนตรีประกอบ

ไม่ว่าในวันประกาศผลออสการ์หนังเรื่องนี้จะได้รางวัลหรือไม่ก็ตามแต่ก็มีอาฉลตทอนคุณค่าของหนังได้ เจกเช่นเดียวกับชีวิตของทูลริงและเพื่อนร่วมภารกิจของเขาที่แม้จะสามารถถอดรหัสลึกลับมาได้สำเร็จ แต่การนำมาใช้ต้องทำอย่างรอบคอบและรัดกุมมิเช่นนั้นนาชีจะจับได้ว่าฝ่ายสัมพันธมิตรถอดรหัสได้แล้ว จนเกิดเป็นฉากดราม่าที่ปีเตอร์ขอร้องให้ทูลริงรายงานสิ่งที่ถอดรหัสการโจมตีเรือรบของฝ่ายสัมพันธมิตรให้ทางการทราบเนื่องจากพี่ชายของเขาประจำการอยู่บนเรือรบลำหนึ่ง.... ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขาเป็นพนักงานแบบปิดทองหลังพระจริงๆ เพราะนี่คือภารกิจลับของรัฐบาลแม้สงครามจบลงแล้วแต่ก็ไม่สามารถเปิดเผยให้ใครรู้ได้

ด้วยส่วนผสมที่สอดประสานกลมกลืนงดงามในทุกองค์ประกอบของหนัง รวมเข้ากับการเล่าเรื่องด้วยภาษาสละสลวย และการแสดงที่ยอดเยี่ยมทั้งของคัมเบอร์เบธ ไคร์ที่ดูชีร์ลส์ Sherlock ย่อมทราบถึงฝีมือลายมือของเขาดีอยู่แล้ว การได้เล่นกับไนท์ลีย์ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกันอยู่แล้วและเคยเล่นเรื่องเดียวกันมาใน Atonement (2007) ให้การแสดงที่เคมีเข้ากันได้ดี แม้บทของเธอจะไม่มากเหมือนกับเรื่อง Begin Again แต่การแสดงของเธอจากทั้งสองเรื่องย่อมตราตรึงในหัวใจของผู้ชม

ชีวิตของทูลริงอัจฉริยะคนหนึ่งของโลก สิ่งประดิษฐ์ของเขาที่ช่วยถอดรหัสลึกลับมาคือต้นแบบที่พัฒนากันต่อมาจนเรามีคอมพิวเตอร์ใช้ทุกวันนี้ แต่คนเช่นเขากลับถูกอำนาจรัฐและกฎหมายที่ไม่เป็นธรรมทำร้ายทั้งร่างกายและจิตใจ แม้จะผ่านไปอีกหลายสิบปีกว่าที่อังกฤษโดยสมเด็จพระราชินีนาถเอลิซาเบธที่ 2 จะพระราชทานอภัยโทษในนามของรัฐบาลต่อสิ่งที่ได้ทำผิดพลาดไปกับวีรบุรุษของอังกฤษหรือของโลกผู้นี้เมื่อสองปีก่อน และหนังเรื่องนี้ได้ให้บทเรียนกับเราด้วยว่านอกจากความเก่งแล้วความสำเร็จเกิดขึ้นจากการทำงานเป็นทีม มีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนร่วมงาน และต้องผ่านอุปสรรคและความท้าทายนับครั้งไม่ถ้วน

“ความสุขอยู่ใกล้ตัว”

.....ปลั๊กวอกเข้าไปที่ในป่า
ที่บนดอยบ้านเขามันหนาวจัง

.....เขาเชิญเข้าเฝ้าไฟข้างในบ้าน
ส่องมือชุกแบบเสื้อเมื่อตอนเย็น

.....พันชายคาเข้าไปได้เห็นภาพ
พอบรรเทาหนาวคลายไปตามกาล

.....เพลเข้าก่อนตะวันจะโผล่ออก
ต่างจำเรณูเพลินใจไปตามกัน

.....บนเส้นทางสายฝันอันวิจิตร
มีความสุขเพราะชำนานในการเดิน

.....ใช้ชีวิตพอดีดีอย่างมีความสุข
ช่วงเวลาที่ดีมีไม่นาน

ถึงโอ้อ่าสุขสบายไว้ข้างหลัง
แต่ละหลังยังอุ่นด้วยถุ่นฝัน
ที่หนาวชานพอแรงแข็งใจฝัน
ทนแข็งขึ้นต่อไปคงไม่นาน
ร้อนวูบวาบอุ่นขึ้นด้วยฝันผลาญ
พื้งก้อนด่านผ่านสายก็หายพลัน
ทะเลหมอกสะพรั่งถึงสวรรค์
พระสร้างสรรค์ธรรมชาติไม่ขาดเกิน
ใช้ชีวิตเรียบง่ายไม่ขัดเขิน
ถึงมีเงินมากพอก็ป่วยการ
ให้สนุกโดดเด่นเป็นแก่นสาร
จิตเบิกบานสราญได้ในทุกวัน....

“ชีวิตที่ ... สุดยอดที่สุด มีพลังมากที่สุด ไร้ขีดจำกัดที่สุด !?!”

ผมได้ยินได้ฟังจากเยาวชน นักศึกษา และผู้คนจำนวนมากที่ไม่ค่อยให้ความสนใจเรื่องการพัฒนาชีวิต การเรียน การทำงาน มิตรภาพ ความสัมพันธ์ ความรัก ความสุขในชีวิต ชุมชน สันติ สังคม ธรรมชาติ... พวกเขามีคำถามที่ทำให้หัวใจผมเต้นแรงขึ้นๆว่า... **“จะอย่างไรให้ชีวิตของเรา ... สุดยอดที่สุด มีพลังมากที่สุด ไร้ขีดจำกัดที่สุด...?”**

ผมพบว่าคำตอบที่จะมีคุณค่า มีความหมายมากที่สุดกับเราแต่ละคน... ก็คือ **“คำตอบที่มาจากตัวเราเอง มาจากหัวใจของเราเอง”** เพราะคำตอบที่มาจากหัวใจของเราเองนั้น มีพลัง มีความหมาย โดนใจ ภูมิใจ และทำให้เราอยากทำบางอย่างด้วยหัวใจของเรา ทำด้วยความสมัครใจ ยินดี เต็มใจ... ซึ่งแตกต่างจากคำตอบที่คนอื่นบอกให้เราทำโดยที่เราไม่ได้ยอมรับด้วยหัวใจของเราจริงๆ ...

ด้วยเหตุนี้ผมจึงเห็นคุณค่าของพลังจากการค้นพบคำตอบด้วยตนเองเป็นอย่างมาก ...ผมจึงขอแบ่งปันตัวช่วยหรือเครื่องมือหนึ่งในการหาคำตอบด้วยตัวเอง... ตัวช่วยตัวนี้ชื่อว่า **“โมเดลแห่งการเติบโต” (Grow Model)** ในบทความนี้เราจะใช้เป็นเหมือนการ **“โค้ชตัวเอง”** อย่างง่ายครับ... (แต่ท่านสามารถใช้ได้กับการสนับสนุนคนอื่นให้ค้นพบคำตอบของตนเองได้ด้วยเช่นกันครับ) ผมเรียนรู้ ผึกฝนตนเองเห็นผลต่อการเปลี่ยนแปลงชีวิต จึงนำมาสนับสนุนผู้คน

ในกระบวนการฝึกอบรมเพื่อการพัฒนาตน พัฒนาคน พัฒนาองค์กร และชุมชนครับ... ตัวช่วยนี้ปฏิบัติได้ง่ายแต่มีพลังมากครับ... ผมเรียนรู้และฝึกปฏิบัติจากอาจารย์ Martha Lasley¹ ปรมาจารย์โค้ชเพื่อการเปลี่ยนแปลงที่ผมนับถือท่านอย่างมากครับ... ท่านผู้อ่านลองจะทำได้ด้วยตนเองก็ได้ครับ

“โมเดลแห่งการเติบโต” (Grow Model) มี 4 ขั้นตอนครับ

1. **ฉันต้องการอะไร (Goal)** คือการถามตนเองว่า เป้าหมายของฉันคืออะไร? อะไรคือเป้าหมายที่มีพลังดึงดูดใจฉัน? เช่น ฉันอยากเห็นชีวิตของฉันเป็นอย่างไรที่สุดยอดที่สุด มีความหมายที่สุด มีค่ามากที่สุด งดงามที่สุด, ฉันอยากทำงานที่ใจรักและเลี้ยงพ่อแม่ได้อย่างมีความสุข, ฉันอยากเรียนอย่างสนุกสนานเพื่อดูแลตนเองและทำประโยชน์กับคนอื่น,

2. **สำคัญกับฉันอย่างไร (Reality)** ให้เราหาคุณค่าของสิ่งที่ต้องการว่ามี “อะไรที่สำคัญ/มีคุณค่ากับชีวิตของเราจริงๆ?” “อะไรทำให้เราอยากเห็นหรือต้องการเช่นนั้น?” นอกนั้นอาจมีคำถามอื่นที่ช่วยไตร่ตรอง เช่น การตั้งคำถามกับตนเองว่า อะไรคือสิ่งที่ฉันห่วงใยที่สุด? อะไรเป็นอุปสรรคที่ฉันเผชิญอยู่%.....

¹ Martha Lasley ปรมาจารย์โค้ชเพื่อการเปลี่ยนแปลง, เพื่อการเติบโตขององค์กรด้านการเปลี่ยนแปลงทางสังคม, ผู้ก่อตั้งองค์กร “Leadership That Works”, ผู้เขียน Courageous Visions, Facilitating with Heart, and Coaching for Transformation.

3. **เพิ่มทางเลือก (Options)** เป็นการหาทางเลือกให้มากที่สุด, ระดมสมอง, ระดมทางเลือกที่จะทำให้ความต้องการของเราเป็นจริงให้ได้มากที่สุด, มีทางเลือกอะไรบ้างที่จะนำไปสู่สิ่งที่ฉันต้องการ?.....
.....
.....

4. **สิ่งที่ฉันจะทำ (Will)** คือการทำให้เป็นภาคปฏิบัติ ลงมือทำได้ ชัดเจน เจาะจงว่าจะทำอะไร เมื่อไร เช่นสิ่งที่สุดท้ายอดที่ฉันจะทำในขณะนี้ 1-3 อย่างคืออะไร? ...ฉันจะทำอะไรเพื่อให้ความต้องการของฉันเป็นจริง? ฉันจะทำอะไร/ทำเมื่อไร? ฉันวางแผนเพื่อสิ่งที่ฉันต้องการอย่างไร? ฉันมีขั้นตอนที่จะลงมือทำอย่างไร? ฉันจะเริ่มทำเมื่อไร? ถ้าให้ระดับคะแนน 1 ถึง 10 ฉันมั่นใจทุ่มเทตนเองที่ระดับเท่าไร?.....
.....
.....

ผมเห็นว่าธรรมชาติของชีวิตมนุษย์เราทุกคนมีความคล้ายคลึงกับโมเดลแห่งการเติบโตอย่างน่าสนใจครับ ... และแม้ว่าผมแน่ใจในศักยภาพของมนุษย์เราว่าไม่จำเป็นต้องใช้โมเดลแห่งการเติบโตเราก็เติบโตได้... เพราะชีวิตของเราแต่ละคนเป็นไปตามธรรมชาติของการเติบโตอยู่แล้ว ... อย่างไรก็ตาม สำหรับพวกเราหลายคนโมเดลแห่งการเติบโตอาจเป็นเครื่องมือ/ตัวช่วยหนึ่งที่เป็นประโยชน์เปรียบเสมือนแผนที่ในการเดินทางได้ไม่มากนักน้อยครับ ...

ผมได้ลองมองไปถึงชีวิตของคุณแม่ที่เรา
แห่งกัลกัตตา (บุญราศีเทเรซา) หรือแม่ชีเทเรซา และนักบุญอิกญาซิโอแห่งโลโยลาที่ผมชื่นชมและประทับใจในชีวิตของท่านเป็นอย่างมาก ...จะสังเกตได้ว่าท่านทั้งสองมีจุดเปลี่ยนสำคัญที่ความปรารถนาซึ่งมาจากประสบการณ์ภายในที่ท่านได้รับการสัมผัสจากพระเจ้า และท่านมีส่วนร่วมในการตัดสินใจและลงมือทำเต็มกำลังแม้ว่าจะมีอุปสรรคที่ในสายตาของเรามนุษย์เห็นว่าเป็นไปไม่ได้ก็ตาม

จุดเปลี่ยนที่สำคัญในชีวิตของคุณแม่ชีเทเรซาก็คือ **วันหนึ่งเมื่อท่านนั่งรถไฟและเห็นผู้คนอดอยากจำนวนมาก ทั้งสองข้างทาง ท่านมีประสบการณ์ภายในที่ได้สัมผัสพระเจ้าจนทำให้ท่านตัดสินใจขออนุญาตไปทำงานในสลัมเพื่อช่วยเหลือคนยากจน** แต่ในสมัยนั้นการที่แม่ชีเทเรซาจะออกมาทำงานนอกอารามนั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย ... ท่านจึงปรึกษากับพระสงฆ์ ต่อมาท่านได้ขอร้องกับพระสังฆราช และพระสังฆราชได้ส่งเรื่องไปยังพระสันตะปาปาให้อนุญาตท่านเป็นกรณีพิเศษ ... หลังจากนั้นประมาณ 2 ปี ท่านจึงได้รับอนุญาตเป็นพิเศษให้มาทำงานในสลัมได้ โดยท่านเดินทางไปศึกษาวิชาพยาบาลที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งก่อน... ท่านได้ทำงานและมีผู้สนใจมาบวช จนในที่สุดพระสังฆราชได้แต่งตั้งกลุ่มของท่านให้เป็นคณะนักบวชที่ชื่อว่า **“คณะธรรมทูตแห่งเมตตาธรรม”** นับตั้งแต่นั้นมาผู้คนส่วนใหญ่เรียกท่านว่าแม่ชีเทเรซา **ท่านได้อุทิศตนอย่างต่อเนื่องในการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่นอนรอความตายอยู่ข้างถนน ให้พวกเขาตายอย่างสงบในความรักของพระเจ้า** ผ่านการดูแลจากท่านและซิสเตอร์ในคณะของท่าน สำหรับท่าน**นักบุญอิกญาซิโอแห่งโลโยลา** จุดเปลี่ยนสำคัญในชีวิตของท่านเกิดขึ้น เกิดขึ้นในขณะที่ท่านกำลังพักฟื้นจากการบาดเจ็บที่ขาของท่านอันเนื่องมาจากการต่อสู้ในสงคราม... **ท่านมีประสบการณ์ความขัดแย้งภายในจิตใจเป็นสองด้านระหว่างการเป็นอัศวินที่กล้าหาญกับการติดตามพระเยซูเจ้า...** ในที่สุดท่านตัดสินใจเลือกการติดตามพระเยซูเจ้า... เพราะท่านพบว่าท่านมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะอุทิศตนให้กับพระเยซูเจ้า... **“เพื่อเทิดพระเกียรติมงคลของพระเจ้าและเพื่อความรอดของเพื่อนมนุษย์”** ... หลังจากนั้นท่านได้เริ่มการสอนฝึกการปฏิบัติจิตตั้งแต่ท่านยังเป็นฆราวาส แต่ท่านได้ถูกฟ้องร้อง สอบสวน และท่านต้องขึ้นศาลศาลนามากมายหลายครั้ง ซึ่งพวกเขาก็ไม่พบว่าท่านทำผิดแต่ประการใด... ท่านเห็นว่าเหตุการณ์เหล่านี้เป็นอุปสรรคแก่ท่านในการอุทิศตนต่อพระเยซูเจ้า ท่านจึงตัดสินใจเรียนเทววิทยาและบวชเป็นพระสงฆ์ ต่อมาภายหลังท่านได้ก่อตั้ง **“คณะสงฆ์แห่งพระเยซูเจ้า” หรือ “คณะเยสุอิต”** และท่านได้มอบคณะของท่านปฏิญาณตนรับใช้พระสันตะปาปา สัญญาจะไปทุกหนทุกแห่งซึ่งพระสันตะปาปาจะส่งไปทำงานเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด

แบบอย่างของท่านทั้งสองเป็นกำลังใจให้กับเรา คริสตชนจนถึงปัจจุบัน ...ผมคิดว่าชีวิตของพวกเรา ฆราวาสธรรมดาฯคนหนึ่งก็คงง่ายกว่าชีวิตของท่านทั้งสองเป็นอย่างมากครับ เช่น **ในครอบครัว** เราอยากเห็น ครอบครัวสนใจกัน รับฟังกัน ช่วยเหลือกันมากกว่านี้ ... **สิ่งสำคัญในใจเราอาจมาจากความห่วงใย เราให้คุณค่ากับความรัก ความเข้าใจกัน เกื้อกูลกัน...** ทางเลือกที่เราจะทำได้อาจมีหลายอย่าง เช่น ทำอาหารด้วยกัน ไปเที่ยวด้วยกัน เล่นกีฬาด้วยกัน ไปฉลองวัดด้วยกัน ไปเยี่ยมญาติผู้ใหญ่ด้วยกัน ไปทำกิจกรรมอาสาเลี้ยงเด็ก กำพร้าด้วยกัน ถามทุกข์สุขของกันและกัน ... ในสุดท้าย เราอาจตัดสินใจสักหนึ่งอย่างเช่น เราจะถามสุขทุกข์ว่า เป็นอย่างไรก่อน แล้วจึงค่อยๆต่อไปว่าเราจะทำอะไรที่ส่งเสริมครอบครัวเราให้มีความเข้าใจกันมากกว่านี้

ในที่ทำงาน เราอยากเห็นการทำงานที่ประสบความสำเร็จ มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ...**สิ่งสำคัญสำหรับเราอาจจะเป็นเพราะเราให้คุณค่ากับการมิตรภาพ ประสิทธิภาพ ความร่วมมือ...** ทางเลือกของเราอาจมีหลายอย่าง เช่น ใต้ถามสุขทุกข์กัน นัดทานข้าวด้วยกัน รับฟังและเสนอตัวเข้าช่วยเหลือเป็นครั้งคราวเท่าที่เราทำได้ พูดถึงกันและกันในแง่ดี ชื่นชมกันด้วยความจริงใจทั้งต่อหน้าและลับหลัง ขอโทษเมื่อได้ทำให้เพื่อนร่วมงานไม่สบายใจ แม้ว่าเราอาจจะไม่ตั้งใจก็ตาม ...หลังจากนั้นเราอาจตัดสินใจเลือก 1 อย่าง เช่น ถามสุขทุกข์เพื่อนร่วมงาน รับฟังอย่างตั้งใจ

สำหรับผม เมื่อผมไตร่ตรองตนเองตามแนวทาง **“โมเดลแห่งการเติบโต”** ผมพบว่าผมอยากเห็นผู้คน สนับสนุนซึ่งกันและกันในการค้นพบสิ่งดีที่มีอยู่ในตัวของคนแต่ละคน ... เพราะผมรักการเติบโตภายใน **รักการเดินเคียงข้างกัน การหนุนใจกัน ความมีชีวิตชีวา และการสนับสนุนชีวิตของกันและกัน...** ทางเลือกของผมคือการใช้ความถนัดด้านงานฝึกอบรม... ที่สุดผมออกแบบการฝึกอบรมให้สนุก สร้างสรรค์ แปลกใหม่ มีชีวิตชีวา เต็มไปด้วยการเปิดโอกาสให้ทุกคน ได้สนับสนุนกันและกันให้ค้นพบสิ่งดีที่มีอยู่ในตัวของแต่ละคน และก้าวต่อไปด้วยกัน ... ผมจึงมีความสุขกับการจัดการฝึกอบรมที่ผสมผสานศาสตร์ เทคนิค วิธีการต่างๆเข้าด้วยกัน อย่างเช่น การสื่อสารด้วยหัวใจ (Communication with the Heart), **เชื่อมโยง**

ชีวิต-ผู้คน-ธรรมชาติด้วยสมองของหัวใจ (Heart-Based Connection, HeartMath® Tool™ and Exercises), **กลองวงเพื่อกายใจและชุมชน** (Drum Circle for Body, Mind, Spirit & Community), **InterPlay ปลดลือคปริชาญาณของร่างกาย** (Unlock the wisdom of your body), **TRE ปลดปล่อยความเครียด/แผลใจเพื่อการเติบโตภายในและความสัมพันธ์** (โดยไม่ต้องเล่าเรื่อง) (TRE® : Tension/Trauma Release Exercises), การโค้ชเพื่อการเปลี่ยนแปลง (Coaching for Transformation) และ**สมาธิแบบเคลื่อนไหว** (Body Movement Meditation) ซึ่งบางเรื่องที่กล่าวมานี้ผมได้เขียนแบ่งปันไปแล้ว และผมมีความตั้งใจจะเขียนแบ่งปันเรื่องอื่นๆ ที่ยังไม่ได้แบ่งปันต่อไปครับ

แล้วสำหรับท่านผู้อ่านล่ะครับ ... ท่านคิดอย่างไรครับกับ “ชีวิตที่ ... สุดยอดที่สุด มีพลังมากที่สุด ไร้ขีดจำกัดที่สุดในแบบของท่าน?” และ ท่านอยากจะทำอะไรบ้างครับ?

ผมหวังว่าบทความนี้คงจุดประกายหรืออย่างน้อยก็สนับสนุนให้ท่านตระหนักในคุณค่า-พลังสร้างสรรค์-พลังความเชื่อมโยงของท่านที่มีต่อตนเอง-ต่อคนอื่น-ต่อคนที่ท่านรัก (และคนที่ท่านไม่รักหรือไม่น่ารัก) ต่อชุมชน ต่อสังคม ต่อธรรมชาติสิ่งแวดล้อม... ผมมั่นใจว่าทุกท่านผ่านประสบการณ์ที่มีคุณค่า มีประโยชน์ต่อตัวท่านเองและคนอื่นมามากมาย และสิ่งนี้ก็ยังคงอยู่ในตัวท่านเสมอ ... ท่านยังคงมีพลังที่จะสนับสนุนผู้คนที่อยู่รอบข้างท่านอยู่เสมอ

ขอให้ท่านผู้อ่านและทุกคนในครอบครัวของท่านมีความสุขกับการรับและการให้พลังของชีวิต พลังความรัก พลังของการแบ่งปันนะครับ ... ขอพระเยซูเจ้าและแม่พระนำทางท่าน คุ่มครองท่าน และอวยพรท่านเสมอ ...

- 1) เชิญชมเว็บไซต์บ้านใส่ใจ www.carefor.org เพื่อชีวิต ความรัก มิตรภาพ กำลังใจ สื่อสารด้วยหัวใจ ถามตอบปัญหาชีวิต
- 2) ติดต่อสอบถามเกี่ยวกับการฝึกอบรมพัฒนาคนตามแนวทางในบทความนี้ได้ที่ Email: riscarefor@gmail.com Line ID : narislove

เยาวชนของเรา

ศิษย์พระคริสต์

เปาโล ณัฐวุฒิ จันทกาญจน์ เยาวชนสังฆมณฑล อุบลราชธานี

สวัสดีครับ เพื่อน ๆ เยาวชน และท่านสมาชิกอุตมศานต์ทุกท่าน ในคอลัมน์ “เยาวชนของเรา” เป็นคอลัมน์ ที่ให้โอกาสผมได้มาแบ่งปันแรงบันดาลใจและการมีส่วนร่วมในงานเยาวชนของสังฆมณฑล เมื่อตอนที่ผมได้รับการติดต่อให้เขียน ผมรู้สึกดีใจเป็นอย่างมากครับ ก่อนอื่นผมขอแนะนำตัวก่อนนะครับ ผมเปาโล ณัฐวุฒิ จันทกาญจน์ บางคนก็เรียกผมว่า “ณัฐ” บางคนก็เรียกผมสั้น ๆ ว่า “วุฒิ” แต่ผมชอบให้คนเรียกผมว่า “วุฒิ” มากกว่าครับ ผมเกิดวันที่ 19 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1995 เป็นลัตบุรุษอาสนวิหารแม่พระนิรมล สังฆมณฑลอุบลราชธานี ตอนนี้อยู่กำลังศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานีครับ

แรงบันดาลใจที่ทำให้ผมอุทิศตนเพื่องานเยาวชนในวัดและในสังฆมณฑลนั้น เริ่มมาจาก **พระสังฆราชฟิลิป บรรจง ไชยรา** ท่านคือแรง

บันดาลใจที่มีความสำคัญในด้านลัทธิเสรีภาพของเด็กและเยาวชน โดยท่านอยากจะทำให้การช่วยเหลือสำหรับเด็กและเยาวชน ให้เป็นคนดีของชาติเป็นสำคัญ

กิจกรรมเยาวชนที่ผมได้ทำคือ ผมเป็นอาสาสมัครเยาวชนในวัดและศูนย์เยาวชนของสังฆมณฑล เพื่อช่วยเหลือกิจกรรมต่าง ๆ เช่น งานกีฬาเยาวชนอุบลสัมพันธ์ งานฉลองวัดเสกสุสาน ออกเยี่ยมเยาวชนในเขตสังฆมณฑลอุบลราชธานี ร่วมกับคุณพ่อจิตตาทิบาล และพี่ผู้ประสานงานเยาวชนครับ

สิ่งที่ช่วยส่งเสริมให้เยาวชนมีความเชื่อต่อพระเจ้ามากยิ่งขึ้นนั้น ผมเห็นว่าเป็นการออกเยี่ยมเยาวชน การภาวนาเทศน์ตามวัดในแต่ละหมู่บ้าน การเชิญชวนเยาวชนในเขตวัดมามีส่วนร่วมในกิจกรรมของทางวัด

สิ่งที่ช่วยส่งเสริมกระแสเรียกของผม คือ การมาร่วมมิสซาในวันอาทิตย์ และอ่านพระวาจา ของพระเจ้า อยากร่วมงานทางวัด โดยไม่หวังผลตอบแทนใด ๆ

ก่อนจบผมอยากฝากความคิดเห็นถึง เยาวชนทุกท่านครับ การเป็นเยาวชน เป็นช่วงเวลาที่ยาวชนอยากรู้ อยากลองหลาย ๆ สิ่ง ในโลก แต่ถ้าเป็นเยาวชนที่ดี จะต้องทำความดี ต่อครอบครัว ต่อสังคม ต่อวัด ไม่ยุ่งเกี่ยวกับ อบายมุขหลายสิ่งที่มีในโลกครับ

ผมขอขอบคุณทางอุดมศานต์ ที่ให้โอกาส ผม เยาวชนวัดเล็ก ๆ ทั่วไกล ได้มีโอกาส

แบ่งปันสิ่งดี ๆ ผมหวังว่าการอุทิศตนเล็ก ๆ ของผม แม้จะไม่มากมายนัก แต่ผมก็พร้อมที่จะ ให้ความร่วมมือกับกิจกรรมต่าง ๆ ของทางวัด โดยไม่หวังผลตอบแทน เพียงแค่หวังจะมี ส่วนร่วมในงานเยาวชนของพระเจ้าเท่านั้น ผม จึงอยากเชิญชวนเพื่อน ๆ เยาวชน ที่ตั้งใจอยาก จะเข้ามาช่วยงานวัด เข้ามาเถอะนะครับ และ ชวนเพื่อน ๆ คนสนิทของเรามาด้วย อย่างน้อย มาวัด มาเผ่าศีล มาให้ทันมิสซา หรือมาก่อน มิสซาได้ยิ่งดี ช่วยร้องเพลง ช่วยอ่านบทอ่าน ช่วยพิธีกรรม หรือช่วยปิดวัดก็ยิ่งดีครับ

Dada Sound System
www.dadasoundsystem.com

Professional Light & Sound Systems

We provide a variety of equipments that are suitable for all type of events; Grand Opening, Product Launches, Concert, Fashion Show, Wedding, Seminar, Conference, Party, Exhibition & Expo.

tel: +66(0)2-424-6150, +66(0)2-434-0912
contact: www.dadasoundsystem.com
facebook.com/dadasoundsystem
dadasoundsystem@yahoo.com
dada_sound@hotmail.com
IG: @dadasoundsystem

รับจัดระบบแสงสีเสียงและเครื่องดนตรี
สำหรับงานแต่งงานทั่วประเทศ

คุณสมโภชน์ - จินดา ศรีประยูร
บริษัท ดาดาซาวด์ จำกัด

63/3 ถนนบางขุนนนท์ แขวงบางขุนนนท์
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร 10700
โทร./แฟกซ์: 0-2424-6150, 0-2434-0912

ราคาพิเศษสุด..สำหรับงานคริสตชน
ติดต่อ คุณสุภาดา 081-823-7860

พื้น STONHARD สำหรับงานอุตสาหกรรม

- รับแรงอัดได้ 11,000 psi
- ทนต่อสารเคมีกว่า 100 ชนิด
- ทนความร้อนได้ถึง 121 องศาเซลเซียส
- รองรับ Thermal Shock และ Thermal Cycling ได้
- เรียบไร้รอยต่อ บำรุงรักษาง่าย
- ผ่านมาตรฐาน GMP และ HACCP
- มีระบบป้องกันไฟฟ้าสถิต
- สามารถเลือกผิวหน้าหายาบเพื่อกันลื่น

949 Supplies Co., Ltd.

184/7 Forum Tower 10th, Fl., Ratchadaphisek Rd., Huay Kwang, Bangkok 10320

949 SUPPLIES CO., LTD.

Tel: 02 645 2599 Fax: 02 645 2744

E-mail: office @949supplies.com

www.949supplies.com

ก็ผมชอบมองพระองค์นี้ครับ

- ก็ผมชอบมองพระองค์นี้ครับ
พระองค์ทรงเป็นพระเยซูเจ้าที่จับต้องได้
พอพระองค์ทรงจูบหัวผม
ผมก็รู้เลยว่าพระพรล้นไหลเขาในชีวิต
อย่างมากมายทันที
- ความชื่นชมยินดีเป็นของจริง
ที่พิสูจน์ว่าพระเจ้าประทับอยู่กับเรา
เพียงพระองค์ทรงเอ็นดู
สังคมโลกก็อุทานพร้อมกันว่า
“พระเจ้านี่จริง”
พอพระองค์ทรงเมตตา
ชาวประชาที่ได้รู้ว่า
พระเจ้าไม่ทรงทอดทิ้งเรา
- งานสำคัญอันหนึ่งของพระองค์
คืองานโอบกอดพวกเรา
- พระเจ้าทรงเลือกพระสันตะปาปา
ถูกที่ถูกเวลาทุกพระองค์
ทรงให้แม่อุ้มผมมา
ถูกที่ถูกเวลาเมื่อมอบผม
ในอ้อมกอดของพระองค์
.....
ก็ผมยังอยากมองพระองค์อยู่อีกนี้ครับ

22 กุมภาพันธ์ 2015
พงศ์ ประมวล

สโมสรอดมศาสน์

พี่ป๊องและชาวคณะ

ผลการประกวดภาพวาดระบายสี

1 ด.ญ.ศรัจรรย์ แสงฮ่อ
มูลนิธิพระสวรรค์
จ.เชียงใหม่

2 ด.ญ.เมลิสา เจริญสุข
โรงเรียนดาราสมุทร
จ.ภูเก็ต

3 ด.ช.ศรัทรา เจริญศิลป์
โรงเรียนอัสสัมชัญ
สามพราน จ.นครปฐม

จูเนียร์ โฟโต้

ชื่อภาพ : ยิ้ม ม.ม...ภูมิ...ภูมิ
ผู้ส่ง : ชุติศักดิ์ ลลิตสกุล

ชื่อภาพ : ยิ้มจากใจน้องออสซี่
ผู้ส่ง : พ่อมบุญ เกื้อกุล

คริสตชนไทย ร่วมพิธีสถาปนา
 พระคาร์ดินัลฟรังซิสเซเวียร์ เกรียงศักดิ์ โกวิทวาณิช
 ถ่ายภาพร่วมกัน ณ ลานหน้ามหาวิหารนักบุญเปโตร นครรัฐวาติกัน
 วันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2015

Delivering
Satisfaction
Worldwide

บินตลอด 24 ชม.

ขณะที่คุณหลับ เครื่องบินของเรา
 GLOBAL DISTRIBUTION ALLIANCE
 กำลังทะยานสู่ท้องฟ้า

บริการส่งพัสดุภัณฑ์ทางอากาศ บริการประทับใจ จับใจ ทั่วโลก

ไม่ว่าจะเป็นกลางวันหรือกลางคืน หรือความแตกต่างของเวลาแต่ละประเทศ
 ทั่วโลก ก็ไม่เป็นอุปสรรคต่อการทำงานของเรา GDA เพราะเราทำงานกัน
 ตลอด 24 ชั่วโมง เพื่อนำส่งพัสดุภัณฑ์ของท่านสู่จุดหมายอย่างปลอดภัยและ
 ตรงเวลา ตราบที่โลกยังไม่หยุดหมุน เรา GDA จะไม่หยุดทำงานให้แก่ท่าน
 เช่นกัน

คุณจึงมั่นใจได้ว่า "GDA...รอบรู้ทุกเส้นทางทั่วโลก"

WWW.GDA.CO.TH
 0-2713-5500

GLOBAL DISTRIBUTION ALLIANCE : Head Office 47 Soi Sukchai (Yak Ban Kluay Tai), Sukhumvit 42 Road, Prakanong, Bangkok 10110 Thailand.

SARAJAS

AFFILIATED SCHOOLS

AN INNOVATIVE STYLE OF EDUCATIONAL SYSTEM IN THAILAND

สารสาสน์วิเทศบางบัวทอง

สารสาสน์วิเทศราชพฤกษ์

สารสาสน์วิเทศธนบุรี

สารสาสน์ธนบุรี

สารสาสน์วิเทศกาญจนบุรี

สารสาสน์วิเทศนครปฐม

สารสาสน์วิเทศหนองแขม

สารสาสน์วิเทศบางบอน

สารสาสน์วิเทศบ้านแพ้ว

สารสาสน์วิเทศพระราม 2

สารสาสน์สุขสวัสดิ์

สารสาสน์ประชาอุทิศพิทยาคาร

วิทยาลัยเทคโนโลยีสารสาสน์

สารสาสน์วิเทศศึกษา

สารสาสน์สมุทรสาคร

สารสาสน์วิเทศสมุทรสงคราม

สารสาสน์วิเทศเพชรบุรี

สารสาสน์วิเทศเชียงใหม่

สารสาสน์วิเทศล้านนา

สารสาสน์วิเทศนครราชสีมา

สารสาสน์วิเทศนครราชสีมา 2

สารสาสน์วิเทศคลองหลวง

สารสาสน์วิเทศรังสิต

สารสาสน์วิเทศสายไหม

สารสาสน์วิเทศนิมิตใหม่

สารสาสน์วิเทศมีนบุรี

สารสาสน์วิเทศร่มเกล้า

สารสาสน์วิเทศสุวรรณภูมิ

วิทยาลัยเทคโนโลยีสารสาสน์กนกอนุสรณ์

สารสาสน์เอกตรา

วรมงคล

สารสาสน์พิทยา

สารสาสน์พัฒนา

สารสาสน์วิเทศชลบุรี

ชวนน้องคุย

ชวนน้องคุย

ยิ้ม...ยิ้ม...ยิ้ม...

จูเนียร์ไฟโต้ โครงการ 2015

น้องๆ คนไหนมีภาพสวยๆ (ยิ้มๆ) ก็รีบส่งภาพ “ยิ้ม... ยิ้ม... ยิ้ม... 2015” เข้ามาร่วมสนุกกับทางสโมสร อุดมศานต์ คอลัมน์ “จูเนียร์ไฟโต้” ได้เลย เอาแบบเห็นรอยยิ้มชัดๆ นะครับ

พี่ป๋อง ขอขอบคุณอีกครั้งที่บรรดาคุณพ่อ คุณแม่ ผู้ปกครอง ที่คอยสนับสนุนกิจกรรมนี้ ขอแสดงความชื่นชม มา ณ โอกาสนี้ด้วยครับ และขอเชิญชวนให้ส่งภาพ จูเนียร์ไฟโต้ โครงการ “ยิ้ม... ยิ้ม... ยิ้ม... 2015” เข้ามาร่วมสนุกกัน เยอะนะครับ

เมื่อส่งภาพไปร่วมสนุก...อย่าลืมเขียนชื่อ ที่อยู่ และ ตั้งชื่อภาพมาด้วยก็จะดีมากครับ

ส่งมาที่ พี่ป๋อง สโมสรอุดมศานต์ ชั้น 8 ชองนันทน์ ยานนาวา กรุงเทพมหานคร หรือส่งทาง E-mail: udomsarn@gmail.com นะครับ

สวัสดีน้องๆ เด็กๆ และมวลสมาชิกสโมสร อุดมศานต์ที่น่ารักทุกคน พี่ป๋องขอให้น้องๆ พยายามใช้เวลาช่วงปิดเทอมอย่างดี อย่างรู้คุณค่า ...และเชื่อว่า น้องๆ จะพบความสุขและภูมิใจที่สามารถสร้างคุณค่าให้กับตัวน้องๆ เอง...โดยเริ่มจาก “ปิด” ...ปิดทีวี ปิดคอมพิวเตอร์ ปิดโทรทัศน์มือถือ ปิดเกมส์ ปิดไลน์... แล้ว “เริ่ม”... อ่านหนังสือที่ชอบ หัดคัดลายมือ ล้างจานเอง ซักผ้าเอง พับผ้า กวาดบ้าน จัดของใช้ส่วนตัวให้เป็นระเบียบ... น้องๆ ค่อยๆ ฝึก ค่อยๆ หัด ค่อยๆ ทำ พี่ป๋องขอเป็นกำลังใจให้กับน้องๆ ทุกคน แล้วตัวพี่ป๋องเองก็พร้อมจะเริ่มกับน้องๆ ด้วยเช่นกัน ...ขอเวลา 1 เดือนเท่านั้น แล้วเดือนหน้าฉบับหน้า เรามาพบกัน มาเล่าแบ่งปันกันนะครับ

สำหรับน้องๆ ที่สนใจ อยากจะสมัครเป็นสมาชิกของสโมสรอุดมศานต์ “สมัครฟรี” รีบกรอก “แบบฟอร์มใบสมัคร” แล้วส่งกลับไปหาพี่ป๋องตามที่อยู่ของสโมสรฯ ! “ยินดีต้อนรับทุกคน” ครับผม

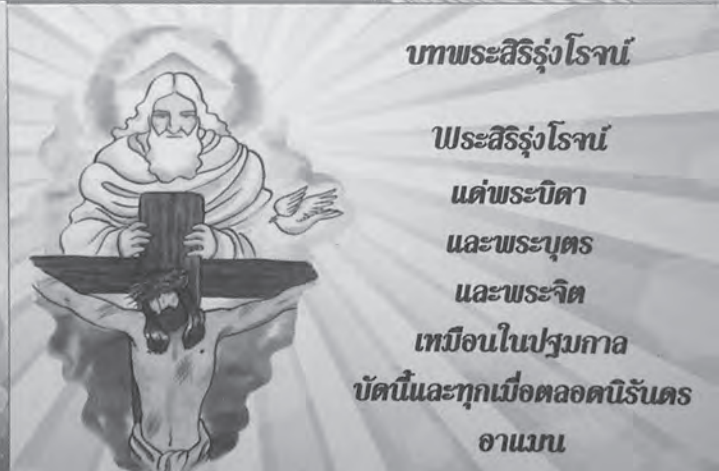
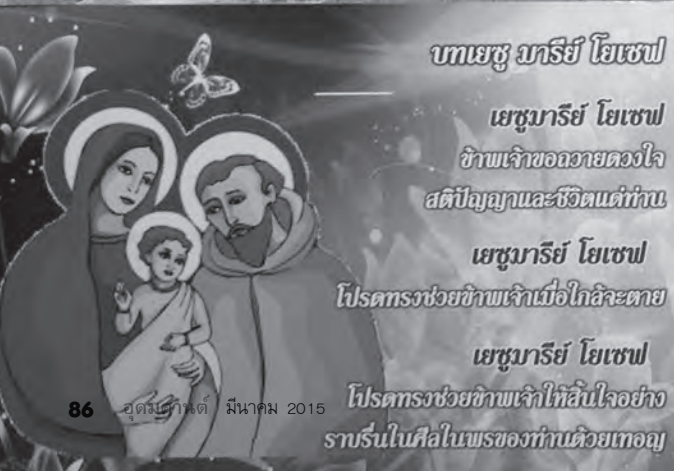
น้องกันตพงศ์ ชูเสนาะ น้องโนอาห์ ภัฏญะพงศ์ น้องอภิวัฒน์ เชื้อสา น้องฉัตรชัย กระจ่างโชคแก่น น้องพงษ์พันธ์ กุยซื่อ น้องมิโอ แซ่ตุ น้องพัชรีย์ เวียงบรรพต น้องสิทธิพงษ์ แซ่ย่าง น้องวิภาวดี อนันต์วีไล น้องชนาธิป สิริวินิกุล น้องปวีณา เขมมื่อ น้องกรวีร์ รุ่งเรืองวัฒนากร น้องชัชชัย เลเชอ น้องอัศรพล เขอกอง น้องกุลจิรา เบเช น้องลลิตา กระจ่างโชคสุข น้องรุ่งฐิรา ไพเราะ น้องอนุภัทร แยมเปียน น้องวิภาวดี อนันต์วีไล น้องปิณฑล แซ่ท้าว น้องธนวัฒน์ ยาง น้องอำพร เยสอ น้องพรชิตา จะอื่อ น้องนันทกานต์ ไพเราะ น้องโยนาธาน ลุงติะ น้องกานต์ธิดา มาเยอะ น้องดวงพร แซ่ย่าง น้องสิรินยา รมพนาธรรม น้องสุวิมล แลเชอะ น้องเจนจิรา มาเยอะ น้องกัญญารัตน์ น้องปณยาพร หวังชนะรุ่ง น้องพรเจริญ สุนทรเอกจิต น้องอนุสรณ์ อนุศักดิ์ น้องฮิยัน ลี น้องจินตนา ทองล่า น้องไชรีย์ ฮาม น้องสุกฤษฎี คงฤทธิ์พิทยา น้องพิศิษฐ์ คงสีจันทร์ น้องกาเบียร์ การ์เบ็ต น้องนาทานิโอ โอเซฟ-กาเซียร์ น้องนริจิส ปาทาน น้องวิมลสิน สาละ น้องอันนิค ฟานเดอะเฟลเดอร์ น้องเมอมณี จำปาตะ น้องคิวกร วุยเม น้องวิภาวดี พรหมมี น้องฟ้าสีทอง สุธะดุก น้องสนธยา บุญทา น้องปวีณริตา ชัยทองสวัสดิ์ น้องฤทธิชัย หงษ์ทอง น้องฐณกร เกิดผล น้องอภิชาติ เบญจมินทร์ น้องกิตติ์ น้องมินฮอ และน้องJISHARVEL ESCOBANAS

คำสอน : บทสวด

บรรยากาศของการเรียนคำสอนภาคฤดูร้อน เมื่อสมัยเป็นเด็กนับเป็นช่วงเวลาที่น่าสนใจ สนุกสนาน สนุกสนาน และบางแสน (จ.ชลบุรี) ...ฮา ฮา ฮา... ที่บอกอย่างนี้เพราะทุกปี เวลาที่ปิดเทอมใหญ่ เมื่อสอบเสร็จแล้วเราก็กินสบายใจ ไม่มีการบ้าน ได้เล่นเกมหนังสติก ดิสนักบิน ชี้อักรยาน โดดหนังยาง (บางครั้ง) และอื่นๆ...

พี่ป๋องอยากไปที่วัดทุกวัน เพราะคุณพ่อเจ้าวัดบอกว่า “เด็กคนไหน ที่มาเรียนคำสอน ภาคฤดูร้อนครบทุกวัน พ่อจะพาไปเที่ยวบางแสน” เฮ!!! (หัดทราย...สายลม...เกลียวคลื่น...) โอ้...สิ่งที่ คุณพ่อได้ประกาศนั้น เป็นแรงจูงใจให้พี่ไปที่วัดทุกวัน... ได้เรียนคำสอน ได้เจอเพื่อนๆ ได้ซ้อมเพลง วัด ได้ท่องบทสวด และได้กินขนมที่คุณพ่อแจกให้... ณ เวลานั้น...แค่นี้เท่านั้น...เพื่อนๆ รุ่นนั้น... เจ้าวัดองค์นั้น...และบางแสนเท่านั้น...

ดูเหมือนไม่มีสาระและไม่มีแก่นสารอะไร มีแต่อยากได้ อยากเล่น อยากเที่ยว ...แต่จริงๆ แล้ว พี่ป๋องมีสิ่งหนึ่งที่ได้มาติดตัว ติดสมอง ติดหน้าผาก มาจนถึงทุกวันนี้ก็คือ บทสวด 4 บท ที่ไม่มีวันลืม และยังใช้สวดก่อนนอนทุกคืน... เดชะพระนาม พระบิดา พระบุตร และพระจิต อาแมน...บทข้าแต่ พระบิดา บทวันทามารีย์ บทเยซู มารีย์ โยเซฟ และบทพระสิริรุ่งโรจน์... อาแมน ครับผม ๕

ชื่ออัครสาวก

เมื่อพระเยซูเจ้าทรงเลือกอัครสาวก 12 องค์ หลังจากทรงสดกาวนาทั้งคืน... ครั้นรุ่งเช้า พระองค์ทรงเรียกบรรดาศิษย์เข้ามาแล้วทรงคัดเลือกไว้สิบสองคน ประทานนามว่า “อัครสาวก” คือซีโมน ซึ่งเรียกว่า เปโตร ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้า และอันดรูว์น้องชายของเขา ยากอบ ยอห์น ฟิลิป บาร์โธโลมิว มัทธิว โทมัส ยากอบบุตรอัลเฟอัส ซีโมนผู้มีสมญาว่า “ผู้รักชาติ” ยูดาบุตรของยากอบ และยูดาส อิสคาริโอท ต่อมายูดาสผู้นี้จะเป็นผู้ทรยศน้องๆ สงสัยไหม มีชื่อ ยูดาส 2 คน ซึ่งดูคล้ายกันใช่ไหม แต่ยูดาส (บุตรของยากอบ) ไม่ได้ประพฤติดังเหมือนยูดาส อิสคาริโอท... น้องๆ รู้ไหมว่า สิ่งนี้น้องๆ กระทำสำคัญกว่าทำทางที่น้องแสดงออก

น้องๆ ลองเดาดูสิว่า ทำไมพระเยซูเจ้าจึงได้เลือกอัครสาวก 12 องค์ จากบรรดาเพื่อนๆ ของพระองค์ เอ! แล้วทำไมน้องๆ จึงเลือกคบเพื่อนบางคนเป็นพิเศษ จะเป็นเพราะ เขาใจดี น่าสนใจ หรือเขาเป็นคนสนุกสนาน หรือคบแล้วสบายใจ หรือเพราะว่าเขาเป็นคนดี หรือว่าเขาเป็นคนดัง เท่ จ๊าบ ชิวชิว ซึ่งเมื่อน้องๆ คบเขาแล้วจะทำให้เธอเป็นคนดังไปด้วย ลองคิดดูสิว่า น้องๆ เลือกคบเขาเป็นเพื่อนด้วยเหตุผลที่ถูกต้องหรือเหตุผลที่ผิด บางทีน้องๆ น่าจะสวดขอให้เลือกหรือได้พบเจอกับเพื่อนที่ดี

น้องๆ เด็กๆ ควรอ่านพระวรสารนักบุญ
ลูกา บทที่ 6 ข้อ 13-16

การ์ตูน...คนดี

“จริงใจ...ไม่เสแสร้ง”
(...don't wear masks)

จากการ์ตูน Saints...are...ของไมค์
ถอดความโดย : ครุบ้านนอก

คำพ่อสอน

“น้องๆ “เด็กโต” หรือ “วัยรุ่น” วัยที่เขาเรียกกันว่า “วัยหัวเลี้ยวหัวต่อ”...เขาเหล่านี้มักถูกมอง และถูกตั้งคำถามว่า เขาจะพัฒนาบุคลิกภาพไปทางใด จะเติบโตขึ้นไปในลักษณะใด จะสอน จะสั่ง จะอบรม หรือมีแนวทางอย่างไร เพื่อที่จะให้เขาฝึกฝนตนเองได้บ้าง”

นานมาแล้ว พี่ป้องไปร่วมพิธีปลงศพ **มาสเตอร์สุชาติ คริสธานินทร์** และได้รับหนังสือ “คำพ่อสอน” ...ในหนังสือเล่มนี้ มี “หลักปฏิบัติที่ดีๆ ทั้งเล่มเลยก็ว่าได้” และสามารถนำไปใช้ในชีวิตได้จริงๆ เป็นคำสอนที่ง่าย จำง่าย เข้าใจง่าย... พี่ป้องขอนำมาเสนอเพียงหนึ่งหลักการเท่านั้น เพื่อแบ่งปันแก่น้องๆ เด็กๆ และเยาวชน ให้พบกับเจตนารมณ์ที่ **มาสเตอร์สุชาติ** ต้องการมอบความรักและความหวังดีแก่ทุกคน... พี่เชื่อเหลือเกินว่า ดวงวิญญาณของท่านได้อยู่ในอ้อมกอดของพระผู้เป็นเจ้าแล้ว ท่านเฝ้ามองและส่งกำลังใจให้พวกเรา คิดดี ทำดี และต้องลงมือทำจริงๆ ด้วย เพื่อให้เกิดความรัก ความสงบสุข และสันติบนโลกนี้... ครับผม

หลักการพัฒนาบุคลิกภาพ

จงฝึกฝน ควบคุม และปฏิบัติ 6 ข้อต่อไปนี้ให้ดีที่สุด ตลอดเวลาทั้งที่บ้าน ที่ทำงาน และที่โรงเรียน

ใบหน้า (ยิ้ม) จงมีใบหน้าที่ยิ้มแย้ม อยู่เสมอ (ยิ้มสวยงามยิ่งกว่าดอกไม้ทั้งภูเขา)

ปาก (พูด) ทุกคำพูดที่พูดออกมาให้เป็นน้ำทิพย์ น้ำมนต์ มีความสร้างสรรค์ สุภาพ อ่อนโยน ให้เกียรติ ให้กำลังใจ และเป็นบวกตลอดเวลา

ตา (มอง) จงมีแวตาที่มองผู้อื่นด้วยความเห็นอกเห็นใจ เข้าใจ อยากช่วยเหลือ มีเมตตาธรรม และเอาใจเขามาใส่ใจเราเสมอ

มือ (สัมผัส) จงใช้ 2 มือแสดงออก ด้วยความสุภาพอ่อนโยน อบอวน แสดงความเคารพด้วยการยกมือไหว้ให้เกียรติซึ่งกันและกัน (ผู้ใดถ่อมตัวลงจะถูกยกให้สูงขึ้น)

หัวใจ (ใจดี) จงมีจิตใจที่เมตตา กรุณา ใจกว้าง ใจสูง ใจเอื้ออาทร ใจที่เสียสละ ใจที่ให้อภัย ใจที่มีความกตัญญูต่อบิดามารดา จะเกิดความสงบสุขและสันติสุขที่แท้จริง

คิด (บวก) จงมีความคิดเชิงบวก คิดดีในทางสร้างสรรค์ คิดให้เป็น คิดให้เกิดพลังในการดำเนินชีวิตและทำงานอย่างมีคุณภาพ ประสิทธิภาพ และประสิทธิผล

“ความรักคือการให้...ไม่มีความรักใด ยิ่งใหญ่เท่ากับความรักที่ให้แก่มวลมนุษยชาติ ไม่มีกิจกรรมใดยิ่งใหญ่เท่ากับการช่วยเหลือนเพื่อนมนุษย์” ...**มาสเตอร์สุชาติ คริสธานินทร์** ๕

สมาชิกใหม่

สวัสดีครับ...มาถึงช่วงของ “สมาชิกใหม่” จุดประสงค์ของสโมสรฯ เพื่อให้เพื่อนๆ ได้รู้จัก “เพื่อนใหม่” สโมสรฯ แต่หากต้องการรู้จักกันมากขึ้น แลกเปลี่ยนความคิด แบ่งปันประสบการณ์ ก็ขอให้ติดต่อผ่านทางโรงเรียนหรือสถาบันที่เพื่อนใหม่สังกัด นะครับ

น้องปวีณริตา ชัยทองสวัสดิ์ (ใบตาล) *3225

เกิด : 29 สิงหาคม 2549

การศึกษา : โรงเรียนดาราสมุทรภูเก็ต

วิชาที่ชอบ : ภาษาจีน เพราะอยากไปเที่ยวประเทศจีน

อนาคตอยากเป็น : หมอ เพราะอยากดูแลรักษาผู้ป่วย

เป็นคนมีนิสัย : ร่าเริง แจ่มใส

สัตว์เลี้ยงที่ชอบ : หนูแฮมสเตอร์

ชอบใช้เวลาว่าง : ฟังเพลง

กีฬาที่ชอบ : ฟุตบอล

อาหารที่ชอบ : กะเพราไข่เยี่ยวม้า

ความสามารถพิเศษ : เต้นประกอบเพลง

อื่นๆ : มีพี่น้อง 2 คน เป็นชาย 1 คน เป็นหญิง 1 คน น้องใบตาลเป็นคนที่ 1

น้องฤทธิชัย หงษ์ทอง (เจ-เจ) *3226

เกิด : 24 สิงหาคม 2545

การศึกษา : โรงเรียนดาราสมุทรภูเก็ต

วิชาที่ชอบ : คอมพิวเตอร์ เพราะชอบเทคโนโลยี

อนาคตอยากเป็น : ทหาร เพราะอยากช่วยเหลือประชาชน

เป็นคนมีนิสัย : นิสัยดี

สัตว์เลี้ยงที่ชอบ : สุนัข และ แมว

ชอบใช้เวลาว่าง : อ่านหนังสือ

กีฬาที่ชอบ : วิ่ง

อาหารที่ชอบ : ข้าวเหนียวไก่ทอด

ความสามารถพิเศษ : วิ่งเร็ว

อื่นๆ : น้องเจ-เจ เป็นลูกคนเดียวของคุณพ่อคุณแม่

หมาป่ากับลูกแกะ

สวัสดีค่ะน้องๆ ที่น่ารักทุกคนใกล้จะสอบ และใกล้จะปิดเทอมกันแล้วใช่ไหมคะ? ตัวใจอ่านหนังสือเตรียมสอบให้ดีๆ นะคะ พี่อ้อยขอเป็นกำลังใจให้ค่ะ ...ฉบับนี้พี่อ้อยมีนิทานมาฝาก ชื่อเรื่อง “หมาป่ากับลูกแกะ” เรื่องมีอยู่ว่า

ครั้งหนึ่งมีลูกแกะตัวหนึ่ง มันเป็นแกะที่ดื้อประมาณหนึ่ง พ่อแม่แกะจะพูดอะไรจะสอนอะไรก็ฟังบ้างไม่ฟังบ้าง บางครั้งฟังแต่ก็ไม่ได้ทำตาม แล้วก็ทำเสียงฮึดฮัดในลำคอเป็นการประท้วงย่อยๆ

วันหนึ่ง พ่อแม่ก็สอนอีกเช่นเคย พ่อแกะบอกว่า ให้อยู่กับฝูงไว้ อย่าไปไกลนอกสายตาเดี๋ยวจะเกิดอันตรายได้ ถ้าเจอสัตว์บางชนิดให้ระวังตัว เพราะมันอาจจะทำร้ายเราก็ได้ ลูกแกะก็เอียงคอฟังไปแล้วก็บ่นมึนงงๆ ว่า พ่อพูดอะไรก็ไม่รู้ ไม่เห็นจะต้องบอกเลย น่ารำคาญเป็นที่สุดจะบอกทำไม... แล้วมันก็บ่นมึนงงๆ ต่อไปเรื่อย

วันรุ่งขึ้น ลูกแกะคิดอยากจะทำอะไรขึ้นมา ระหว่างที่ฝูงแกะกำลังเดินไปที่ทุ่งหญ้า มันก็ค่อยๆ แอบหลบออกไปจากฝูง ไปเดินดูป่าที่อยู่ไกลออกไป มันได้เห็นต้นไม้แปลกๆ เห็นสัตว์อีกหลายๆ ชนิดที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ได้เห็นผลไม้ซึ่งมันลองชิมแล้วรู้สึกว่าร่อยกว่าหญ้าที่เคยกินในทุ่งแบบเดิมๆ เป็นไหนดๆ พอตกเย็นมันก็กลับไปรวมกับฝูงแล้วก็เจอพ่อกับแม่ของมัน ซึ่งเป็นห่วงมันมากๆ พ่อกับแม่ถามว่าลูกหายไปไหนมา ลูกแกะก็โกหกว่าอยู่กับเพื่อนๆ ในฝูงนั้นแหละ พ่อแม่มองไม่เห็นเองนี่นา พ่อกับแม่แกะก็อ่อนนอกอ่อนใจกับความดื้อและช่างเถียงของลูกแกะ จึงได้แต่บอกลูกว่า อย่าไปไหนไกลๆ นะ ระวังตัวให้ดีด้วย

วันต่อมา ลูกแกะเริ่มได้ใจมากขึ้น จากการที่เคยหลบไปแล้วครั้งหนึ่ง มันจึงแอบหลบออกไปเที่ยวเตร่อีก วันนี้มันไปไกลกว่าเดิมแล้วมันเดินไปเจอกับกอหนามเข้า ทำให้มันถูกหนามทิ่มตำขา ลูกแกะเจ็บมาก มันพยายามจะจับเอาหนามออก แต่ก็ไม่สามารถเอาออกได้เอง มันจึงเดินร้องไห้ไปเรื่อยๆ จนเจอกับหมาป่าเข้า ลูกแกะขอให้หมาป่าช่วยเอาหนามออกให้หน่อย และเนื่องจากลูกแกะไม่เคยเห็นหมาป่ามาก่อน และไม่รู้ว่าหมาป่าสามารถทำร้ายมันได้ มันจึงเดินเขย่งๆ เข้าไปขอให้หมาป่าช่วย เจ้าหมาป่าส่ายๆ ยิ้มแล้วตอบว่า ได้สิ แล้วมันก็ดึงหนามออกจากขา ลูกแกะให้เสร็จแล้วมันก็บ่นขาลูกแกะเอาไว้หวังว่าจะกินทั้งตัว ลูกแกะตกใจมาก มันพยายามดิ้นหนีและวิ่งให้เร็วที่สุด นับเป็นโชคดีของมันที่พอดีมีคนเดินผ่านมาแถวนั้น จึงช่วยลูกแกะไว้ได้และนำมันกลับมายังฝูง

ลูกแกะตกใจกลัวตัวลั่น เมื่อเจอฝูงแล้วมันรีบไปหาพ่อกับแม่และขอโทษกับเรื่องที่ผ่านมา นี่เป็นเพราะความไม่เชื่อฟังพ่อแม่... หลังจากนั้นมาลูกแกะก็กลายเป็นลูกที่น่ารักและเชื่อฟังพ่อแม่ตลอดมา

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่าน้องๆ ควรจะเชื่อฟังผู้ใหญ่ล่ะค่ะ แล้วพบกันใหม่ฉบับหน้า... บ้ายบาย

แบบฟอร์มสมัครสมาชิกใหม่

สโมสรอุดมคานต์

ชื่อเล่น.....
 ชื่อ.....นามสกุล.....อายุ.....ปี
 ที่อยู่.....

โทรศัพท์.....
 เกิดวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ชื่อบิดา.....นามสกุล.....

ชื่อมารดา.....นามสกุล.....

มีพี่น้อง.....คน เป็นชาย.....คน เป็นหญิง.....คน เป็นคนที่.....

เรียนที่โรงเรียน.....ชั้น.....

วิชาที่ชอบ.....เพราะ.....

อนาคตอยากเป็น.....

เพราะ.....

เป็นคนมีนิสัย.....

สัตว์เลี้ยงที่ชอบ.....

ชอบใช้เวลาว่าง.....

กีฬาที่ชอบ.....

อาหารที่ชอบ.....

ความสามารถพิเศษ.....

อื่นๆ.....

หมายเหตุ : ขอบภาพถ่าย 2 ใบ จะเป็นภาพสีหรือขาว-ดำ ก็ได้
 กรอกใบสมัครแล้วรีบส่งมาที่ **พี่ป๋อง**

สโมสรอุดมคานต์

ชั้น 8 อาคารเลขที่ 122/11

ข.นาครสวรรค์ (เหนือ 14) ถ.นนทรี ซ่งนนทรี ยานนาวา กทม. 10120

ยินดีต้อนรับน้องๆ ทุกคน

สู่ สโมสรอุดมคานต์ ครับ

มูมเด็กศิลป์คราวนี้ชื่อภาพ
“ทรงแบกบาปของเรา”

ระบายสีเสร็จแล้วส่งมาร่วมสนุกชิงรางวัลกันนะครับ
(หมดเขตรับผลงานวันที่ 5 เมษายน 2015)

ร่ำรวย-ทรัพย์สิน : RICHES

พระเยซูเจ้าสอนเรื่อง “การให้ทาน” ว่า “จงขายทรัพย์สินของท่านและให้ทาน จงหาถุงเงินที่ไม่มีวันชำรุด จงหาทรัพย์สมบัติที่ไม่มีวันหมดสิ้นในสวรรค์ ที่นั่นขโมยเข้าไม่ถึงและตัวฆวนไม่ทำลาย เพราะทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ใด ใจของท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย” (ลูกา 12:33-34)

พระเยซูเจ้าชี้แนวทางใหม่ ซึ่งสวนกระแสกับโลกปัจจุบันที่หยิบนั่นความร่ำรวย หูหระ สะดวกสบาย... พระเยซูเจ้ายังบอกอีกว่า “จงวางใจในพระองค์...อย่ากังวลถึงชีวิต อย่ากังวลถึงร่างกาย...แต่จงแสวงหาพระอาณาจักรของพระองค์เถิด แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมทุกสิ่งให้” (ลูกา 12:22-32) ถ้าน้องๆ ทราบว่า ในพระคัมภีร์ มีเอ่ยถึง ความร่ำรวย ว่าอย่างไรบ้าง รีบเขียนคำตอบแล้วส่งมาร่วมสนุกชิงรางวัลกันนะครับ

[1.] ทรัพย์สินและความร่ำรวยเป็นของประทาน ผู้ใดประทานให้เรา? (ปญจ 5:18) [2.] เรามักจะลืมผู้ใดเมื่อเรามีความร่ำรวย (ฉธบ 8:13-14) [3.] คริสตชนควรสะสมทรัพย์สมบัติของเขาไว้ที่ใด (มธ 6:19-21) [4.] กษัตริย์ดาวิดใช้ความร่ำรวยของพระองค์ถวายแด่พระเจ้า ท่านได้ถวายอย่างไร? (1 พศด 29:3) [5.] ตามที่บอกไว้ในหนังสือปัญญาจารย์ คนร่ำรวยนอนหลับอย่างไร? (ปญจ 5:12) [6.] ผู้ใดยากลำบากที่จะเข้าสู่พระอาณาจักร? (มก 10:23-25) [7.] ความร่ำรวยเป็นสิ่งที่ไม่ยั่งยืน เราจึงควรตั้งความหวังไว้กับผู้ใด? (1 ทธ 6:17) [8.] ในจดหมายของนักบุญเปาโลที่เขียนถึงทิโมธี ฉบับที่ 1 ท่านบอกว่าอะไรคือรากเหง้าของความชั่วร้าย? (1 ทธ 6:10) ๕

เพียงเธอห่วงใยใส่ใจวัยเยาว์

นุฉวดย

สวัสดิ์คะท่านผู้อ่านทุกท่าน เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ที่ผ่านมา พระศาสนจักรคาทอลิกประเทศไทย ได้รับข่าวดีเกี่ยวกับการแต่งตั้งพระคาร์ดินัลใหม่อีก 1 ท่าน คือพระคาร์ดินัลเกรียงศักดิ์ โกวิทวาณิช เมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2015 ที่กรุงโรม ประเทศอิตาลี และจะมีการเฉลิมฉลองในประเทศไทย ในวันที่ 14 มีนาคมที่จะถึงนี้ จึงขอเชิญชวนพี่น้องคริสตชนทุกท่านร่วมขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพระพรนี้ด้วยคะ

นอกจากความยินดีอย่างเป็นทางการนี้แล้ว นุฉวดยหวังว่าท่านผู้อ่านคงมีความสุข มีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง สมบูรณ์ มีรอยยิ้มที่สดใสแก่ทุกคนนะคะ เพราะนั่นคือความยินดีที่พระเจ้าประทานให้สำหรับลูก ๆ ของพระองค์ทุกคน แต่หลายท่านก็อาจจะกำลังเป็นทุกข์กับปัญหาที่กำลังเกิดขึ้น หรือกำลังเร่งรีบกระวนกระวายใจกับบางอย่าง อย่าเพิ่งท้อใจและหมดหวังนะคะ เพราะเรายังมีพระเจ้าที่ดีต่อเรา รักเรา และพระองค์สถิตอยู่กับเราเสมอ บางคนอาจจะคิดถึงพระเจ้าเป็นอันดับแรก แต่ก็ยังมีอีกหลายคนคิดถึงพระเจ้าเป็นอันดับสุดท้าย ไม่ว่าจะกระตือรือร้นแค่ไหน อย่าลืมคิดถึงพระองค์ทั้งในยามสุข และยามทุกข์นะคะ ขอบอกว่าพระเจ้าช่วยเราได้เสมอ จริง ๆ ค่ะ... “จงอย่ากังวลใจ จงอย่าได้กลัวเลย ผู้วางใจพระเจ้า ไม่ขาดสิ่งใด ๆ จงอย่ากังวลใจ จงอย่าได้กลัวเลย เพียงพระเจ้า เพียงพอ”

ในเดือนมีนาคมนี้ ทางแผนกเยาวชนก็มีกิจกรรมที่เชิญชวนให้ผู้ทำงาน และบรรดาเยาวชนใกล้ชิดพระเจ้ามากยิ่งขึ้น ผ่านทางเข้าเงียบแบบเทเซ่ คำว่า “เทเซ่” ท่านอาจจะคุ้น ๆ และเคยมีประสบการณ์ในการสวดภาวนาบ้าง การภาวนาเทเซ่ เป็นหนึ่งในการภาวนาที่นิยมในหมู่เยาวชน เพื่อแสวงหาคำตอบในความเงียบ บทเพลงที่สั้น ๆ และถูกร้องซ้ำไปซ้ำมา ช่วยให้เกิดสมาธิ และนำไปสู่การสนทนากับพระเจ้า คำร้องนั้นจะค่อย ๆ กระจ่างชัด หากเราภาวนาด้วยใจสุภาพ เปิดหัวใจของเราก้าวสู่โลกแห่งความรัก อันไร้ขอบเขตของพระเจ้า เราจะพบสันติสุขที่แท้จริงในพระเจ้า เพลงสั้น ๆ ฟังง่าย ร้องตามง่าย ๆ บรรยายภาคในสถานที่ภาวนาอบอุ่น และเงียบสงบ เพื่อช่วยเราให้ภาวนาต่อเนื่อง

โครงการเข้าเงียบแบบเทเซ่ เป็นการริเริ่มกิจกรรมความร่วมมือระหว่าง 5 ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ได้แก่ พม่า ไทย ลาว กัมพูชา และเวียดนาม ซึ่งเกิดขึ้นระหว่างการประชุมจิตตาสภากาเยาวชนเอเชีย ครั้งที่ 6 สังฆมณฑลเตจอน ประเทศเกาหลีใต้ โดยผู้แทนแต่ละประเทศได้เล็งเห็นความสำคัญในการส่งเสริมผู้นำเยาวชนที่เคยไปสัมผัสชีวิตที่เทเซ่ เยาวชนที่เคยร่วมภาวนาเทเซ่ในโอกาสต่าง ๆ รวมทั้งเยาวชนที่สนใจการภาวนาแบบเทเซ่ จะได้ฟื้นฟูชีวิตความเชื่อ มีความใกล้ชิดสนิทสนมพันกันกับพระเป็นเจ้า และได้มีโอกาสพบปะแลกเปลี่ยนชีวิตและความเชื่อระหว่างเพื่อนเยาวชนจากประเทศต่างๆ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

การเข้าเงียบแบบเทเซ่ จะจัดขึ้นระหว่างวันที่ 3 - 7 มีนาคม 2015 ที่กรุงพนมเปญ ประเทศกัมพูชา โดยมีผู้แทนเยาวชนทั้ง 5 ประเทศเข้าร่วมประมาณ 80 ท่าน และจากประเทศไทยมีผู้แทนคุณพ่อจิตตาสภากา นักบวชหญิงและเยาวชนเข้าร่วม 20 ท่าน โดยมีภราดาจากหมู่คณะเทเซ่ ประเทศฝรั่งเศสเป็นผู้นำการเข้าเงียบ และใช้รูปแบบเดียวกันคือ การภาวนา วันละ 3 ครั้ง การเรียนคำสอน การรำพึงพระวาจา และการแบ่งปันพระคัมภีร์ “ที่ใดมีความรักและความเมตตา ที่ใดมีความรัก พระเจ้าประทับอยู่” ❀

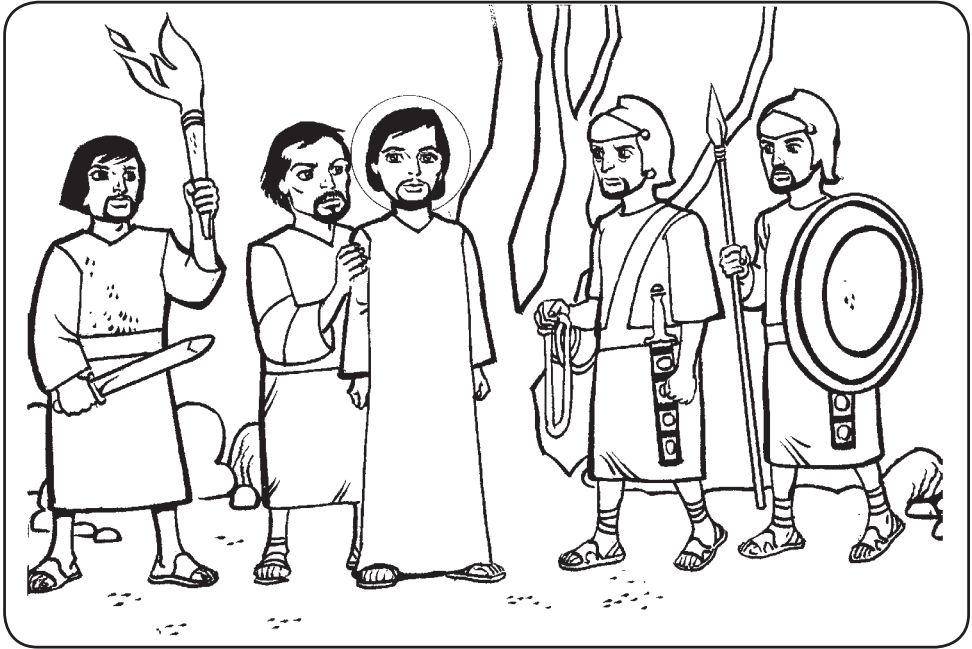
เกมสโมสรอดมसानต์

พี่ป้อ

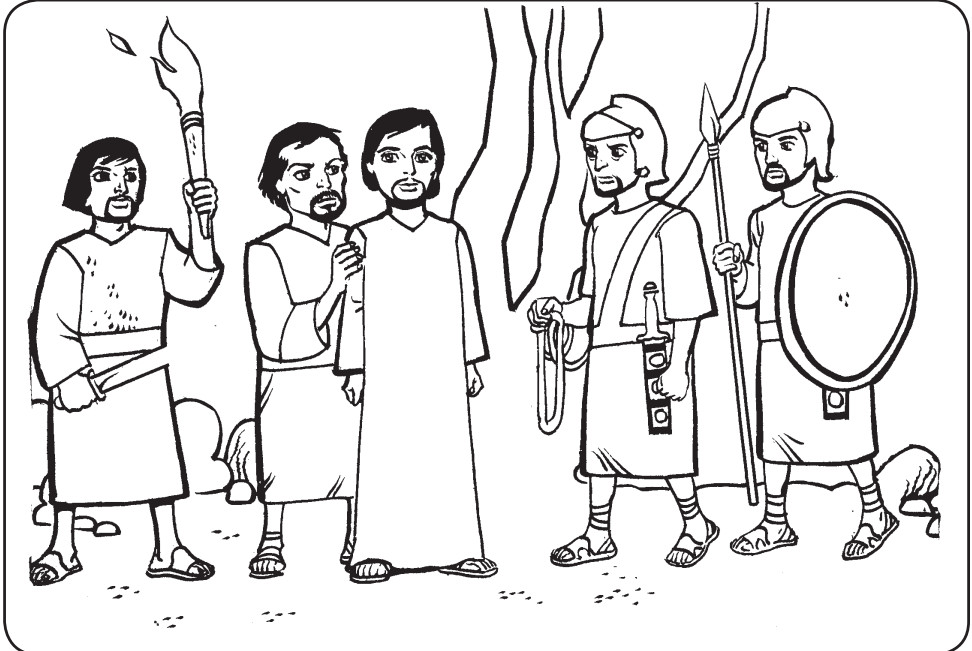
“ยูดาสน่ากองทหาร และยามรักษาพระวิหารที่บรรดาหัวหน้าสมณะ และชาวฟาริสีจัดหาให้มาที่นั่น ถือตะเกียง ได้ และอาวุธไปด้วย พระเยซูเจ้าทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์...” (ยอห์น 18:3-4)

สำหรับเกมฯ ครั้งนี้อยากให้น้องๆ ช่วยกันค้นหาคำจุดต่างที่มีอยู่ใน 2 ภาพนี้ รวม 10 แห่ง ใครค้นพบครบแล้ว รีบส่งมารวมสนุกชิงรางวัลกันนะครับ

(A.)

(B.)

ถ้าโลกนี้ไม่มีฝัน...

รอบนี้แป้งได้รับเชิญไปเป็นอาจารย์พิเศษบรรยายให้นักเรียนที่กำลังจะจบการศึกษาในวิชาบริหารธุรกิจของโรงเรียนชื่อดังแห่งหนึ่งค่ะ อยู่ดีๆ ก็ดันเจอนักเรียนที่นิ่งเงียบๆ ทำทางเหมือนสงสัยมานานถามคำถามสุดหินพาลต้องหาคำตอบที่เหมาะสม เพื่อเป็นแนวทางให้เด็กๆ ได้ตรึกตรองดูค่ะ “พี่แป้งครับจะเรียนไปทำไม สุดท้ายก็ต้องกลับมาทำงานที่บ้านอยู่ดี” “เรียนสูงๆ มันพัฒนาศักยภาพได้จริงๆ หรือครับ”

“เด็กๆ ค่ะ พี่แป้งจะเล่าให้ฟังนะ หนูรู้จักคำว่าฝันไหมคะ ถ้ายังรู้จักมันไม่ดีพอ วันนี้พี่แป้งจะเล่าให้ฟังค่ะ”

ความฝัน คือประสบการณ์ของภาพ เสียง ข้อความ ความคิด โดยผู้ที่ฝันส่วนใหญ่ไม่สามารถควบคุมได้ หลายๆ ครั้งที่มีความฝันเป็นตัวกระตุ้นความรู้สึกทั้งทางด้านจิตใจและทางด้านศิลปะให้แก่ผู้ที่ฝัน เด็กๆ มักใช้คำว่า “ความฝัน” ทับกับคำว่า “ความใฝ่ฝัน” ซึ่งพี่แป้งคิดว่าคำถามที่เด็กๆ ถามพี่แป้งคงต้องการคำอธิบายเรื่อง “ความใฝ่ฝัน” แน่ๆ ค่ะ

ความใฝ่ฝัน เป็นสิ่งที่สะท้อนถึงความปรารถนาที่ต้องการของคนทุกคน ที่จะบรรลุเป้าหมายในชีวิตของคนแต่ละคน และยังสะท้อนความต้องการที่จะเฝ้ามองหาแนวทางสร้างตนเองเพื่อให้ชีวิตประสบความสำเร็จในอนาคต

การที่ได้ๆ ถามพี่แป้งว่าจะเรียนไปทำไม สุดท้ายก็ไม่ได้ใช้ประโยชน์ มันอาจสะท้อนให้เห็นชุดความคิดว่า ไม่จำเป็นต้องฝัน ไม่ต้องพยายาม เพราะสุดท้าย ก็ไม่สำเร็จ หรือทำไม่ได้อยู่ดี...

เรามาดูตัวอย่างชีวิตคนมีความฝันกันดีกว่าค่ะ...

“สุบิน เมห์ธา” (Zubin Mehta) คอนดักเตอร์ (ผู้ควบคุมวงดนตรี) ที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งของโลก สุบินเป็นเด็กหัวดี เรียนเก่ง ได้รับการศึกษาอย่างดีจากโรงเรียนที่ดีที่สุดแห่งหนึ่งในประเทศอินเดีย เมื่ออายุ 18 ปี สุบินได้เริ่มเข้าเรียนแพทย์ ซึ่งจะเป็นอาชีพที่มั่นคง ทั้งสถานะทางสังคมและรายได้ทางการเงิน อันที่จริงแล้ว สุบิน ไม่อยากเป็นแพทย์เลยสักวันหนึ่ง อาจารย์บอกให้เขาผ่าตัดพบ เขาพูดพลาง

โยนกับทั้ง “คุณเฝ้าเองก็แล้วกัน” แล้วตัดสินใจเดินออกจากห้องแล็บนั้น พร้อมทั้งเริ่มก้าวตามฝันที่มีตั้งแต่เด็ก คือการเป็นคอนดักเตอร์ระดับนานาชาติที่ควบคุมวงออเคสตราทั่วโลก จึงตัดสินใจไปศึกษาต่อด้านคอนดักเตอร์ที่กรุงเวียนนา ประเทศออสเตรีย และปัจจุบัน สตีฟ เมห์ธา กลายเป็นคอนดักเตอร์ที่มีชื่อเสียงและรุ่งเรืองมากที่สุดในโลก เพียงเพราะเขามีความกล้าหาญมากพอที่จะเริ่มต้นเดินตามความฝันที่วาดไว้ตั้งแต่วัยเด็ก

“สตีฟ จ๊อบส์ (Steve Jobs)” สัตยอด CEO ของศตวรรษที่ 21 เขาเป็นอีกบุคคลหนึ่งที่มีความฝันเป็นแรงขับเคลื่อนความสำเร็จ สตีฟ จ๊อบส์ลาออกจากมหาวิทยาลัยหลังเข้าเรียนไปได้เพียง 6 เดือน เพราะหาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้ว่า การเรียนมหาวิทยาลัยจะช่วยอะไรในชีวิตเขาได้ ซึ่งการที่ตัดสินใจครั้งนั้นก็ทำให้เขาลำบากอยู่ไม่น้อย เขาต้องอาศัยนอนในห้องเพื่อนและเก็บกระป๋องไปแลกเงินเพื่อซื้ออาหาร เขารักสภาพการเรียนรู้ไว้ด้วยการที่เข้าเรียนวิชาใดก็ได้ที่สนใจในเวลา 18 เดือน เขาได้เลือกเรียนวิชาศิลปะการประดิษฐ์และออกแบบตัวอักษร (Calligraphy) โดยที่ตัวเขาเองก็ยังไม่รู้ว่าจะนำไปใช้อะไรได้ในอนาคต

แต่ 10 ปีหลังจากนั้น เขากับเพื่อนได้คิดค้นเครื่องคอมพิวเตอร์ Mac ได้สำเร็จ เป็นเครื่องแรกของโลก และก่อตั้งบริษัท Apple ขึ้น ในโรงรถด้วยวัยเพียง 20 ปี จวบจนปัจจุบัน บริษัท Apple ได้กลายเป็นบริษัทเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ยักษ์ใหญ่ ที่สร้างนวัตกรรมครองใจคนทั่วโลกมาหลายสิบปี

เด็กๆคะ ความใฝ่ฝันนั้นเราสร้างเองได้ เพียงแค่มุ่งมั่นและลงมือทำ เราสามารถเป็น “สตีฟ เมห์ธา” หรือ “สตีฟ จ๊อบส์” ได้ เพราะชีวิตของเขาก็ไม่ต่างจากคนธรรมดาทั่วๆไป ที่เกิดมาแบบไม่ได้พร้อมไปทุกอย่าง แต่สิ่งหนึ่งที่เขามีก็คือ ความใฝ่ฝัน และความเชื่อมั่นในตัวเอง

ความใฝ่ฝันของเด็กๆ วันนี้ จะช่วยพัฒนาและจรรโลงโลกให้สร้างสรรค์ได้ในวันหน้าคะ เริ่มได้ง่ายๆ ด้วยวิธีการเข้มข้นกับความฝันพยายามเรียนรู้และเข้าใจกลไกคนฉลาดหรือคลังข้อมูลเพื่อทำความฝันเป็นจริง สิ่งหนึ่งที่เด็กๆต้องทำให้ได้ก็คือ เชื่อมมั่นในตัวเอง เชื่อว่าเราเกิดมาเพื่อจะประสบความสำเร็จไม่ว่าในด้านไหนก็ตาม เพื่อเราจะได้ส่งต่อคุณค่าเพื่อสังคมและคนรุ่นหลัง เมื่อเราเชื่อว่าเรามีคุณค่าเราก็จะพัฒนาตัวเองตามความเชื่อ นั้น และมีความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้าที่จะประสบความสำเร็จ พี่แบ่งขอเป็นกำลังใจให้ทุกคนที่ทำตามความใฝ่ฝันของตนเองอยู่นะคะ ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคนคะ **๕**

ขอบคุณภาพจาก www.google.com

จดหมายจากผู้อ่าน

นายปณ.สารุ

สวัสดีครับคุณ ปณ. สารุ ที่นับถือ

เมื่อวันพุธรับเถ้าที่ผ่านมา ผมไม่ได้ไปรับครับ แต่ไปรับหลังพิธีมิสซาเมื่อวันอาทิตย์ถัดมา คุณพ่อท่านทำเครื่องหมายกางเขนด้วยเถ้าที่หน้าผากผมใหญ่มาก ผมดีใจจะครับแต่พอลงบ้านเดินเข้าซอยผ่านบ้านเพื่อนคนต่างศาสนาทักว่าหน้าผากไปเป็นอะไรมา ผมก็บอกว่าไปรับเถ้า เขาก็งงๆ ผมก็เดินกลับบ้าน มานั่งนึกว่า เขาคงไม่เข้าใจหรอก จึงอยากถามคุณ ปณ. สารุว่า ถ้ามีคนต่างศาสนาถามแบบนี้เราจะตอบอย่างไรจึงจะดีและสื่อความหมายที่สุดครับ

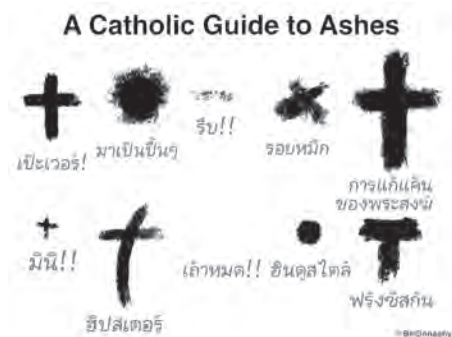
ขอพระเป็นเจ้าทรงอวยพรคณะผู้จัดทำอุตมศานต์และสภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย เจ้าของหนังสือตัวจริงตลอดไปครับ

ด้วยความนับถือ

คริสโตเฟอร์ มนัส ธรรมสมบุญ

ตอบ คุณคริสโตเฟอร์ มนัส ธรรมสมบุญ

ผมอยากเสริมก่อนว่า ถ้าคุณอยากให้คุณพ่อโรยเถ้าที่ศีรษะ เวลาเดินเข้าไปรับเถ้าอาจจะก้มศีรษะเข้าไป คุณพ่อก็จะเข้าใจว่าให้โรยเถ้าที่ศีรษะบนผมของเราเลย แต่ถ้าเงยหน้าขึ้นก็เป็นที่เข้าใจว่าคุณพ่อจะทำเครื่องหมายกางเขนด้วยเถ้าที่หน้าผาก ผมมีแผนภูมิขำๆ มาให้ดูกันครับ

จะเห็นอารมณ์ขันของสัตบุรุษผู้ทำแผนภูมิเครื่องหมายกางเขนและคำอธิบายแต่ละอย่าง ดังนั้นก็อย่าไปคิดอะไรมาก คุณพ่อแต่ละท่านอาจจะเก่งวาดรูปไม่เท่ากัน อันนี้ล้อเล่นประสาลูกๆ ขำๆ กันนะครับ

ก่อนอื่นหมด การรับเถ้าไม่ใช่การเข้าไปรับเครื่องหมายของขลัง แต่การเดินออกไปรับเถ้า เป็นการประกาศว่าผู้รับเถ้าขอน้อมรับเอา 40 วันที่พระศาสนจักรประทานให้เข้ามาในชีวิตด้วยความยินดี เพื่อ

1. ถือศีลอดอาหาร 2. ทำพิธีกรรมใช้โทษบาป 3. ทำบุญทำทาน 4. ทำกิจเมตตาปราณี ใครที่รับเถ้าด้วยความเชื่อว่าเป็นสัญลักษณ์ของการเข้าสู่เทศกาลมหาพรตในฐานะที่เถ้าเป็นสิ่งที่คล้ายศีล ก็จะมีพระพรทานจากพระเป็นเจ้าให้เรา มีผลกำลังในการเดินทางมหาพรต 40 วัน อย่างดีจนบรรลุเป้าของพระเยซูเจ้า

ส่วนคำถามของคุณเมื่อเพื่อนคนต่างศาสนาทักว่าหน้าผากไปโดนอะไรมา เมื่อเขาเห็นเถ้าที่หน้าผาก อาจจะตอบง่ายๆ ว่า “คนคริสต์ไปรับเถ้า เป็นเครื่องหมายแปลว่าเข้าสู่เทศกาลถือศีลของคริสตชนเรา เรียกเทศกาลมหาพรต มหาแปลว่าใหญ่ พรต แปลว่าถือศีล” จากนั้นถ้าเขาสนใจจริงเขาก็อาจจะถามต่อว่าต้องถือกี่วัน คราวนี้คุณก็สามารถตอบคำถามได้ที่ละข้อๆ เท่าที่เขาสนใจอยากรู้ ถ้าเขาไม่อยากรู้คุณอธิบาย

ไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร เช่นพอคุณตอบว่า “นาน 40 วัน” เขาอาจจะถามว่า “แล้วคนคริสต์ถือศีลอย่างไร?” คราวนี้คุณก็ได้ตอบอย่างละเอียดเลยละครับ ขึ้นกับความรู้และความสามารถในการพูดให้คนอื่นได้เข้าใจง่าย ๆ ของคุณ เช่น “คนคริสต์ต้องอดอาหารเคร่งครัดอยู่ 2 วัน คือวันพุธรับเถ้า และวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ กินข้าวได้มือเดียว อีก 2 มือให้กินพอกันเป็นลมเพราะเราต้องขึ้นรถเมล์ ทำงานแบกหาม ซูดิน ฯลฯ แต่ถ้าอีก 2 มือไม่กินได้ก็จะดีมาก ส่วนตลอด 40 วันก็ต้อง อดใจไม่กินตามใจปาก ไม่กินอาหารฟุ่มเฟือย กินอย่างเรียบง่าย สมถะ เช่น ไม่กินอาหารตามร้านหรูๆ นอกบ้าน แล้วเงินที่ประหยัดได้ก็เอาไปทำบุญช่วยคนยากจนขัดสน “ถ้าเพื่อนของคุณสนใจ คุณอาจจะเล่าต่อไปว่าแล้ว 40 วันนี้ยังต้องทำพิธีกรรม เขาก็จะถามว่าทำพิธีกรรมแปลว่าอะไร?” คุณก็อาจจะตอบว่า “ทำพิธีกรรมแปลว่า ผีในใจทำความดีที่เราถอยหนียู่เสมอ และละเว้นความชั่วที่เราล่อลวงเข้าไปทำอยู่บ่อยๆ สวดภาวนาเป็นของดีแต่เราถอยหนี ไม่ชอบสวด ก็ผีใจสวดมากขึ้น การทำงานบ้านเอาใจใส่ครอบครัวเป็นของดีแต่เราถอยหนียู่เสมอ เราก็หันกลับไปรักคนในบ้านทำหน้าที่ในครอบครัวให้ครบถ้วนสมบูรณ์ ตลอด 40 วันนี้อย่างดี และเลิกทำบาป.. การประหยัดเป็นของดี แต่เราชอบซื้อของซื้อเสื้อผ้า 40 วันนี่เราก็จะใช้จ่ายน้อยลง ไม่ฟุ่มเฟือย ไม่ซื้อของตามใจ เงินที่ประหยัดได้ก็นำไปทำบุญช่วยเหลือผู้ขัดสน นี่ก็คือการถือศีล ทำพิธีกรรมอย่างมีจิตตารมณ์ในเทศกาลมหาพรต” หวังว่าคงพอจะช่วยให้คุณพูดคุยเรื่องเล่าที่หน้าผากกับพี่น้องต่างความเชื่อได้อย่างมั่นใจมากขึ้นนะครับ

ปณ.สาธุ

เรียนคุณปณ.สาธุ ที่นับถือ

มีวิธีไหนบ้างไหมคะ ที่จะทำให้เรา่วมพิธีมิสซาแล้วมีความสุข อยากจะถามท่านองว่าวิธีที่ทำให้เรา่วมมิสซาแล้วรู้สึก ชอบ มีความสุข ชอบไปวัดอะไรแบบนี้คะ

ขอบคุณมาก
เชซีลียา สุริย์

ตอบ คุณเชซีลียา สุริย์

การร่วมพิธีมิสซาแล้วมีความสุข เป็นของประทานจากพระเป็นเจ้าแก่ผู้นั้น คุณอยากได้ คุณก็ต้องวิงวอนขอต่อพระเป็นเจ้าด้วยปากและใจของตนเอง เป็นอันดับแรก ขอต่อพระตรงๆ ขอบ่อยๆ อันดับต่อมาก็ต้องเปิดใจเวลาไปร่วมมิสซา ยอมให้พระวาจาที่เราฟังผ่านจากหูอย่างตั้งใจเข้าไปในดวงใจอย่างนอบน้อมถ่อมตน ถ้าเรามาวัดและตั้งเป้าว่าไม่ชอบฟังพระคัมภีร์ ไม่ชอบฟังเทศน์ ก็จบกัน ไม่ต้องหวังอะไรอีกเลยเพราะเราไม่เปิดใจนั่นเอง ถ้าเรามาวัดแล้วตั้งเป้าว่าห้ามนานเกินที่เราจะอยู่ได้ พอเลยไปเราก็ดูหงุดหงิดให้ไม่ได้แล้ว...อย่างนี้ก็จบกัน นอกจากเปิดใจแล้ว ทางด้านกายภาพควรทำดังนี้

เตรียมตัวไปวัดแบบที่ไม่ต้องรีบๆ ค่อยๆ ออกจากบ้าน มีเวลาไปถึงวัดก่อนพิธีมิสซาสัก 15 นาที เพื่อจะได้สงบจิตใจหรือสนทนากับพระเจี๊ยะๆ หรือไปรับศีลอภัยบาป

แต่งตัวเรียบง่ายให้เกียรติแก่สถานที่และคนรอบข้าง อย่าแต่งตัวจนทำให้ทุกคนมองแต่เรา สมาชิกจะไม่มีและกลายเป็นกังวลต่อสายตาผู้คนตลอดพิธีมิสซา หากที่นั่งในวัดที่เราสงบที่สุด ได้ยินเสียงบทอ่านและบทเทศน์ มองเห็นพระแท่น ชัดเจนที่สุด

อันนี้สำคัญ ต้องออกเสียงตอบรับพระสงฆ์และร้องเพลง ยิ่งเต็มเสียงได้เท่าไรก็ยิ่งมีความสุขที่ได้ร่วมพิธีมิสซามากเท่านั้น

ต้องรับศีลมหาสนิทให้ได้ เพราะนี่เป็นหนทางที่พระเยซูเจ้าทรงยื่นพระหัตถ์ทรงฤทธิ์มาแตะต้องดวงใจของคุณในพิธีมิสซาเพื่อทำให้คุณมีความสุข ๕

ปณ.สาธุ

เพราะรัก

...ในวัน ที่เหนื่อย และหนัก
เหตุผล เพราะรัก จักสู้
ทุกข์ยาก อย่างไร รับรู้
จะอยู่ ดูแล ห่วงใย
...ไม่มี เหตุผล ใดอื่น
ที่อยู่ ที่เย็น ใกล้เคียง
คำตอบ ชัดเจน จากใจ
จะรัก กันไป นิรันดร์
...คือความ จริงใจ จริงจริง
คือยิ่ง ทุกข์ยาก บากบั่น
ก็ยิ่ง ผูกความ สัมพันธ์
ก็ยิ่ง ผูกความ สัมพันธ์
ให้มัน คงค่า กว่าเดิม
...นิยาม ความรัก ที่แท้
ไม่มี ข้อแม้ มาเพิ่ม
ยิ่งที่ ถักทอ ต่อเติม
สร้างเสริม สายใย ยืนยง

ภัสร์

Boasting Bangkok's most impressive location, the Arnoma Grand is situated in the heart of the thriving Siam area. With Central World, the largest Shopping Mall in Asia, at its doorstep the BTS just a few steps away and just a short walk from the famous Erawan shrine, Arnoma is the perfect city lover's escape.

Address : 99 Ratchadamri Road, Pathumwan, Bangkok 10330, Thailand Telephone : +66 0 2655 5555

E-mail : reservations@arnoma.com www.arnoma.com

Experience the new Arnoma Grand

Felix River Kwai Resort Kanchanaburi being the only 5 stars property in Kanchanaburi is built on a 130-rai plot of pristine riverfront land adjacent to the world famous Bridge on The River Kwai. Each of 255 rooms luxuriously appointed residences offers spacious interiors with warm wood finishing and private balconies that open out to spectacular gardens or magnificent view of the River Kwai.

In addition to the full amenities and an uncompromising standard of service, there is also a complete range of facilities which included two large swimming pools, spa, saunas, a health and massage center, a fitness center, tennis courts and jogging track along the riverside and outstanding food and beverage outlets.

Address : 9/1 Moo 3 Thamakhom Aphur Muang, Kanchanaburi 71000 Tel : +66(0) 3455-1000, Fax +66(0) 3455-1033 Email : felix@felixriverkwai.co.th

Bangkok Sales & Reservations Center 9th Floor, PASO Tower, 88 Silom Road, Suriyawong Bangkok 10500, Thailand
Tel : +662 634-4111 Fax : +662 634-4595-7 Email : sales@felixriverkwai.co.th www.felixriverkwai.co.th